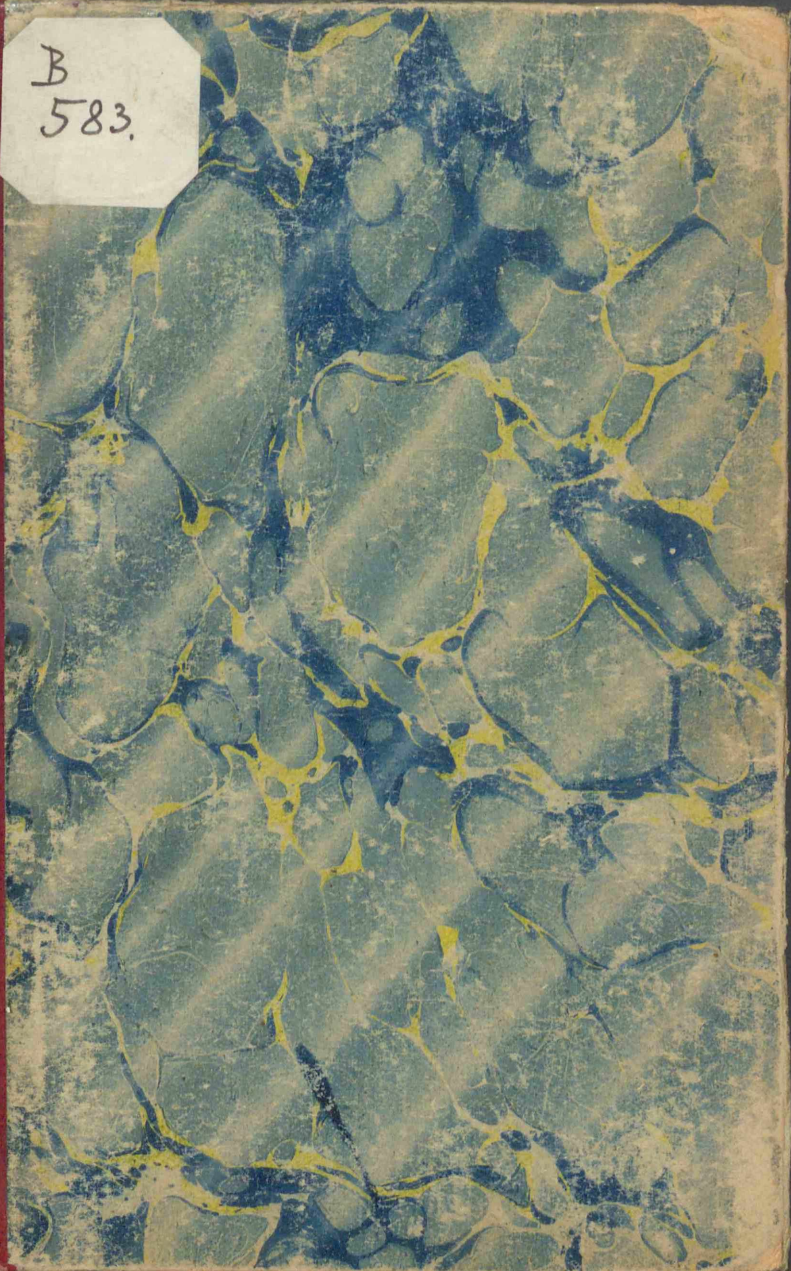
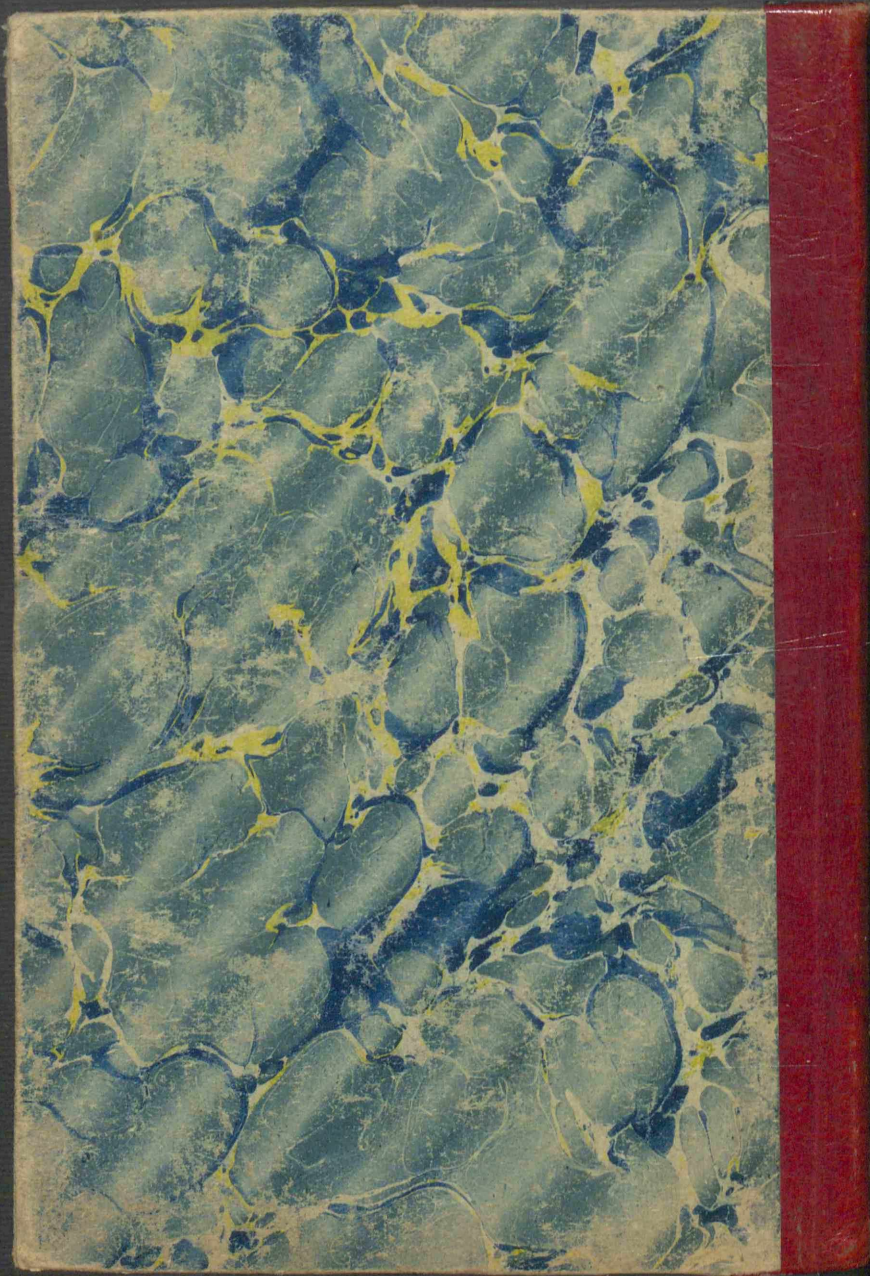

B
583.

KAUFMANN
DÁVID
KÖNYVTÁRA

B. 583

ספר

נחלת אבות

אשר הנחיל אז לצנים, נחלה קיימת לעולמים דברי
 אמת וקיימים, לפקוח עיני כדונים אשר בהצלי הזון;
 הוים טובים, וצתכו וריק נשענים, על זאת
 טקילותי לתח לרי לנשס, ומרפא לצטרס, לתחלות
 להם דרכי ישרים וחונימים, אשר כוללו צקפרי
 ראשונים ואחרונים דרכי ה' להיות זריזים, להיות
 צידם עד ביאת גואל תמים:

יע"א

בגדאד

סה

ליצרה

תרנ"ב

סנת

צדפוס החדש של הח' הדג"ל
 שלמה בכור הוציא ס"ט
 במחלת אל תוראת נו' סנעין

אנטבע מונב רלצחנאמא נוי ארבע מאי'א
ותמאני'א ותלאהון מן נצארת א מעארף א גלירא

הספר הנחמד הזה . נחלת אבות . אשר אנכי
 נותן לפניכם היום הוא כולל **מוסר השכל**
ומדות טובות וישרות . וסוף יקר באיכות
ובמציאות . כי לא נולדתי ראיתי לצד נזה אשר העסקתי
 ונזנתי אשר נדפס **צע"ח ווידנא צ"י תרצ"ו** . והנה גם
 הנוהג לא נזכר על שער הספר אך שנו הטוב הוא נזנתי
 הפלה ספרהש הספר . כי זה שנו נאמר בן הרב איסר ז"ל .
 הצא על החתום פה **בגדאד** ציום טו"ב סצט תרכ"ב .
 שלמה צבור
 סולין ס"ט

- מי יתן והיה זה לצינו כל הימים .
- אוחו לעצדו צאמת וצחמים .
- ולרכו יולר כל העולמים .
- רחס ירחמינו כרחם אב על צנים .
- בנפש חסילה לעצדו כל הימים .
- נדבות פי יהיה לכלון לפני אדוני האדונים .
- דוריתי והצניכי דרכי הנכוחים .
- רלוך לנוללות צורא ארץ והדוונים .
- בכל לב ונפש לעצדך כל הימים .
- אלך נפשי אשא צחפלה וצחחונים .
- לחלות ולחנן פני מלך חי העולמים .
- ידך תנחמי א צית עולמים .
- הדריכני צדך אונח רם על כל רמים .
- ותיק יהמו נח רחמיך עלי כאב על צנים .
- תליתי פניך בכל לב לסוריני דרכי הנעיונים .
- זכור הזכירני לעוב צעצרי דרך ימים .
- קולי שוע צעודי לפניך צחפלה וצחחונים .
- ואנוץ אה לצי לעצדך כל הימים .

הקדמה א

כמאיר לארץ ולדרים . **אל** אדיר צאלירים . יפקח עיני
 העורים **ך**חס ירחם על עניים ודלים. אשר נודרכי
 האמה הם נעדרים . לצם ציד ילרם ונסורים ע"כ נודרכי התורה
 הם קרים . והמורה לך יקרים . יעזק לך העושים . וינחלם
 צצצילי הקלולים שישונו עיניהם על דרכיה ויפלקו ונעגל רגליה .
 לאחזו צד"ח וצסייגיהם . וצחקותיהם . וזאת תורת האדם הישר
 הולך . צעקצי אצותיו ללעוד ולילך . כונו שכתבו שא אצין ויגדך
 זקניך ויאמרו לך . ולצך א תשית לשפתי זרות אשר צוזין לדצריהן
 צשאלו נפש . וצמנכות וצוויפות וזה תוכן אמריהם . כל מה שקייגו
 וגדרו הראשונים צחקותיה וכתבו צלדס שחמורין דצריהן ונעקרי
 ד"ת וחייב העובר עליהן . הוא אינו אלא כדי לאיים על ההמונים
 שלא יפרומו גדריהן . והלא יצואו להקל לעיקרי תורה ונסה ועוד
 נופח העופנה שפתי זרו צמתק לשונם להפליג ע"ד ח"ז צאנרם שלא
 מלינו דצריהן סתרין זה את זה אמרו חמורין ד"ס נוד"ת והלא ספק
 דצריהן להקל וקפק לאורייתא לחמורא ועיד עיקר סמיכות
 דצריהן על לאו דלא תקור ועל מה ולמה חמוריו דצריהן . יותר
 ויותר נוד"ת הלא העובר על דצריהם אינו עובר רק על לאו דלא
 תקור . אך חלקי אמרה נפסי להשיצ ע"ז דצרי אמת וקשוט הע
 אזניך ושמע דצרי אמת . צמודרש כשצא הקצ"ה לצרוא את עולמו
 נעשו ונה"ש כיתין כיתין חסד אמר יצרא האדם . ואמת אמר א
 יצרא ונה עשה הקצ"ה נעל אמת והסליך לארץ שנאי הסליך משנאי
 ארץ ולהצין הדצרים . ידוע ונאמר חז"ל צאצות שהדין והאמת הם
 מהדצרים אשר העולם עומד עליהם שהם חיזוק וקיום להנהגת
 העולם שהקצ"ה הוא אמת והחילת צריאת העולם והשלמותו חסם
 צאמת כידוע צרא אקיס את סופי תיצות הן אמת וצרא אקי' לעשו
 ג"כ אמת . ולכן לדקו אמריהם צאנרם הדן דין אמת נעשה שותף
 להקצ"ה צמעשה צראשית ולצעצור שאין ציכולי האדם להשיג קוטצ
 האמת כי אין האדם עומד על דעתו וכ"ש ע"ד חצירו וצפרע צעניכי
 הורחיו אשר היא לנעלת נשכל אכופי שאין ציד האדם לצוא על

הקדמה א

תכלית חניכותיה. וע"כ אמרה אמה א יצרא האדם נחמנו שהוא
 קיום וחזוק העול' ולצעבור שאין יכולת צידו לאמת האמה. וע"כ
 צלתי האפשרי שקיום העולם נ"י . וע"כ השליך אמת ארלה
 היינו כפי ההלכה והנהגה אשר נפקק וכתאמת אללינו כך נקטימין
 לנועלה צעולם העליון וכחצ צתורה לא צמוס היא ועוצדא דרצס
 צר נחמני יוכיח. וע"כ כשילאח צ"ק ואמרה הלכה כר' אינור לא
 השגיחו שצידם הוא אמת ההלכה כרלוכס' וע"פ כללות הסוד' שיחיד
 ורצס הלכה כרצס ואמר עוד וועדי ה' אשר תקראו אוחס א
 תקראו אוחס א לא אהס אהס אומרים מקודש הוא מקודש.
 ואמרו אפי' נוטעים אפילו סוגגים ואפי' צענינו דיני העולם
 העליון נפקק להלכה לפי ההלכה אשר נפקק וכתצבר אללינו צ"ג
 נודות אשר התורה נדרשת צטן או נולד ק"ו או ג"ש אפי' צענינו
 שבר עו"ה. כפי אשר נחמנו אללינו להלכה כך נגזר על האדם
 צעולם העליון. ונלינו צחלק שאמרו חז"ל שרלו לנוכות עוד אי צדי
 נלכי' שאין להם חלק לעוה"צ צא דמות של אציו והשתטח לפניהן
 שלא לנוכותו עד שילאח צ"ק ואמרי' לא לנוכיתו. ולכאורה ראוי לתת
 לצוה איכפה ליה צהנוכין אשר ננו צדי' נולכים שאין להם חלק
 לעוה"צ ולפי דצרינו ככון נאוד שלפי ההלכה והמוכין אשר ננו
 כך נגזר צצ"ד על וועלה ע"כ השתטח שלא לנוכיתו נמלא
 שלאחר קצלת התורה אשר כתיב צה לא הקור ווכל הדצרים
 אשר יגידו לך ימין ושמאל והיה קצלה צידם לדרוס אפי' על
 שאלא שהוא ימין שלא לקור וכחצ צה ושמרתה את נשמרתה .
 ואמרו עשו ושמרתה לנושמרתה וע"כ קייגו וגדרו גדרים וקייגים
 יעשו תקנות לקיום ולחזוק התורה כפי הנרא' אללס זהם אמרו
 כפי אשר עלה צידם נייג נודות התורה אשר היה לקצלה צידם.
 אמרו שפקק דצריהן להקל ואמרו עוד העובר על דצריסן חייב
 מיחה ולפי ההלכה והספק אשר פסקו שחייב מיחה כך נגזר
 על האדם צעולם העליון ולזה אמר החכם הטו אזניך ושמע
 דצרי חכמים ופי' היינו שחבוף אזניך לקבל דצריסן . ולצד

הקדמה ב

חשיה לדעתי היינו שא יע לזך נודצריהן נחונת שלפי הנראה
דצריהן הם נוגדים לעיקר ד"ת. ע"כ אנו לזך חשיה לדעתי
שכך גזרה חכונתי ורלויי שתשמע לדצריהן ולהקנותיהם. וע"ז
אנו החכם דצרי חכונים כדרכונות כמו שפי" רס"י ז"ל שמוכנין
את האדם לדרך חיים. ועל קוטב זה יקדתי חיצורי לזת את
צניי וי"ח ואת צני עמנו אשר צמלולות ים התאווה הם עצועים
ולכוסף הכסף הם כוספים. ועינם על דרכי אינם שמים.
הולכים צאפילה כעורים ולרפואה האנוחית רפואה הנפש אינם
דורשים. ולקחת לרי ועלי תרופה לכשמתם אינם נזקקים.
תרופה נאמן יחצוט חליינו. ג'יו להטות את לזציו. שכם אחד
לעזרו בכל כחמו. ולקצץ את כדחמו צונהרה ציונינו אמן קלם :

הקדמה ב'

ראשית כזאת להודיע יקוד החבור הקטן הזה. על וזה
לדניו הטועו. ונחת עני. ונחת זכרון הוא
לתזכיר אותי ואת צני גילי הדצרים הגלויים ונפורסמים לכל
יודעי דת ודין הורתינו הקדושה. אך לרוב פרקונם הסכחה
והפעלם נוליים נואוד. ועיקר הדבר אשר כנכסתי צזה ללמד
ולסורות סמון צני עמנו הקדושה אשר אינם כופרים בהרצה
דצרים דצרי חז"ל. אם מלד חקרן ידיעה. ואם מלד ההעלמה
והסכחה המלויה. ע"כ אין התועלת יולא וחקריה צפ"א. כי
צודאי לא ינאל צו הקורא שום חידוש לאחר קריאתו שלא
סי" צו לפני קריאתו. אבל התועלת הוא החזרה וההתחדש עליו
עד אשר יקצע כלל הקירה וידע חוצתו אשר סי" נעלם עמנו
וציאת לזני ולצני צניהם עד סוף כל הדורות להשאיר צרכם
אחרי ויאמרו הכל צרוך אשר זה ילד זה גדל לילך דצרי פ'
וצמלוחיו וצכל האזכרות והגדרים אשר נאלאו דצרי חז"ל.

להיות והשמים על דרכיהם . כו"ש הנציח סימו לבצכם על
 דרכים . ולפלק רגליו . כו"ש פלק מעגל רגליך . ואכפל ואשלש
 לא להסגיח על רוב בני עמינו הנעצעים ציון המולדה והולכים
 בעור באפילה לא ללמוד ודרכיהם ולא לנהוג בונהגיהם ואדרי
 אם תראו איש תקונה מצרי חז"ל הנכון והנולדה להדריכו
 ולהראות לו דרך הישר . וגדול המעשה יותר מן העושה . וצ"הק
 נוגדיל הסכר כל המדריכים ומורים לעש את הדרך אשר ילכו צה
 ואת המעשה אשר יעשון . כדכתיב והודעת להם את הדרך אשר
 ילכו צה ואת המעשה אשר יעשון . ואחז"ל המעשה את חצירו
 לדבר נולדה בלו עשאו . והכוונה צזה כי הנולדה הם נגד איצרו
 של אדם , והם נותנים חיות באיצרו , כל נולדה נגד אבר אחד ,
 ולכן כשאינו נוקיים הנולדה אוחו האבר המוכין נגד הנולדה
 הוא נחשב כוונה , וכשלל קיים חזקי' הנולך נולדה אמת אומר לו
 הנציח כי ונת אמה צעו"הז , ולא תחיה לעו"הז , ואף צעו"הז
 האבר ההוא ונת כי אין לו חיות קדושה , ולכן המעשה את
 חצירו לדבר נולדה בלו עשאו שהחיה אוחו בהנולדה ההוא ועשאו
 צריה חדשה . ואף שאברהם אבינו קיים כל התורה כולה ואף
 דקדוקי חז"ל כונו מדקדקו עקב אפי' ונה מדורקין ועוקצין צרגלים
 קיים , אפי"ה לא קראו הקצ"ה אזהבי לא צעזור שילום את
 צניו ואת בני ציתו אחריו לילך צדרך ה' צעזור שהקצ"ה לא
 צרא את עולמו לא על לד הסקד להטיב לצריותיו כו"ש עולם
 חסד יצנה ולכן אחז אצנפס צמדת חסד ודחו של הקצ"ה . והטיב
 ועשה חסד לצרואים להציאם ולהדריכם צדרך ה' כי היא עיקר
 החסד ולכן א תחונם על החפץ ונה שנכנסתי צזה החיצור הקטן
 חזה צצרים המפורסנים לכל ולהציאו לצית הדפוס כי עדי
 צשחק שכל כוונתי צזה אולי יכנסו דצרי אף צלצ אחד ושהאקשים
 אשר כגילי ואף אם יאחו איש דרכו אף לדבר אחד ודצרים
 הנולדים פה :

והואיר ואחא לידן הענין הפ"ל כינחא צה מילתא , באצרהם

הקדמה ב

פתיח כי ידעתיו לומען אשר ילום את זכיו ואת זכי ציתו אחריו
 את דרך ה' לומען הציא ה' על אברהם את אשר דבר עליו .
 ופירש"י ז"ל כך הוא ונלום לזכיו סגורו דרך ה' כדי שיציא על
 אברהם עב"ל . ולפי הנראה לריך פירוש לפירושו , וכי אברהם
 אשר נקרא אהרן שכל עצודתו ה"י רק בעצור הסי"ת ילום לזכיו
 לסגור דרך ה' בעצור קצול עכר , אך כתיב גם תולדות הסגורים
 והארץ בהצרחם וצו"הק וצמדקש צטציל אברהם . צטצילו וצטציל
 זרעו כמו שאלחז"ל שאלפילו צטציל לדיק אחד נצרח העולם כי זה
 כ' האד' . כל העולם כולו לא נצרח אלא ללוות לזה . וסוף והכלית האדם
 צכוונות צריחתו הוא כך להשפיעו וטובו וצוהגד' אשר אין לו שיעור ועין
 לא ראתה אסיחיי האדם ונחלת הצריחה ועד סוף ויסיג כל חומת
 ועוצה עוה"ז אינו כדאי אף לבעצור שעה מועטת צעוה"צ כו"ט
 יפה שעה אחת של קורת רוח וכו' . ולהגיע אל הכללי הטוב
 הם הנולות אשר לונו הא יח' . נוולא כשאלם ווקיים מלוח
 הצורא יח' ונקבל עכר טוב על הנולות אשר הוא מלוח ועושה
 ללונו . אך עיקר הרכון הוא ונצורא צלוותו לקיים הנולות הוא
 רק להספיע לנו הטוב המוכן צכוונת הצריחה . נוולא צקיכול
 הסכר ונונו יח' נעשה ללונו נוסף ע"ז ונקבל גם על קיכול הסכר
 עכר . ע"כ אין לדבר סוף . וז"ש ההנח עכר מלוח ונלום . הסכר
 מלוח . למלוח יחשצ . וז"ש ה' כי ידעתיו שילום את זכיו ושמרו
 את דרך ה' לומען הציא כדי שע"י סגורה דרך ה' יוסק הרכון
 מה' שיצוא על אברהם אשר דבר עליו להספיע מוטובו הגדול
 כפי כוונות צריחתו . וגם צדהע"ה כתיב אנכי הולך צדרך כל
 הארץ וסגורה את ונעורה ה' אהיך לסגור וכו' לומען חשכיל
 ולומען יקיס ה' אף לצרו אשר דבר עלי לאמור אם יסגור צניך
 את דרכם ללכת וכו' . לומען יקיס ה' את דצרו אשר דבר עלי
 לאמור . ולכאורה אינו מוצן מה' שאמור לומען יקיס ה' את דצרו
 אשר דבר עלי שהנראה שנלוחו אהו לסגור מלוח ה' צכדי שע"י
 סגורה הנולות יאריכו ימים על ונולכתם . אך ידוע ונחז"ל

בשפסקין לא"ס גדולה היא לו ולזרעו אחריו כמ"ס לונען יאריך
 ימים על כסא ומולכתו הוא וזכיו . ועוד שהצטיה לו כהן הכזיח
 ונאמר השם כמ"ס וידעה כי בית יעשה לך ה' . ולצעצור שקיום
 המלוכה אינו רק כ"א ע"י שמירת כל המלות . ושאלו ע"י שעצר
 אף על רק על מלות הכזיח נפסק מונו ונלכותו . ולכן לזה את
 שלמה שיסמור את מלות ודרך ה' . זכדי שינוולא רלון השי"ת
 כמ"ס לעיל :

ובזה א"ס ונאמר הגו' (צקוטס דף י"ד) דרש ר' שנולאי
 ונפסי ונה נחאזה ונשה רזינו לכנס לא"י וכי לאכול
 ונפריה הוא לריך . לא כך אמר נשה הרבה מלות כלטוו ישרא
 זארץ חכנס אחי לארץ . ויתקיימו כולם ע"י . אמר לו הקצ"ה
 כלום אתה ונצקס לא לקבל שכר ונעלה אחי עליך כלו עשיהם
 אהם . ולפי הפסעו אינו ונדייק ונה שהסיז לו כלום אתה ונצקס
 לא לקבל שכר . אך הוא ע"י הדרך כאשר זיארנו שהשוקת נשה
 ה"י זכניסתי לארץ כדי שע"י יקיימו ישרא המלות . וגדול המעשה
 יותר מן העושה שהשכר הגדול זיותר ונהעושה מלות צפ"ע
 ולצעצור שכפי גדל השכר אשר יקוצל מונו ית' זזה נעשה
 רלונו יותר . לכך היה חפלו ותשוקתו לכנס לארץ . ולצעצור קיום
 המלות שיקיים בעלמו זארץ ידע שהקצ"ה מלרף ונחשבה עוזה
 לנעשה . כי יש הרבה מלות שאין זיכולת האדם לקיים אותם .
 כמו מלות כסן . ומלות ונלך וכדומה . אך כשאחרים עושין ע"י
 נחשב כלו הוא קיינוה ולכן ונדייק הגו' ויתקיימו ע"י . ונקיים
 הגו' לכן אחלק לו זרזים ואת עלונוים יחלק שלל . יכול באחרונים
 ולא באסורים מ"ל ואת עלונוי וכי באזרהם ילחק ויעקז שהיו
 עלונוים זחורה וזמלות ולהזין הדצר שמוניו שכתוב זאזרהם
 עקז אשר שווע אזרהם זקולי ויסונו ונשמרתי חוקתי ותורותי .
 ואחז"ל אפילו עירוב הצטילין קיים . ולפי הנראה אינו מוצן הלל
 רוצא דרובא מלות לא היה זידו לקיים כמו שנכתב זתורה כל
 מלות הנוקדש ומלות פקח ומלות כהנים ולוים מלות הנולך

הקדמה ב

ועוד נפני מה נשא יעקב צ' אחיות ועמרים דודתו . אך שידוע
מאמר זה"ק פ' ב' העלוהך על ענין תורה"ק כמו שיש לגוף האדם
עור וצמר ועלמות וגידים ויש לו כפס רוח וכסומה ויחידה וסיה
וכסומה לכסומה . ועל הגוף יש לו עוד לבוש . כך צענין תורה"ק
שהתורה אשר נחנה לנו היא רק כמו לבוש לפי פנימיות התורה
שידוע העולמות העליונים אין להם שיעור ותכלית . וכל אי גדול
וקדוש ונחצירו וכולם נצראו ע"י התורה שסיח צערך קדושת
למעלה ומולם . ומסיים הזו"הק כל אינין מילין וכל סיפורין
דאורי"י לבושא אינון . ופנימיות התורה אין לה שיעור וערך . אך
אעפ"כ אין לנו רשאים לסנות ונתו"הק אפי" נקודה אחת כי לא
צמיים היא ולנו נחנה התורה לעשות כפי המסור לנו . ואף
שילחה צ"ק ואמרה שהדין הוא כר"ל לא הסגיהו שכבר נפסק
כפי התורה שיחיד ורבים הלפס כרבים . וזה הוא רק לאחר
קבלת התורה וכתינתה לארץ שבחוצ צם לא צמיים היא אבל
קודם כתינת התורה קיינו התורה ונולדתה כל אחד לפי הסגתו
בעולמות העליונים . וכדאיחא צירוסלמי מועדי ה' אשר הקראו
איהם לשעבר הם מועדי ה' אבל נוכחן ואילך אשר הקראו אותם
הם הם קוראים אותם הם מועדי . וכבראם יעקב שעשה
פעולה וקיום גדול להכלים ישראל נשא צ' אחיות . וזה אשר
אמרו יכול באחרונים שהקיבול שבר לא יהי רק באחרונים היינו
לומר כתינת התורה לארץ באי אפבר לקיים כולה רק ע"י
הנחשבה עוצה . וגם זאת א"ל לקיינום רק ע"י הלבוש שלה .
ה"ל ואת עלונוים יחלק שלל סיקבל שבר באצרהם ילחק ויעקב
שכס קיינו כל התורה והנלוה שלא נלרכו למעשה כנ"ל ועוד
נוכח שקיינו ועשו כפי הסגהם בעולמות העליונים :

ובזה א"ש מה שנולדו צמדרש וצקומה פ"א כשאר הקצ"ת
למעשה עלה א' הר העצרי ונות צהר י"צ פסיעות סיה
ודלג צפ"א ועלף להר . והצבר תנוה הלח כל הפלוהיו כוונין
ואתחנן ה"י שלא ימות . אך שידוע מואחז"ל נפני ונה נתקרו

האנוחות ופני שהקצ"ה ונתחזה להפלהן של לדיקים ולכן התפלל
 ונשא כמה תפלות אף שידע סגור עליו וניתה . אך שידע שרלון
 הסי"ת ותשוקתו לתפלת הלדיקים לכן התפלל ופני שני ענינים .
 האחד לצעצור גדול תפלתו אולי יקדע הגז"ד ועוד אף שלא
 יעשה פעולה בענין וניתחו . אך עכ"פ יעשה פעולה ברלון הסי"ת
 שחסן בתפלתו . אך כשילא טדיצור והלווי מהי שיעלה זהר
 חיכך לנות . אז לנלא רלון צוראו דלג י"צ פקיעות צפעס
 אהת . ועל אופן זה ולינו בגמרא כשהלכו על פתחי הזכות
 אונרו חיכך ילרא ונקבל אגרא . גם ולינו כי זירא כד הוה חלש
 וגיירקיי אונר איזיל אפיתחא דזהמ"ד דרי נתן צר טובי כי נפקו
 רצן איקס ונקמייהו ואקבל אגרא . כמו כן סי" כוונתם צזה
 שהכניסו עלנום דצזר ונלה אף שאינם ונהויבים צפעט הזה
 לבשית הנולה אך קיימו רלון צורלם צעקות הנולה וצקיכול
 השכר . ועל זה האופן פרשתי הנושכא צצזות א תסיו כעצדים
 הנושכאים וכו' :

כתוב

צושכנה הורה . סימו לצכס לכל הדצרים וכו' .
 אשר תלוו את צניכס לסמור ולעשות וכו' .
 הירושם אשר ונחיל איס לצניו צזה העולם כספו וזהו וכל
 קנינו . אין פנאס לו צעולמו עולם הקשוע וילא ללדקס לו יחסצ .
 כי חוק צשאול ווי יגיד לך . ואלדצזא אס אין צניו הולכים צדק
 הישר ומוליא את יגיעו להצלי עולם לקללה לו יחסצ . וע"ז אונר
 החכס ונה יתרון לו ללדס צכל עמלו שיענוול תחת השמש . אך
 הירושם שאמחית שיינו מה שנולוט לצניו אחריו טילכו צדק סי' .
 צזה הלווי אשר מלוה לצניו עושם רלון צוראו שהלווי גופא ונלה
 וצזה מקיים מלה אי' . ואס צניו הולכים צדק הלווי אשר ליוס
 גם לו ללדק יחסצ . ונחסצ לו עוד כאלו עשה צעלמו כי גדול
 המעשה וכו' ונסיג חיות גדול ע"י ליוויו . ולז"א כי היא חייכס .
 הלווי גופא הוא לו לחיות לעולם ולעולמי עולמים . גם ונלה
 על אהצ הנולה לצניו על דצרי הסי"ת טיולה אותם דרך לוי

דוקרמה ב

שגם הם ילדו לצניהם אחרים . וגם הם ילדו לצניהם אחרים
 עד סוף כל הדורות . דבר זה מלינו בתהילים (קאשיע"ל מלל)
 ע"ה ויקם עדות ציעקב ותורה שם בישראל אשר ליה אה
 אצותינו להודיעם לצניהם . לנענן ידעו דור אחרון צנים יולדו
 יקונו ויקפרו לצניהם . וז"פ ויקם עדות ציעקב היינו ע"ה
 זה העדות יקום קיום ציעקב מחמת אשר ליה להודיעם לצניהם .
 לנענן ידעו דור אחרון שאף הדור אשר יאמר אחרון אף הם
 ידעו צנים יולדו יקונו ויקפרו לצניהם שאף הצנים אשר יולדו
 וצניהם . אף הם יקפרו לצניהם דור אחר דור . נוכלא סייקוים
 עדי עד . וצונטנה תורה כתיב אשר תלווה את צניכם לשנות
 לעשות את כל דברי התורה הזאת נוכלא עו"ע על כל אדם
 שילום לצניו סיילוו גם הם לצניהם אחרים להנהיגם דרך
 ה' . ומחמת שכתב את צניכם וצני צנים הם כצנים . ועוד ידוע
 ומאמר ר"ז ידוע שכל המלמד לבין חזירו תורה כאלו ילדו וצקדושין
 ולמדתם אותם את צניכם וצני צנים וכו' . ת"ל והודעתם
 לצניך ולצני צניך :

יתברך ה' זכור ויאר ה' מאיר ה' מפקח עיני השכל
 להסתובן ולפקוח א"ע והחיוו אשר על כל איש
 חרד על דרכיו ואשר סרסוהו הזמן בנקיונותיו כל הימים אשר הוא
 חי על האדמה ללווה את צניו ואת ציתו אחריו להנהיגם צונדות
 ישרה וצונוקר וצמכונה . וישנורס מכל טעות ושקר אצ"פ צהן
 יוקסים צ"א לאמר על דרך הסטעאה שהיא ישרה ותמינה וטוים
 אור לחושך . וחושך לאור . והולכים כעורים באשלים ה' ילילכו
 מכל לרה ולוקה וז"ל יש כוחלין . אין עוב לאדם אה סינחיל לצניו
 הנחלה האמיתית . דהיינו שילום את צניו ואת ציתו אחריו להיות
 יראי אהים . והיא תצמוד להם כל הימים . ולזה כיון שלמה
 הנוע"ה באמרו עובד חכמה עם נחלה . היינו עובד הנחלה
 כשהיא עם החכמה . לידע איך יתנהגו אחריו . כי היא קיימת
 לעד ואיני נפקדת לעולם . וגם לאצ הונחיל ייטיב לו צעוה"צ .

כי צהירות הצנים וקיינון דברי אביהם אשר ליהם לעשות .
 הזכות יעמוד לאביו צמות"צ כנאמרם ברא נחבי אבא . והמלות
 אשר יעשה הן אחר ויחת אביו היא כפרה לפני האב אצ"ט
 דונפטי קאצניד . ק"ו כשיעשה הן ע"פ מלות ולוחות אביו .
 כי המעשה יותר מן המעשה . ואמרו חז"ל בחלק המעשה את
 הצירו לדבר מלות מעלה עליו הכתוב כאלו עשה . ועוד כשהצנים
 מקיינון דברי אביהם צעניני התורה והמלות . על עוץ יזכר
 שם אביהם ויאמרו תמיד יגדל לדונינו אביו ששהיינו וזיכרו
 בלוואה זו . ועלינו לקיי"י לוואותיו שהחיל לנו ולזרעינו
 אחרינו וזכרו לא יקוף מזרעינו . ובת"א איתא ארי הזוכה לעלמו
 ונזכה את צביו עמו ואת צביו עד סוף כל הדורות להוכיחם
 ולהרגילם ולזרזם בתורה ובמלות להיות שמוע לו ולדורותיו אחריו
 עד סוף הדורות . ואשרי הצנים המזורזים לשמוע ולקיים את
 מלות אביהם המוכיחם ומייקרם ליראת ה' בתורה ובמלות .
 עליהם נאמר תחת אבותיך יהיו בניך תשיתו לקרים בכל הארץ .
 ובמדבר אין שלטון ציוס המות אין אדם קולט לאמר המצוינו
 לי עד שנעשה השצוקות . ועד אשר אלוה את צניי . ואח"כ
 אכי צא . לכך נאמר אין שלטון ציוס המות . ועוד ציס כוחלין
 אומר אכי קראוי וככון שהחי יתן אל לבו צעודנו צאצו לקדר
 לוואה צרורה ערוכה ושמורי ויחיל אותה לצביו ירוש' היא להן
 נואציה' הדרך אשר ילכו בה ואת המעשה אשר יעשין ויעשה
 אלהים . יחיש ויעשהו עד אשר לא יצואו יוני הרעה . ויתירא
 מן ימות פתאום או אילם בלא דעת ותצוקה ונצלי יכולת לדבר
 צעת ה היא ככונה כי ניי יגיד לאדם נתי ימות או צנות יסי'
 ויחתו . כי לא ידע האדם את עתו . וז"ל ספר חסידים . חייב
 אדם להכניג את צביו ואת ציתו אחריו ציראת נולכינו ויולכינו
 הזכות הרבים הלוי צו ולשכרו אין קץ . עוד צק"ח . צרא נחבי
 אבא צעשה שהן עושה מעש"ט הוא נזכה אביו . ואם האב
 מלוה לצביו לעשות לאחר ויתו כשיעשו הצנים כאלו יעשה

הקדמה ב

אזיהם . וצדקת כל מי טיט לו צן יגע צתורי כאלו לא נח .
וצאורמות לדיקים וז"ל הטוב והמעול' צונדת הרחמנות הוא
סירחס על צניו להציחס לעצודת צורח וירחס על כסותו יותר
מנה סירחס על גופו . וצזוהר פי צחוקתי . צן יכצד אז . האי
לחייצ צ"י צרי צחיי צתר דמיה א"ת לפטור מניה לאו הכי
הוא לאע"ג דמיה לחייצ צ"י יתיר ציקרה . ואי אזיל האי צרה
צאורח תקלה הוא נוצי לאציו . ועציד ל"י קלכא . ואי אזיל
צאורח מישור ותקין עוצדוי האי צרה אוקיר ל"י צהאי עלמא
ואוקיר ל"י צעלמא לחאי . וקוצ"ה אוחיצ ל"י צכורסי יקרא .
וצזוהר חיי טרה . קצ"ה יסיצ ל"י צנין ללדס לאולקי להו אורח
דקשוט ולמיטר פקודוסי . והרצ רציו יוכה צפע"ת וז"ל וון
התימס כי יעמוד הלדס צחלי יניו והימים הולכים ודלים .
ויחל הריסת הצנין . וייחקר הונג צצוצע ותראה צו היצקות .
איך עח מראות עינו ומחשכיל לצצו . ולא יראה פי כוסע הוא
אל צית עולמו . ע"כ כליוחיו יסתוכן להסיצ כסותו צטהרס
כאשר נחכה ויחפש דרכיו ומעלליו צכל עה וצכל רגע . ויסער
הלדס לחדק לו צכל יום ויום תורה ומלות אולי הגיע תור
מיחתו שלא יחקר לו המלות שהיא . ואנרו חז"ל העושה מלות
לחת קמוך למיחתו דומה שקיים כל התורה כולה . צנ"ס ד"א
דצרי אלה יהיו תמיד על לצך . דע מאין צחת . ולחן חתס
הולך . ולפני ווי חתס עמיד ליתן דין ומשצון . חס עשית דצרי
צטנוחה . פוליא עלי חלח לצחקך . ואף אחי צעלמי חלח
לקרחתך . ואומר צואך לשלום . אחיך שלא שועו דצרי
צעלים . הם יקסיצו לך שלום צעולם . עיניך שלא הצינו צצד
מרוה יצינו צנועס פני הסכינס :

אמרו צצח צתרח אר"י נוסוס רצצ"י כל ווי שאינו מניח
צן ליורשו חקצ"ה מוחל עליו עברה . וצודאי
לא על נחלה הכוצים כוונתס . כי זה נקרא נחלה מצוהלת .
וע"ז מור החכם מה יתרון ללדס צכל עמלו סיעמול חסת

השנוע . וגם ר"ל ה"י מלמעט א"ע צהכיח אחריו קצא דמוריקא
 וקרא עליו ועזבו לאחרים חילם . אך הבורנס האוניית' היא
 על הנחלה והירוסה הקיימת לעד . שיניח אחריו נחלה
 ונצרכה . ירושת אוונת תורת ה' . וע"ז אור החכם עוצה
 חכמה עם נחלה . ולהצין הדבר שידוע שתכלית כוונת צריאת
 האדם היא שיהי' חייס צאיס ולא יעדד לעולם שיעצור עצודת
 ה' צחמידות צלי הפסק (כו"ט לעצדה ולשמרה . ויגרוס שפע
 רצ ע"י עצודתו ויחודו צעולם הסחחון וצעולם העליון כראונו
 צצריאתו כו"ט לדיק מוסל ציראת אלקי') שצ"י לדקתו ועצודתו
 הוא מוסל צכל העולמות עליוכיס כאוות נפשו . ומשך שפע
 רצ צכוח ויתר עוז צכל העולמות . ואחר שחשא אדם והציא
 עליו המות . אס לא ה"י טצע הצריאה שיכסף שיהי' לו צן
 להשאיר אחריו צרכה וימלא מקומו צעצודת ה' . אז היא נפסק
 השפע והיחוד וההעולמות והיס כצטל רלון הצורא . וע"כ וני
 שאינו מציח צן למלא מקומו הקצ"ה מוולה עליו עצרה . ונקרא
 מה וכן אמרו דוד שהיח צן כמותו כאמר צו שכיצה . אצל
 יואצ קלא היח צן כמותו כאמר צו ויחש . וכן אמרו יעקב אבינו
 לא מות יחמות שכולם היו לדיקיס . ור"ל אמר אף הונחית חלמיד
 הגון כאלו לא מות . (עוד צסקהדרין כל הנולנד צן חצירו
 כאלו ילדו . כי הלוונד לצן חצירו תורס כאלו ילדו ונעסה לו
 כצן . וע"ז אמרו צכל אדם מותקנח חוץ מוצנו וחלמידו כי כל
 מה שאחד מהם גדוליס יותר צועלה נחסצ לו לצכות גדול
 וכאלו לא מות . ועד"ז ה"י קנחת שאול צחיר ה' צענין המלוכה .
 כי זה וועלה גדולה לאיש אשר זוכה להיות מנהל ומנהיג את
 עדת שבטי ישורון כו"ט שמואל לסאול ולמי כל חמדת ישראל
 הלא לך ולמשחת צית אציק ואשר קרא את המלוכה כל חמדת
 ישראל . להיות כי ידוע שציקר מנוי הנולך הוא לנשל עדת ה'
 צדרך ישראל שישמורו מלית ה' ותורתו . וסיחקדש שמו י"ח ע"י
 נלחמות ה' אשר ילחם הנולך צאויצי ה' . אשר לזס חונדים

דקדמה ב

בללות ישראל . ולכן כשעסקה דוד נקומה צגלית הפלסתי חקר
חקר ונערכת ה' ונתקדש שמו י"ח ע"י דוד . כאמר וכפס יהוכח
נקשרה כפס דוד . ונחנה סנתקדש שמו י"ח ככ"ל . ואזרסה
אף טעצדו כאמן ציתו סי' דולה ונעסקה ונחנה רצו לאחרים .
וחס סי' יורק אחתו היה יורק ירושה אנויית . ונ"ו אמר הן לי
לא נחת זרע . עד שאמר לו הקב"ה לא יירשך זה וגו'. וע"ז כתיב
תחת אצותיך יהיו צריך . תפיתמו לסרים בכל הארץ :

ולבעבור דברי הקדמות אשר קדמותי הכנסתי עלמו
לגשת הלום . לא בעבור גאון ותפארת כי

יודע אני את עלווי שאין צי לא תורה ולא הכונה ורחוק אני
נדרכי חכמה התורה לגודל ויעונו ערכי ונדרכי העולם רצ טבעתי .
ועיקר כוונתי לייקר א"ע ואת צני הנעימים וכל י"ח גדולים או
קטנים . ואנשים אשר כגילי המוכים . ואני פה לא עשיתי
מאומה . ודברי הם דברי חכמים הראשונים המה הגדולים אשר
מעולם אנשי סגס . וזכותם יעמוד לי ולזרעי ולהדריכני
צנתי' היושר והאמת :

אהובי בני וחתיי אשר נפטי קשורי כנפשיכם ונת
אוכל להוכיח וללוות אחכם יותר ומה שכתוב

ונמורט צחורתינו הקדושה וזה כל נדות טובות ונוסף לדבר
צתן דכולה זה . וכל הספרי יראים מלחים צונדום טובות
ונוסף . אך לגודל צגידה הזמן ולגודל צגידה הזמן סרוב הזמן
אין עיניהם על דרכיהם כ"א על מנונם . ורוב נולות דרצנן
וכל סקייגים והגדרים והתקנות רוב הזמן נעשים להם כהיחך
ועיצרים עליהם צפאט נפס . רובם נחננת חקרן ידיעה . ורצים
נחננת שהדבר אינו מפורט צחורה הדבר קל צעייניהם . וצוזין
לד"ח וכל הנצוה אף לדבר אחד ונדברי חכמים או קייג נחשב
לאפיקורוס ולנוין וסייב וניתה . ולי נראה טעם אחר ידיע
נאמר חז"ל היל"ם וניתה את העכו"ם ונחגרה צישראל ע"פ
המדקט והנס טוב ונאמר זה הילך הייכו הילך ונציא להטוב טע"י

פזירת וביפת הילך זה האדם לידי קצול שכר הטוב המוכן לו
 וכל מה שבגדול מחזירו ילכו גדול היינו כמאמר החכם שיש
 יהרון להכמה מן הסבלות כיתרון האור מן החושך היינו היתרון
 והמעלה הוא כשצא החכמה מן הסבלות כשהוא גובר ומכלל
 הסבלות וע"כ הוא מניח את העכו"ם וולתגרות צהן מחנות
 שאין להם חלק בקדושה בשכר הטוב . וע"כ כל שעצרה יותר
 חמורה ע"ז הילך עומד על עמדו להתגבר עליו בפיתויו ועל
 המורה היותר גדולה עומד הילך לפניו להמניעו ולצטלו ולעשות
 המורה וע"כ יקרו ח"ז בצרכות ק"ש והסר שטן ולפניו
 ומאחוריו . ולפניו היינו מעשות המורה שלא יעמוד לפניו
 למנוע אותו . ומאחוריו שלא יארוץ אותו בפיתויו לקרצו
 להעצירה . היולא מדבריו כל מה שהעצירה ביותר חמורה
 ע"ז הילך מתגבר ביותר להחטיאו וגם על המורה היותר גדולה
 ע"ז ונוליא הילך לפניו קיצת וטרדות להמניעו ולעשות המורה
 הסיח שלא יצוא לקצול שכר הגדול לפי ערך המורה . וע"כ
 הציצר עצירה חמורה או שמונע ח"ע ולעשות מורה חמורה .
 הוא רק מחנות אונס הילך אשר גרם לו בפיתויו ולודם אותו
 בחמורו וע"ז ח"י הכי ואשר הרעותי וכתיב וסקירותי את לב האזן
 וכו' . אבל העוצר על גדרים וסייגים ותקנות ח"ז שאין הילך
 מתגרה עליהן כל כך רק ונזהר דבריהם צפאט נפש לגדול
 פשיעוהו וע"כ עוכשו יותר חמוי . וע"ז יקרו ח"ז . לאמר צוידוי
 י"ב ע"ח שחטאחי לפניך צילך הרע . ולפי הנראה הדבר חמור
 וכו' כל החטאים קמטיב היינו המאכל ומשתה ולקחת נשך .
 ודיבור פ"ה ודומיהן האפשר לומר שהם נעשים צלי תאות הילך .
 אך אינו דומה העושה דבר עצירה אשר יש פתח מקרי אחיזה
 להילך להאחז בו כמו אכילת האדם הוא מוכרח לשצר רעבונו
 וע"ז הילך מוסיף אותו ומולא מקום להחטיאו כמו שכתב
 לפתח חטאת רוצץ אבל יש כמה וכמה דרכי עצירות אשר אין
 מקום להילך להכניסו בחטא ועוצר עליהם צפאט נפש ומוסיף

הקדמה ב

עליו הילך כי עצירה בוררת עצירה . ומה צא עליו להחטיאו
צמצירי יוחי גדולה . וע"כ יקדו לומר צילר הרע היינו צהמשכת
ילה"ר ופי" רבינו יונה צנוקי צרכות נופכי מה העוצר על ד"ת
חייב מיתה כאמרו שלא יאמר אוכל קומעא וכו' . וז"ל נופכי
שצום אף חכמים ויודים שזונתם כל הלילה אלא שעשו סייג כדי
להרחיק א"ז האדם וכן הצניעות חולי יאמרה אדם מחמת שאינו רקאל
סייג לא אחוש צצר . ויש לי עדיין פנאי כל הלילה נשום סכי
סולכרו להזסיר שהעוצר על צצריהם אפילו צצר שמוחר מן
הדין כיון שבזרו הן חייב מיתה כי פורץ גדר ישכנו כחש . ועוד
פי" רבינו יונה צנו"א נופכי מה על ענין הוודאי חייב מטאת
שהיא אינו אלא דנקא שהיא נעשה אחת . ועל הספק מציא
אשם שהיא מ"ח נעין . והירץ נשם הרעצין נופכי שעל הוודאי
נשים אדם על לבו ודואג ומתחרט עליו וחזר צתקוצה . אזל
על הספק אינו נשים על לבו לצוב צתקוצה שלימה לכן החמירו
צם ציותר . וע"כ לא חונללו צצרי אלה רק אזכרות על צצרים
העומדים צרומו של עולם והמוון העולם לו עדין ודורסקין אוחס
צעקציה' וכתיב עון עקצי יסוצני . כי עוונות החמורי' הכתוצי'
צחורה כל ווי שיכוני צקס ישראל נוהר צהן . אזל העוונות
הקלים אשר נעבורים צין נאמרי חז"ל סייגים וגדרים הם יסוצו
ליום הדין . כי מכל עצירה ועצירה נצרא נקטרג ר"ל והס
יסוצני . ליום הדין . וצירוסלנוי צנוקי . שצת על נשכת פרתו
של ר' אלעזר צן עזריה היתה יולאת וכו' . ולא שלו היתה
אלא של שכנתו היתה ועל שלא מיתה וכו' . ועל צצר זס

המענה עד שהושחרו שיכוני נופכי התענית :

אהובי צני וחחני הונשתוקק והספץ להטיצ לכס ליום
שכולו ארוך . שינו וסיהו לצצכס על כל צצרי
אלה הוחקו צלצצכס ויעשו רושם . וחללו אח צניכס ואח צני
צניכס לשמור ולעשות ככל הכתוב צכאן וכשיאספכי סשי"ח
לעולם סכחי . אס חסיו מצוצדי סס"ח אה"י עליץ עוב צעצכס .

בי וזה האדם לעולמו אם אינו מניח גולגולת לדורות. הנהגה עלי
 ועל נפשי ולא אהי' ח"ו צדקופא לעלמא דאחי עצורכונן. כי
 מי ששם על לבו דברי המירש אלו חסמר שערות ראשו. וז"ל
 צענה הדין אומר לו הקצ"ה לאדם עורח גדול היה לי עליך
 נושילרחיך צמעי אונך ולא היית כפל. ובטילאת לאור העולם
 תפנתי לך וזוכות והללתיך מן היקורים כלום עסקת צהיפס
 ונולות ועשית ג"ח לעניים. יש צודצרים הללו מיד פוטרים
 אותו. ואם לאו ונוקרין אותו להי' ונלאכי חבלה ואחד נכס
 לאציו ולאמו ואומר להם מפני מה לא הדרכתם לצניכס ללמוד
 תורה ולעשות נעי"ט ולא הפרתם אותו ונועשים רעים. אהוי
 צניי כנה יגיעות יגעי' ונרחתי עצורכונן. ועשיתי מה שמוטל
 עלי. וכבר ידעתם את החללות אשר מלאחתי עצורכס עד אשר
 גדלתי אחכס. גם אחס אל תהיו כפויי עונה ותצטו מה
 שמוטל עליכס לשמוע צקולי. ויותר צניי הזמרו על כנה דצרים
 אשר לא זכרתי פה ולהקיט דצר אל דצר כנ"ט ושנרתם את
 נשנרתי. עשו נשנרת לנושנרתי. ועפ"ז פרשתי הפסוק צקיף
 קהלת ויותר נשמה צני הזמר עשות ספרים הרבה אין קץ.
 היינו ששלומס כלל צקפרו כל המדות והגדרים וכל עניני
 העולם שהכל וצחתינה ספרו חתם דצרו ואמר ויותר נשמה
 אשר הלגתי לפניך צני הזמר מעלמך. כי עשות ספרים הרבה
 אין קץ. לסרט כל דצר ודצר מדה ומדה אין קץ כי כל אחד
 לפי דעתו נהכרת עצמו ומזגו. על פיהם לריך לסייג איש
 ולעשות גדרים ולעררך חחזולות צכדי טינלח המלחמה אשר
 לפניו ועפ"ז פרשתי צמטלי הפסוק ישנוי חכס ויוסיף לקח וכזון
 חחזולות יקנה. ולא רליתי להאריך פה הלא לכס לדעת שנועולם
 לא שנותי זה צכלי ולכסף לא אמרתי ונצטתי. גם עליכס לא
 היה כוספי מעולם לעמוס אחכס צכוסף העולם. ותיס כוספי
 מעולם לעמוס אחכס שתהיו מזורזים וחכדים צנולות ויראת
 אלהים. ישא הי פניו עליכס ועל צניכס צכלל כל ישראל אונן :

הקדמה ב

עוד זאת אדרש לכם אם תולאו דברי כמה דברים אשר
אני נאה דורש ואני נאה מקיים . אולי תאמרו קטע
בלוך תחלה . לזאת אשיבכם כאשר עש לבני באמת ועד צמח
באמן עלי שאם השימו על לבכם מה שלא עשיתי מה שכחתי
סוף מליזה עמם כשתצחינו היעב . אך לא עשיתי ח"ו שום
צד צדון . ושיאות וני יצין :

גם אם תולאו דברי על כמה ונכסגים אשר אני כושב
ח"ע צמדות וצמחגים וכתיב יהלך זר ולא סיד . אך
תדעו באמת לא לכבודי ולא להפאר צהן אני כחבתי רק
להודיע שאין אדם יכול להמליא לפניו מענות ונזויפות ולומר
מחמת העול אשר עליו אין צידו להזהר ולהסתר מדברי ח"ל
ולסקל ח"ע ולהזהר ונגדרים ומסייגים אשר גדרו ח"ו וע"ז אמרו
הלל מסייב העניים וכו' . ובתד"א ח"יב אדם לומר נתי יגיעו
מעשי לידי ונעשה אברהם ילחק ויעקב אף שידוע לכם שרוב ימי
עסקתי ד"ח וצמיוג אעפ"כ כל מה שהיה ציכולתי לעשות
עשיתי כו"ש החכם כל מה שיש לך עשות צמחך עשה וכך
איהא צפוף ספר חסידים אדם נגיד לבניו כך היה ונכגי כך
עשיתי כדי שידעו מה לעשות . עוד עס . אם רולס אדם לשבח
ח"ע לבניו ולהלנידיו ולהציריו כדי שילמדו מנונו דרכיו הטובים
יכול לשבח עלמו . ואודה לאל אשר איומן וחזק את לבני לא
לילך צעקבות טמון ומעולס לא כשחתי פנים אף להשוים
ועשירי עם . וע"ז הייתי שנאוי לעם כידוע לכם ועצרו כנועמ
רוב ימי וסני צלער וצמחלת לב . השם יגמלני כלדקי וכבוד די .
ואזכה לצלות יחר שנותי וימי צעוב וצנעמים ולעצדו באמת
וצממים וצלצב שלם צארץ הקדושה וצירושלים :

אמר הכוח צמוני עיני על הזמן אשר אנו צו שרוים .
שעול הפרכסה ועול ד"ח הולך ונחגבר . וידל
ישראל מאל . גדלות התורה . וגדלות הפרכסה . והמחצות
שהקצ"ה לא עזיד דינא צלא דינא כי הא צהא תליא . כי כל

הפורק ומונו עול תורה נוחין עליו וכו'. ועוד אמרו סז"ל
 צמכות מה צין דורות הראשונים לדורות האחרונים דורות
 הראשונים עשו מלאכתן עראי וחורטן קצב זה זה כחקימו
 צידן חבל דורות וכו'. וכעת אשר נחוקקנו ומונו ענין הסורה
 והעבודה. ובטבענו ציון מולול. צמולולת הצלי העולם הסודות
 וכונעט כולנו אהבים וסופים בערבות אהבה. וצועריי ברספי
 עלהצותה. והכנסנו צלציו גודל תסוקתה. עד שכעקר לגמרי
 מלציו. וכעד שנירת האזרה מרעיונינו. ונעשה אצותינו
 צידיו. ומחשבותינו ערודים צעניי הצלי עולמיו. ואנחנו כחץ
 חופים צחילות והסתדלות להתיית מאורינו. ולכסיף הכסף צכל
 מאנלי כחנו. אצל עה מראות עיינו. אשר לצעור זה נשני
 עולמיו אצלנו כולנו אצלנו. וירידה אחר ירידה ירדנו. ואין
 תועך צידיו. ואין ניי סימליץ צעדינו. לפני אהינו. מבור תחתיות
 להעלינו. ונעייט רפס להוליאו. ע"כ לאוץ חת לצציו.
 וכשתונן כליותינו וכחלל זחל החיל דועותינו. לפני מלכינו
 ויולריו. חת לצ האזן להסיר מלציו. ורוח ככון לחדש בקרציו.
 אותו לעצדו צמות צכל מאנלי כחיו ואז עול קבל פרנסתיו
 יקל מעלינו. ומעל סכנינו. לצעור כוכל לכיון לציו. לפני
 מלכינו ויולריו. ויאזין לשועתיו לרחם עלינו:

ואר החנה על החפץ איך מלאחי לצי לעקוק צצר כזה
 ולחצר חיבורים להיות כנוחקן לצני דורי. והלואי שלא
 אקלקל. אך אל אמת יודע הצומן לצבות הוא יודע ועד. כי לא
 נסויה חכם צעני. השיאני לצציו לצוא עד כס כי תכיר
 אני חת ערכי:

אבר זאה אשיצ אל לצי הכס צאתי צימים ימי זקנה ואערו
 סז"ל מצינ חוגים יסוב מלצא העבודה. עבודה העולם
 וזמנה. ולא תצוד עוד מלאכתך הסודות. אונתי ללצי מה לך
 כידס. קיס לך לך מארליך וממולדתך. אל ארץ אבותיך. והרחק
 עלוץ מצני משפחתך ומיולאי חלליך. אולי קם מנלא מרגוע

הקדמה ב

לנפשך. לזלות צטוב ימיך וטויתוך צעזודה צוראיך ויולריך.
והגונול לחיים טויות יגונלכי צרחמיו להוליא ונחשצתי א הפועל.
ויחזי ויאונלכי לילך ונחכא להזא. ויס יצני להגי' א ונקי קדשו ועל
מי מנחות ינהלכי צרחמיו ונחקדיו לעזדו צאונת ותמים. אך
אמתי אורחא דחיקא וזודא קלילא. וצציתי אין לחס ואין שמלה.
ערס ומכל אז אמרה כשטי הכיני לידה לדרכך. צעוד חיותך.
כי רב ונוך הדרך. וא תאמרי למחר אקח לך. עצור כי פנה
יום ולא תדעי מה יולד יום. לכן אל תהי' כקוס כפרד אין חצין.
וכסיכור כדס. רק לצטי צגדי שכל ומלטי את נפשך ונחצלי זמך
אשר את צו ונחגורת וסית על לך דצרי סחכס סוף דצד הכל
כשנע את אהיס ירא ואת מליתיו סנור :

וראיתי לסייס הקדמתי דצרי מוסר ויראה אשר קדמתי
והלגתי לפני ציוני חורפי ולקחתי וקספתי מוסר

והוספתי כוסף ונשלי חולי יעשה דצרי פרי תצוה ודורות
הצאים ישמעו וילמדו ליראה את קדוש מלכינו וצוראינו כי את
אין אדם נכח לדורות מה הנאה לו צעולמו. וח"ל חו"ס חסוב
עם נפשך וצוש מצוראך ואיך לא כצוש מצוראינו סנשקיף על
הנגלס ועל הכסחר נועשינו ונחשצותינו אשר לא תעצור עליו לא
סכחה ולא העלמה ולא יעמידהו דצד מדצד ואין קץ למלכותי.
ואיך לא כצוש סנטס מעליו ונהאחר ונחכע לו ומלחשז חליו.
ואין אנו יודעים עת קלינו ונדה יונינו. ואלו היה אדם אחד
עומד ומזהיר אנטי קרים או נדינה. ויאמר צ"ח סיו ככונים
למות כי איש אחד יפקד מנכס צחודס הזה ולינו נודיע מי הוא
אשר יפקד. הלא מן הדין על כל אחד מהס פיהיה ככון למות
מיראה סנא הוא האיש אשר יפקד. ואיך לא כסיה בולנו
ככונים לו. והמות סולע והולך ונוכלה צכל סודס נוספר רב
מסחיים. הלא מן הדין סכירא על נפשינו ונחשוב על עכנינו
ולידנו וצית נועדינו קודס סלורך להס אפילו יום אחד כמיס
סוב יום אחד לפני מיתחך. נסר אחי ונשר להאמן חליו

ולשמוע צקולו ולדצקה צו . ופקוד אחי נפשיך חמיד וסחכל
 להרחיק האות העולם ונכפשיך והאמירס צעניני אהריתך וחוצת
 לצצך . והסיצס צרעיונך חמיד אז חגיע אל כלון אלהיך
 ויחיר פניו אליך :

בתתי

אל לצני הצלי העולם הזה . טחס טוא וסקר והעולם
 הזה עולם עוצר . טמוע צני מוסר אציק . אהוצ
 אח צוראך . עסה מולתיו צכל עת . זכור ירחו צכל זמן .
 צרכסו צכל רגע . זכור צוראך צאריך . קדס עלמוך צמוחר לך .
 עסר רעיונך . נקס עלמוך וכל חטא . צכל מדה ומדה חן
 חודה . כסוג האמת צכל דרכיך . דעס צוראך . דע כי הוא
 רואה דרכיך . הלכע לכח עס הי אלהיך . חזק ואמן צחורה
 צכל כחך . ועסה צני טמוע צקולי אשני אדס טמוע לי . אהוצ
 אלהיך . לצך חסיח לדעתי . עצוד עצודהך עדי ערצ . זכור
 אהצחו צכל עת . ראה כלצ לפיך . סשחמוס לו . הוא אציק
 קניך הוא עשך ויכוונך . חטצר רוחך . חקרע סגור לצך . חצכה
 על רוצ חטאיך . חחן לצוראך על רוצ פשעיך לסלוס כל
 עוונך . סחפלל אליו ליתן ירחו על פניך . ליטע אהצחו
 צלצך . חצקס רחמים על עלמוך סלא חצא לידי חטא . ונה
 יחרון סחעמוול לרמס וחולעס . סכר צוראך מיי צראך . אל חפנה
 יראה אלסיס מלצך . אס מונוחתיך מולומלמים . חסוצ די
 צכשימס סכתן צאפי וצסכל סי . וכתן לי סעווי לטווצתי . ללרוך
 אחי צכור סעווי אס יסורים צא עליך . קצל אחס צאהצה
 וסמסה . סוי מודה לו צכל מדה וודה . צן אדס חמוול ורחס
 על נפשך סוחקיינות לעד . להציאס אל חצנוג מופלא אשר עין
 לא ראה . ואל יציאך רוצ האותך לחטא וסחי כדחס מלור א
 סחוסך . חמוול על עלמוך ועל נפשך סיקרס וס החלל אחס
 צהצלי סחעמוגיס :

בן

אדס פקח עיניך מן סעירון וראה סכל סטוצוי סעוסי
 סמס סכל מעסה סחעמוגיס . למס סחמוול ללצור כקף

הקדמה ב

זהב ולבנות צמים וחרומים . ואתה לקצרות יוצל חמה על חמה
בארץ החמיוה . ועלומה אין צידך ועוצת לאחרים חילך . ולמה
חלטער על עולם שאינו שלך . וכסף עין חלך לעולם אחר וכל
אשר יגבה צו יסי' לאפק וחוהו ולהצל כלית כוחך . על עפר
הסכב . החחיד יולע רמס . ותכסך חולעה . ולמה תאהב אויבך
ואין לך אויב אחר גדול מונך . גורם רעה לעלמוך . אתה מוקף
אח כפסך הכלחית . ומענג אח גומף רימה וגוש עפר צלה ונפסך
ולמה תאהב את סוכאיך הילסה"ר אשר צקרצך . והוא מוקף
רעהך . לופס צך לסויהך . ואיך תחכיף ותחזייט מילוד חשה
בכמוהך . ולא תחזייט מונלך אדיר איגס ומורא סופט כל הארץ
וגלא כל הארץ כבודו . ואיך תחטא צומקתרים . ועיניו על כל דרכי
איט מוסטעות וכל לעדיך יקפור ואיך תצטל זמניך צדצרים
כפסדים . הזמן קלר מתי תעשה לעולמוך . הציטה וראס יוס
המות ודין הקצר ודינה של גיהנם . ויוס סדין . הסורא . ומי
יכילו . ואין איט מעשול כפדה ונהמת באחריתך . ואז שערי
חשוה כנעלים צפניך . וחרופה לא תמלא למכותך ולעונותך :
אמרו צענה שפאלס כפטר מן העולם שיש לו מלאך המות
כלוס עקקת צחורה ובגמילה חקדים . אסיס צו
דברים הללו פוערים אותו . ואס לאו וכו' . דין השני הוא
דין מיצוט הקצר וקסה מיצוט הקצר ויוס הויתס . ואפילו
לדיקים נדוכים צו ומה יעשה יאלס ויכלל ומיצוט הקצר . יעסוק
צחורה ובג"ח ויכניס ת"ח לחוך ציתו ויהנהו מנכסיו ויתפלל
הפלה צכוונה . ויכלל ומיצוט הקצר ואפי' גיהנם אינו רואה .
דין הגי' . הוא דין גיהנם . צענת סדין שיא הקציה כלוס עקקת
צחורה ובג"ח . אס יש צו דברים האו מיד פועריט אותו מדינה
של גיהנם . אשתי ווי שפס כל לא נגד פניו צכל עת כל המעשים
האלו . וישמור עלמו ואיצרו וגופו מכל חטא ועון . אז יזכה
לרצ עוז הלפון ללדיקים :

יראת ה' צורה ואהבה הסם לא ימוש ועל פניכם כמו
 שכתוב ולצבור חסיה יראת ה' על פניכם . לצלתי
 תחטאו . ולכן כתיב על פניכם שתמשצ צדעתך תמיד כמו שהוא
 עומד לפניך ומש . ורואה אותך ואת מעשיך ומחשבותיך וכל
 חנועיותיך ועוד סרוב כוחות של אדם נכרת בפנים עו פנים וצושת
 פנים . ופנים של לער ופנים של סנוחה . והיראה הוא יקוד
 וסורק לעבודה ה' וקיום מלכותו ולכל עדות עובדות וישרות .
 וכמ"ס ראשית חכמה יראת ה' . וכתיב ועתה ישראל מה ה' ה'
 חלפך שואל מעמך כ"א ליראה את ה' ולאהבה אותו ולשמור
 כל מצותיו . כנאל היראה היא קודמת לכולם והיא המביאה
 לעבודה ה' ולשמירת המצוות . וכתיב במשנה תורה אם לא
 תשמור לעשות ליראה הסם הנכבד והסורא הזה . ולסוף הזה
 הוא שאיך ירא מה' אשר עומד לפניך תמיד ורואה אותך ואת
 מעשיך המגובים ויודע מחשבותיך ותחבולותיך הרעים . ולכן
 היראה נקראה אולר כמ"ס יראת ה' היא אולרו . ואמרו אין
 להקצ"ה צבולמו חלל אולר של י"ס צלצד . ומחמת שהוא קוטב
 שמירת כל המצוות ועבודה ה' . וע"כ הכל צדי שמים חוץ
 מ"ס . כדי שעי"ז יבחן וימוק' האדם ויקבל סכר טוב ע"ז .
 כשיצטר ציראחו שזה חכלית המכוון בצריחת עולמו להתענג
 על ה' ולסחעדן צטוב אשר כל עין לא ראהה . אך מחמת
 שסיראה היא קוטב שמירת כל התורה . הוא דבר יקר מאד .
 לכן הילך עושה פעולתו ועומד על שגודו להסכיח את האדם
 ולהעביר יראת ה' ועל פניו . ע"כ לריך האדם לתחבולות
 גדולות וללחוס עמו תמיד לנלח אותו . כמ"ס הסכס בתחבולות
 העשה לך מלחמה . ומ"ס בתחבולות לסוף רבים שהרבה תחבולות
 לריך האדם כדי לכוף את ילרו . כי איש מלומד מלחמה הוא
 ומעוריו . והמלחמה היא לאדם מפנים ואחר . וכתיב ותשיפה
 רוב יועץ . ולפי לסוף רוב הים לו לומר יועלים . אך ידוע

נחלת אבות

שאינו מביא דברים אשר אין צ"ח שוים היא צדיעות שאין כל דעות שוים אפי' בדרכי ה' וכל אחד הולך בדרכי ה' לפי ענינו ומצנו ומצנו . וע"כ אמרו באבות קנה לך חצר כאשר פירשתי שם סלריך כל אחד לזכר לו איש . סידוע לו במדותיו ומצניו ליעץ לו בדרכי ה' לפי ענינו סידוע לו . ובהחצולות רבות . היינו לעמוד כנגד מצנו . ולזה אמר רוב היינו תחצולות רבות . ויועץ אחד סידוע לו בצירור שסוה לו במדותיו ומצניו שיכול ליעץ לו לפי ענינו ומצנו :

וזאת

ידוע לצעלי מלחמות שהתחצולה היא קודם המלחמה ולריך הסכות רבות למלחמה לצנות דיק ולהכין כלי מלחמה צכדי סע"י הסכות ינלח המלחמה סעליו . עוד זאת ידוע ומצעלי מלחמה סקודי כל הסכות ולידע הלטרכות המלחמה . סולחין מרגלים לחור אח האויצ ואח הסונח אשר עומדים לנגדס . לידע כל מצימותיו ותחצולותיו ולידע מוספר צעלי המלחמה כונה הס . ומחלי זין אשר להסונח . צכדי סע"י ידע גם הוא להכין א"ע בתחצולות ובהסכות יותר גדולות לכלח אותו . כך לריך האדם לערוך בקרצו הסכות רבות ותחצולות גדולות ללחוס עם הילה"ר . וקודם כל . לריך האדם לרגל א"ע . ולידע סיטיצ ולהכיר א"ע צמצעותיו והרגלו אשר הוא נעשה לצצע שכי לאיזה לדהס כועיס כי לא כל הטצעים סווין . וע"ז אמר רצח בקוף צרכות לידע איכס צנפסיה וזה הוא כלל גדול צעצודת ה' . וצנפונות סרקיס להרמז"ס ז"ל . האדם השלס לריך לו ס"צכור מודותיו תמיד וסיסקול פעולותיו . ויצחן סכונת נפשו יוס ויוס . וכל וזה סירחה סכונת נפשו כועה לקלה מן סקלוות . יונהר צרפואה ולא יכח סכונת סרעה להסחזק לכן יסיס לנגד טיכיו תמיד המדות הפחותות אשר לו ויסתדל לרפואתו תמיד . סא"ח לטוס אדם וצלי סקרן . ועוד שס אח סחולה אינו מכיר וידע אח הוא חולה ועועה ומחזיק עלמו לצריח . זה האיש אינו מוסתדל אחר רפואות והמחלס סולכת

ומתגברת עד רדת שמה . והף גם אם יודע שהוא חולי . אך
 שאינו מכיר חליו ואינו משתדל אחרי רופאים בקיאים שיכיר
 חליו . והף אם הוא עוסק ברפואות יכול להיות שהרפואות
 יפקידו אותו ויגבירו את חליו . כך צעניי האדם הישר הולך .
 לדוגמא אם מצע האדם ליטן הרצה צוודאי לריך להתגבר על
 מצעו כמ"ש החכם וצעט שכוח וצעט חכמות אך בשעת
 המלחמה לקום באשמות חיכף כשיקץ משכחו אז הילך מפיל
 עליו סינה ועללות גדול כי איש מלחמה הוא . אך לריך לערוך
 תחזוקה קודם המלחמה היינו . קודם השכיבה אם איש אשר
 הוא עלל ומורגל בשינה . לא יפסוע אי"ע מלישכב בצגדיו .
 ולחשוב קודם השינה כשאקץ אי"ע אזרחו והגבר עלני חיכף
 לקום ונועתי . ועוד ראוי ונכון לאיש כזה להסתכל הפלס
 קלרם קודם השכיבה באיזה לטון שיהיה איש לפי מדרגתו
 שיצור אותו השם שלא יפול ציד ילרו ושיחזק אותו לקום
 באשמות . ואם דהע"ה הספלל ע"ז כמ"ש עורה כצודי עורה
 וגוי . אכן מה נענה אצחתי . ועוד אליג לפיכך צענין שמירת
 העינים מלהסתכל צנשים כי האיש אשר זוכה מהש"ת להיות
 כלוא ומוקוגר צסדר מיוחד צפ"ע על החורה ועל העצודה זס
 האיש אינו לריך לשום מלהמה ותחזוקה . אך האיש אשר העול
 של פרכס מוטל עליו ולריך להיות מוצלע צין נשים וצפרע
 איש אשר לריך לסצצ צשוקים ורחובות וצמקומות גדולות אשר
 לריך זריזות גדול מלהסתכל צנשים ומליילך צין נשים . ומליילך
 אחר אקס כמ"ש אחורי ארי ולא אחורי אשה . ויעיד הצורה
 עולם עלי כי זס היה דרכי מעודי מיום מעודי על דעתי .
 כספולרכתי לילך צרחובות וצשווקים וצפרע צעיר ווילכח אשר
 דצחתי עם כמה אנשים הגונים עבור זס . וענו ואמרו שאי
 אפשר צסום אופן להזהר צזה . אך עשיתי תחזוקות גדולות .
 היינו קודם סליכתי מציתי חצחתי חיכף לאמץ אי"ע מלהסתכל
 צסן ולהזהר צסן ומליילך אחריסן ומליילך צין צי נשים . וצצח

נחלת אבות

הליכתי הים צומחצתי הפקוק עולם עיניו נוראות צדע .
וציחר התפללתי תמיד צומחצתי . הפקוק העבר עיני נוראות
שוא . וצמנחת חתן וכלה אף שמעודי הייתי נזר וליילך על
שומה . אך אם שהכרח הביאתי לזה עשיתי כוונת תחזלות
שלא לכוונת בגחלתן היו . היולא נזר . בכל המצעים אשר אדם
מולא א"ע צטצע רע יכול האדם להצטזון א"ע בתחזלות
וללחום מלחמות הי מלחמות הילר . ובעבור זה כצרא האדם
והוסס צעולם הזם צעולם טגס והחומר וצין כוונת מפסידים
ווצטלים ולא רליתי להאריך עוד צזה הענין יותר וא"ס
צנ"א אצור צארכה :

אדו"ב צניי אבי נולדה אחכס שחרגילו צפיכס לשון
הרצ"י (צט"ע א"ס ק"י א"י) יתגבר כארי לעמוד
צצוקר לעצודה צוראו . ולסון הרמ"א (טס) ומיד שיעור משנתו
יקום צזריזות לעצודת צוראו . ונה טוצ שיהיה נורגל צפיכס
כל הסיון צצ"פ כי הוא נוקר גדול . וציותר קודם השכיצה
חראו שיעלה על נוחצצחכס לשון הש"ע ותיכף כשהקילו משנתכס
העלו על מוחצצתיכס וצזה תלללו מילר השינה :

אמר חז"ל (בנהדרין פ' נגמר הדין) לעולם יקדים
אדם תפלה ללרא . וידוע שאין לרא כלרות היל"ר
וחיכף כשפותח האדם את עיניו צא היל"ר נגדו צטענות
נזויפות . וכתיב לפתח חטאה רוצץ . כוכל לומר תיכף כשפותח
את עיניו . או לפתח הציה הוא רוצץ וממתין על האדם כשפוסע
מפתח הציה אז הוא הולך עמו ומדריכו צדרכיו הרעים . צכל
יום ויום הצא לקראתו הוא לך נסיון חדש . שכל אמרו חז"ל
ילרו של אדם נוחצצר עליו צכל יום . לכן צהחלת היום השכס
לציתו של מולך והתחנן לו שיהיה צצורה לרת נסיוןך שלא
הכעיסנו . ולכן תיכף אחר נע"י תחפלה צזה"ל יהי רלון ומלפניך
הי אלסיכו שיהיה לצי וילרי כון ונאסר צידי שלא תכעיסך היום
והתפללו וקירות לצכס . גם הסי רלון אחר צרכת השמר

שחרגילנו צתורחיק שלא הציחנו לידי חטא ותלילנו ויילם"ר .
 וחאמרו עקירות לצצבם חולי תכללו ונהילר כי כמים הפנים
 לפנים כמו שאדם פוכה עלמו להסי"ח ונחפסל חליו צכוונה
 רלויה אז הקצ"ה פוכה חליו ושווע להפלה ואם דהע"ה היה
 ונחפסל חנויד להלילו וידו וכל התוכי"ח אפי"ה הם ע"פ רוב חפלות
 ובקשות סיכלל ויילם"ר חן יתמי דיהמי עאכ"ו :

מאור

ומאור הזכרו צק"ש דהיינו צכוונתה שהיא וי"ע
 ען התורה ומאור נכסלין המון העולם צזה שאינם
 וכוונים קודם הקריאה ללח"י די קריאה שרוב פוסקים
 קוצרים ונלות לריכות כוונה והר"ן צקוף פ"ק לצרכות ז"ל חף
 וי סקצר ונלות חין לריכות כוונה ה"ע צדצ"ר ס"ס צו ועשה
 שהועשה הוא צנוקם כוונה . כגון כעילת לולב . חצל צוונות
 שחלויה צחמירה צלצד ודאי לריך כוונה . וכשאינו וכוון
 צחמירה ואינו עושה מעשה כולל כמי שלא עשה שום דבר
 מהמלות . ויותר וזה שפסקו ראשון לכ"ע לריך כוונה היינו
 לכוון פ"י המלות וליחדו צאחד לועלה ולמטה וצאצצו רוחות
 העולם כדיח דגמרא . וכשנכוין כראוי וקורא צזונה כהלכתה
 אז צשעת הדם ע"פ חונק וקיים צה מורה והגית צו יונם
 וליה . אך כשאינו קורא כדיח היחך יולא ונלות לימוד ההורה
 כשאינו יולא ונלות ק"ש צעלונה . וצעו"הר צזמכינו ונחמה עול
 הפרכסה המועל עלינו התורה ירדה ויידה ומאור אשר כ"ח
 לצלעו פנה ומיעוטא דמיעוטא הפוכים חליה . והיחך לא חקנו
 שערות ראשינו צצפאט נפש חנו וצמלים עצודתה . הלא צרגע
 קטן צכוונות פסקו ראשון וקיים ונלות ק"ש שהיא מדאורייתא
 וקיים ונלות חלמוד חורם והגית צו יונם וליה . לכן ומאור
 ומאור הזכרו צזה :

התפלה

לפי רוב הפוסקים גם היא מדאורייתא ולא
 יהא חלא אפילו מדרבנן . הלא חמורין דצרי
 קופרים יותר וד"ה . וצדאי לכתחילה לריך לכוון צכל החפלה .

נחלת אבות

פיינו להצין פירוש המילות כי משקר בנפשו ואומר אחר התפלה
 יהיו לרלון אנרי פי וגוי . והוא חוסך צעת התפלה מחשבות
 זרות אך לפי גודל מעלתה שהיא מדצרים העומדים ברומו של
 עולם . הילך הולך ומתגבר עליה ומציא לאדם כל עניני מחשבות
 שנעולם . וזה מנוסה ונדוק . אך בקפרי יראים כחוצ לכון
 בקוף כל הצרכות . אך בצרכה ראשונה דאצות אס אינו מכוון
 פירוש המילות ואינו מצין וזה שמדצר אינו יולא ידי תפלה
 לכ"ע . והקבולה לזה להתפלל מחוץ הקידור כי ארתיות מחכימות
 ואס מחפלל צע"פ לריך להתפלל צע"ים קבורות . וצוה"ק
 מהנייר צענין זה נואוד כי המ"הו משצר עיניו לאחר נוחו
 ואינו זוכה לראות פני השכינה ומלצר זה כשנסקיר את עיניו
 ואינו מתחכל צטוס נקוס יוכל לכון ציותר . וע"ז דוס לצי כי
 ראיתי רוצ העולם ככשלין צזה צענין תפלה לצור צצית הכנסת
 צטעה שש"ץ מהחיל צ"ש הם עקוקים בצרכת השחר וקרצרות
 ואינם משיגים להתפלל עם הלצור שמי"ע . ואף איש היודע
 ספר הוא מתפלל עם הש"ל צטעה שחוזר התפלה בקול רם . ואף
 אס יולא צזה דיעצר הוא רק נחונת אונק וע"פ מקרה . אצל עיקר
 התפלה הוא להתפלל עם הלצור בלחש כדאיתא צגי ע"פ הן אל
 כציר לא יואס ועל פסוק ואני תפילתי לך ה' עת רלון . אימתי עת
 רלון צטעה שהלצור מתפללין . וצטערי אורה מציא לשון הזוסר
 פנס א התלה הערער ולא צזה את תפלתה . פיינו תפלה היסיד
 שהוא לשון ערער . פנס אותו מלד א לד לראות אס היא סגונה
 לקבלה . ולא צזה את תפלתה . פיינו תפילת הלצור אף שהיא
 אינה סגונה ומקבלה והטעם כי בתפלת הרצ"י א"א להיות שאף א'
 לא יכוון בראוי ותפלל כדינה . וע"י תפלתו תקבל גם תפלות
 שאינן סגונות . הלא צעו"הר מי יכול לומר זכיתי שתפללתי בראוי
 וסיא רק מלכות אכס"ים מלומדה צידינו . היאך אנו לריכים להתפלל
 צליצור בכל כוחנו . ואף צלל כוונה סגונה יכול להיות
 שקובל התפלה . עוד כונה דיכים צעניני התפלה אשר המון

עם אינם מהרין ואינם משגיחים עליהם . היינו לעצור נגד
 המחשבל צרחוק ד' אמות ונליטצ צלד המחפלל . לכן צניי
 אהוביי הזהרו מאוד ונאוד צזה . ולדצר דצרים צעלים צצככ"כ
 צזהר מחוויר מאוד צעוכס הזס . ר"ל . והעלה לזה קודס
 הסליכה לצככ"כ לחסוצ טעה מועטת וחקצל על עלמוך צאזו
 קכס טאס מדצר צצכ"כ . וחקצעו וקוונכס צין אנשים ירחי
 ושלמים הידוע לכס . ואף טאינס לומדים . כנאמר החכס צו
 איס רס הולך צחוור מעקס דרכים ועטיר . והאח ידוע טרוצ
 המחידוקים אשר נסנוע צין האנשים מדצרים צצכ"כ או צצחי
 מדרטס . צניי הנחמודים טנועו מוקר אצ המחחוקק להיטיצ
 לכס טנועו אלי וחמי נפסכס צעולס טכלו ארוך אל האמרו
 קשר לכל העס הזה האומרים קשר . שחראו רוצ העולס
 וקפריס ועוקקים דצרי מדוסיס . ודצרים האלס מוטיכיס אח
 סלצ לסמוע החדוסיס . בי נופח טעופנה טפתי זרס וחלק
 משמן חכס אל האצו להס ואל תלכו דרך אחס כי נכונו
 לללים טפטים . וקסדי צטהקיס טכמה פעמים טמתי אלצעותי
 צאזי מלסמוע דצרים האקורים לסמוע . ותיכף עלה על זכרוי
 דצרי חז"ל צכחוצות דף סי מ"מ אלצעותיו טל אדס עשויות
 כיתדות וכו' :

בעניית

הקדישים הזהרו מאוד צזה כדאיהא צזוכ"ק פי
 חרומס צצנו טל רצ ספרא מצבל טדילג מאיגרא
 לסמוע קדיס . ועוד אמרו חז"ל העונה אמון יאטמייס רצה צכל
 כחו קורעין לו גז"ד ופירט"י ז"ל צכל כחו צכל כוונחו . לפי
 הפטט היינו טלריך לכוון סיחגדל טמו הקדוש צכל העולמות
 שידוע שדי עולמות יס אצי"ע לעלס ולעלמי עלמיא הן ד' .
 ומינס עמדי ע"ד נכגתי א"ע לעמוד צכל הקדישים ואני גחר
 עליכס צגזיטה כצוד אצ טתכהיגו גס אחס כן כי הוא דצר
 קלר וצקל יכולו לכהוג כן . ולא עויס הדצר אשר טרצה צ"א עוסיס .
 ולא ירד צני עמהס . טאומרים חמימות וצקשות צטעס

נחלת אבות

ששש"ץ חזר החפלה . וצטצת משלימין וקורין הפרטת ש"נ
ואחד חרגום צטעה ששש"ץ חזר החפלה . ולא נכון לעשות כן .
זרה לטון ר"ח לריך לזוהר שלא לדבר בעוד שהש"ל חזר
החפלה ואפילו ד"ח לא יכוין לענות אמן על כל זרחה
וזרחה . ויהיו אזכורו א מה שהש"ל מוליא מפיו כי לריך האדם
להתנהג ממש כמו בחפלה לחט . ומקיים כי אהים יצא צמשפט
על כל נעלם . ואם עונה אמן ואינו יודע הזרחה על מה עונה
הוי אמן יתונה ואמרו חז"ל העונה אמן יתונה יהיו צביו יתונים .
ואם יאמר האומר נוי האיש אשר יוכל לדקדק בכל הדקדוקים
האו ודי לנו דצרים ההמורים . מהמדריך ון המהדריך עליהם
מוטל לזוהר ולדקדק בכל הדצרים המולאים דחז"ל ואני בעלמאי
סומעתי מאכשים המוכים שאומרים כן . עליהם נאמר הפסוק כי
דצרה'י צזה . ואת מלותיו הפר הכרת הכרת . והם בכלל המולזלין
דצרי חז"ל וצקי חקידים . ככ"ד דצרים המוכים עליהם מונה
אי מהם המולזל דצרה'י אחד מודח"ל . והאיש אשר יראה ה'
נוגע בלבו יזכור אשר הוא יהודי ויאמין דהם וצדחז"ל הקדושים
יודע שעל הכל יצוא לחסרון . וע"ז נאמר אהים יצא צמשפט
על כל נעלם . גם על אשר לא נהר דצרי חז"ל . וא ישיאכו
ילכו צמשאות שוא ומדומים כי כל האומר הקצ"ה וחתן יתרו
חייו . ובדאי המקבל על עלמו לשנוי ולזוהר צכל הדקדוקים
אשר המין העולם מקילין צהם הסכר הוא יותר גדול .
ובספר חקידים איתא וז"ל כל מלוא שאין לה דורשין
ואין נוי סמצקש אותה החזק צה ורדוף אחריה
שהיא כונה מלוא . מלוא שאין לה רודפין רדוף אחריה ומקבל
שכר גדול . וז"ל סי' הרדים וצכל מקום וצכל עה לריך האדם
להיות ירא וחרד ולאזור מהתנו צמוק לקיים מלות מלכו של
עולם שצראבו לכבודו . צלי נפיון . כמאמרו המרפה עלמו
מד"ח אפילו צמלוא קלה אין צו כוח לעמוד ציום לרה . וצרצבו
יונה סיהיו צעיכך העצירות קלות כממורות . שלא תשגיה על

קטנות הדצר . אלא לגדולה העלך אשר לוח על הדצר . כללי
 של דצר אהובי זכיי וריעיי אשר נוגע בלצנצם יראה הי . שימו
 לצנצם על דרכיכם . ואל השימו עיניכם על המון עם אשר
 נעצעים ציון המולדה ועם עיניכם מראות דרך הקלולה .
 והולכים כעורים באפילה . ונה יענו ליום פקודה הלא הככם
 צושה וכלימה צעת יעמדו צדין הקשה . לפני מלך רם וכיבא .
 הלא הדעו שהקנות חכמים וגדריכם הם מעקרי ההורה כו"ש
 ושמרתם את משמרת עשו ומשמרת למשמרת . ולקיים הקנות
 חכמים וליזהר בצדריכם הוא וני"ע מן החורה שנאמר לא תקור
 וכלל הדצר אשר יגידו לך . ימין ושמאל . אפילו יגידו לך על
 ימין שהוא שמאל . והעוצר על דצריכם חייב ויחה . וצטצרי
 חסובה לרצונו יוכה ז"ל ומחיצ הדיצור צוה הענין . ואכי
 מזהיר ומאוד והאוד אהכם שתשימו עיניכם ממאוד על דחז"ל
 הנמלאים בגמרא או במדרשים והנמלאים בקפרי יראים להזמר
 צהירות גדול . ותזכו לרוב טוב השפון . ואחז"ל תבס אורחותיו
 צוה"ז זוכה לעדן אי"ע צנועם הי . ואורה הוא קציל קטן .
 היינו הנזהרים בצצילין הקטנים אשר רוב ההגון אינם הולכים
 בה . ואמרו הוי רץ למלוא קלה ופי" למלוא קלה לריך זריזות
 יוהר . כי ידוע המלוא המפורק צהורה כל המון נזהרים בהם
 כי כולם מניחים הפילין ומעופים צלילית ועושים קוכה
 ויטעלים לולץ . אך המולות קלים דהיינו הקנות חכמים וגדריכם
 המון העם מוקלים בהם לכן לריכין זריזות גדול . ועוד הילך
 מהגבר עליהן יותר . כי לפתח העמלה רוצן . שהוא רוצן המיד
 למלוא איזה פתח להחטיא האדם וזה שאמרו חז"ל שאלו לנחש
 מפני מה אהם מלוי צין הגדרות וכו' . ולאחצת הקיבור לא
 הארכתי צכאן . ודי צוה למצין :

מאוד

ומאוד תזכרו לשמוע קריאת ההורה מפני הס"ן
 מלה צמלה . ראש ראיתי את ענין עניי ורע עלי
 המעקה ממאוד . שמועין רוצא דעלעא . שכל אחד אומה מומש

נחלת אבות

צידו וקורא עם הש"ץ . והרואה צוה"ק שלוח ככרוכיא ע"ז
 ונחמיר מאוד שלא יהיה רק קול אחד קול הקורא . והוא דינא
 דש"ע צ"י וז"ל כיון שהתחיל הקורא לקרות אקור לקסר אפילו
 ד"ה . והוא לקוח נגמרא דקוטה ל"ז . אמר רבא בר רב
 הונא כיון שנפתח ב"ת אקור לקסר אפי" דצ"ר הלכה .
 וצ"ג הוה כפר ים נוחלין מאריך מאוד צ"ה . וק"ס דצ"ו .
 ואם אקור אפילו מלה אחת שלא שומע מפי הקורא לא ילא .
 וקרה"ת בלבוש הוא והקנה נצי"ס וכולם חייבים בקריאתם
 וצרכותיה וכ"כ איפק הילכחא בכמה וקומוס שכל מי
 שרוא ללא צדום ד"ר מפי אחר לריך לשמוע מפי הש"ץ כל הענין
 נהחילו עד ק"ס . וכן הרב צ"ס האר"י ז"ל ואם לא שמוע
 מפי המצ"ן עלמו צרכו לה ה' המצ"ן אפי"ם ששמוע ה"ן
 עונה צ"ך ה' המצ"ן לא יענה עמו . ומי שמוע אחריו הוא
 מוליא ש"ס לצ"ה . ונאחר שהליצור נחויצין צ"ן ויוליאם
 צמיעה לריכין לשמוע וממו ומה צמלה דוקא הן הצרכות הן
 הקריאה . ואם לא שמוע לא ילאו י"ח . עוד כתב ה"פ נוחלין
 ז"ל הקורא צמוע ואזנו נשמוע תורה שצ"ה מפי הש"ץ
 אפילו מלה אחת ל"י ידי חובת הקריאה כלל :

ובענין

עמידה צ"ה קר"ה . אף לפי מה שפסק הר"י
 ונ"א שאין לריך לעמוד . גם הגאון ז"ל מקיל
 צ"ה . אך מהנה שמלינו שמהר"ס נהג צעלמו לעמוד . גם
 דעה ה"ז נוטה לזה . ואני מ"ס עמדי על דעתי נהגתי לעמוד
 צ"ה קריאה החורה . ואף בלשון הגמרא אין עמידה אלא
 בתיקה . דכ"י וצ"ה עמדו כל העם אך זה הפקוק הוא
 צ"ה ה' . והפקוק שללח"ו פ"ו כתיב צ"ה הפקוק והעם
 על עמ"ס זה הפקוק א"ו ז"ו נמשעו שהוא עמידה ממש . כ"ו
 עומדים על רגליהם . וד"ר ה"ז נכונים צ"ה למאוד צ"ה
 דודאי העמידה היא כפ"ה אלא דאח"ה העמידה לריכין
 ל"ה . צ"ה . והוכיח מלאמרינן צ"ה העדה צ"ה

גמר דין לריבין הצעלי דיכין להיות צעמידה דכתיב ועמודו שני
הלגגים . ה"כ כינא דא"ל להיות ועמוד אלף צבתיקס . אלף
צוודאי העמידה היא בפשוטה אלף בצבעה העמידה ל"ל
צבתיקס . ע"כ . ואני הפעיר צאחי להסוקי על דצריו ונדאמרינן
צצרכיה וישכס אצרכס צצוקר אל המוקיס אשר עמוד סס . ואין
עמידה אלף הפלה סנאמר ויעמוד פנחס ויפלל . הכי כינא
הפלה צלף עמידה . והלף הפלה לכ"ע צעמידה . אלף ע"כ
נ"ס ואין עמידה אלף הפלה היינו הפלה וצעמידה . ועוד
לדצרי ר"ח שמדייק שלריך לשחוק מהססוק ואזני כל העס אל
ק"ת . הלף משונעות הססוק הראשון ויעמודו כל העס כושמעו
עמידה ממש . אך לא מפני זה נהגתי בעלמתי לעמוד כי **מי**
אני יחוס **ר"ס** ונקלה כדאי להכריע צין הרים הגדולים . אך
אנרתי כי זהו כצוד הסורה אשר כולה שמות קדושים וטסורים
וקדושתה נורא מאוד . ובה הלוי כל העולמות העליונים
ותחתונים . ואיך לא ירחע ויפחד צשמעו דצרי אלהים חיים
שנקראת מסי"ח כשרה . והס דדורות הראשונים צלינווד תורה
צצע"פ היו עומדים כנ"ס משמח ר"ג צטל כצוד תורה . ופירש"י
ז"ל ססיו לומדים צעמידה . ואף סתורה סצע"פ לריך עיון
ועורה גדול אעפ"כ עמודו . ק"ו צנ צנו של ק"ו צקריאת הסורה
סצכתה סקדושתה גדלה למאוד . ואין לריך לסמיעתה טורה
ועיון גדול . רק להצין פ"י הולות . וכל קריאתה הוא רק זמן
קלר פטיטא שלריך לעמוד . כל איש אשר נגע יראה ה' צלצצו
ליחן כצוד לתורה לעמוד צצעה מועטת כזו . וצבעת הצרכה
לכ"ע לריך לעמוד . כנ"ס על פסוק קום כי דצר ה' אליך
ונכאן שלריך לעמוד וכו' . ולא אסיס מילתי ודצרי לפני המון
העס כי מי אני אשר ישמעו לקול דצרי נגד דעה הפוסקיס
הנוקילין צזה . אך עכ"פ אנטיס הסרדים לדצר ה' צקבתי
להטיס נוקיס לדצרי אלה דצרי אמת . ואחס צכ"י שמעו לאצרכס
הנשחוקק להטיצ לכס אני מורה אחכס צגכ"א ששמעו צקולי

נהלת אבות

וההנו כבוד להורה לעמוד בקריאהה אם לא היו נשום חולי
 ר"ל וקלתי צמי מפני רוע המנהג בין המון סקוצרין שנוחין
 כבוד לחורה מה שעומדין על רגליהם צטעת קריאת עשרת
 הדברות . והם טועים טעות גדול . זלפי דעתי נהפוך הוא
 שזה צעיתי ציון החורה שעושין הורתינו הקדושה פלקתר
 ומפליגין בין קדושהה לקדושהה . וידוע שכל ההורה כולה הם
 רק שמוחיו של הקצ"ם . ואין לנו יודעים ומציינים מה בין
 הפסוק והמונע היתה פלגש . ובין פסוק אנכי ה' אלהיך .
 וק"ח שנמלא פסוק צאח א' פסוק . אין חילוק בין שנמלא
 צאנכי ובין שנמלא בהמונע היתה פילגש :

ובן בקריאת המפטיר בצרכותיה השונעו דווקא נפי הקורא
 לא כמו שנוהגין רוצא דרוצא שקורין ההפטרע עם
 הקורא בקול רם . אשר בעצור זה לא ישנע קול הקורא .
 והמכשלה הזאה גדולה מאוד . א' . כשלא ישנע קול הקורא
 לת בצרכות אשר הוא נוצרך הוא לצטלה . ועוד שהרי הקנו
 שצעה צרכות למפטיר כנגד שצעה שקראו צחורה . ודווקא
 צליצור הקנוס והמפטיר הוא המוליא לת הצים ידי חוצתן
 בקריאת ההפטרע וצרכותיהם . א"כ לא די שאינו מועיל כלום
 בקריאתו אלא שהם מכשילים א"ע ואת רצים שאינם יולאים
 כלל בהפטרע וצרכותיה . ולמרי חז"ל צנאי נגילה אין המפטיר
 רשאי להפטיר צכצא עד שתגלל הק"ח ופי" רש"י ז"ל צמטפחותיו
 כדי שלא יהיו טרודין מלשמוע ההפטרע נפי המפטיר . וא"כ
 לריכין כל סליצור לכוון ולשמוע נפי הקורא מלה צולה . הן
 ההפטרע והן הצרכות ועוד הצרכות ההפטרע עולין למחין
 מזה צרכות צצצחות וי"ע (כדאיחא צנאי מנחות וצרכות ר"מ
 חומר חייב אדם לצרך מזה צרכות צכל יוס) א"כ ה"ש פס
 להמליץ עליהם וללמוד זכות עליהם . לכן אהם אהוציי צניי
 וי"ח חזקרו מאוד ע"ז ולא חסיו היו מן המקילים בעצדות
 הצורא . ואשרי המטענד גופו ונשמתו לכבוד הצורא ית' .

והנשיצים רצים מעון והמעשים לדבר ולזה יזכירו כזוהר הרקיע.
ואשר לו הגדולה והגבורה. ימול עולת לצציו לקיים כל
מליתיו כרת וכשורה :

אני מזכיר אתכם באזהרה גדולה ובג"כא שתקצבו עלמיתכם
אזה קציעות בלימוד תורה"ק הן רב הן מעט איש איש
לפי מדרגתו ולפי שכלו ולפי פרכתו ולז"א צפי אצות עשה
תורתך קצב אמור ונעט ועשה הרבה. והפי" על זה המענה
כתבתי צפירותי על מקי אצות. וכאן אכפיל עוד. עשה תורתך
קצב. היינו קציעות בלימודך. הקציעות מה שאתה קוצב
עלמך ללמוד הה"י מעט. שידוע מאחז"ל האומר אשנה פרק
זה כדר גדול כדר לאסי ישרא. והאם ידוע מה שאדם מחייב
ח"ע ע"פ כדר. הילך ונתחזק ונתחמוץ ונאוד ע"י ואז נודמן לפכו
כל המכיעות והקצות טובות זו נחו להמכיעו ולצטלו וזה הענין
ואין חכם בצעל הנסיון. וע"י אומר החכם טוב אשר לא תדור
והפי" הוא כך. טוב שתעשה אזה דבר ולזה צלי כדר. אצל
משהדור אז לא תוכל לשלם רק בנלחין גדול. וזה שאמר דהע"ה
כשצנתי ואקיינתי. ונחמה שהיה לנו חלל בקרבו שהרג את
הילך כנ"ש הז"ל לכן היה משבח ח"ע שהיה צדו לימצע ולקיים
אח"כ צלי שום מכיעה ואלד הילך. ולכן תקצב עלמך רק
בקציעות קטן. אך אעפ"כ עשה הרבה צלי כדר וקציעות :

אדובי צני ויו"ח. הא לכם הסדר אשר תלמדו
ותתנהגו כל יומכם בלימודים. ועלתי בקדר
לימודים לפי זמניו אשר עול הפרכה נועל עליכו כאזן
וכתבס נאוד העולם בגסס וצחומר עצ. ונחמה מרדתינו
ולרתינו השם ירחם עליכו. ומיעוטא דמיעוטא אשר יכולים
לסיות כל היום על הקפר כי מקרי הזמן מוכעין אותנו מלישצ
ולקרות. חלדו ואלומים בישראל חלדו. והסי השקידה נעדרת.
כולם מתיחין היי עולם ועוסקים צחיי שעה. ומוליחין כל ימיהם
לאסוף מנוון. אולי לשונאו או לנשאו אלונתו. ומכיים לידת

לגופם . ואינם נזכרים לידה לנפשם . וע"כ לימוד הראשון
 וקודם כל הלימודים הוא ספר חיי אדם . שהוא חיות מונח
 לאדם וצו הדעו כל המלות הנוהגים בזמן הזה הכלרכים לכל
 איש בכל שעה ורגע . וזה הוא לשונה אשר אמרו חז"ל .
 וצאצות הארכתי זמן הענין . כי מה וועיל הלימוד אם לא
 הדעו מה לעשות . ולא הוודק עיקר אלף המעשה ועל מה
 נבדל האדם והושם צעוה"ז אם לא בעבור קיום המלות .
 והתרי"ג מלות נותנים חיות לתרי"ג איברי האדם . מלות א'
 נגד אבר אחד . וכשאינו מקיים המלות ונצטלה צאלו נפש .
 אוחו האבר הנוכוין נגד אורה המלות הוא מות . ולכן נקראים
 הרשעים נוחים . ואף אם האמר הרי יש כונה רשעים אשר
 אינם מקיימים צום מלות ואנו רואים בהם חיים ציהר עז
 וציהר בלח . הלא הענה והאמר לו אף הבהמות והיות הבהם
 אף הם חיים . אך החיות אשר הוא בהם הוא נקרא רוח חיים .
 וע"י עשיות וקיום המלות . נתלצט בלוחו אבר הנוכוין נגד
 המלות . נשמה קדושה . וכשעוצר עצירה אז נסתלק מלוחו
 אבר הנשמה וכשאר צו רק הרוח חיים . ונחזור לענינינו . לכן
 נקרא חלק הראשון נושיע אורה חיים שהוא אורה לכל איש מי
 ונורה אוחו דרך החיים :

וזאת

אני מלות אחכם צגזרת כיצוד אז שלא תמנעו
 עלמיכם מללמוד בכל יום איזה קציעה בקפרי מוסר
 ויותר החיוב עליכם לסרגיל את צמיכם נושיגיעו לחינוך להזסיר
 את המלמוד ללמד אורה בכל יום וקפרי מוסר . וקפרי מוסילת
 ישרים הוא קודם לכל . כי עיר פרח אדם יולד . וילך לצ
 האדם רע מנעוריו והוא מורגל בטבעים והרגלים רעים .
 ונוקף ע"ז לפתח העולם רוצץ . הילכ"ר רוצץ אל האדם חיכף
 כשצא על פתח העולם . וצמה נוכל לרפאות טחולי הזה אם
 לא בדברי מוסר ויראם . ואיתה צפי נגזר הדין דצרי למואל
 ונלך אשר יקרתו אנו . אר"י מלמוד טכפתו אנו על העמוד

ויסרתו וכו'. ולכן נקרא מוסר שמוסר את האדם גי' לכו ומטבעו
 הרע. ועוד נקרא מוסר לשון יקורים. וע"ז אומר החכם שמוע.
 לשון קצלה שמוקבל מוסר אצדף אף שייקר אותך ציקורים.
 לטובהך הוא מייקר אותך ואל תעוש תורת אונך. היינו גם
 שהורה אותך לטוב. כי עצע האם לרחם על הצן יותר ונחאז
 אך ע"פ האמת רחמנותה היא אכזריות. ולכן כתיב ברחם אי
 על צנים רחם ה' על יריאיו. וכתיב כי כאשר ייקר איש את
 צנו. ופ"י הפסוק אפרט אהו צמוקס אחר:

דיוצא לנו מזה גודל החיוצ ללמד לצנו כפרי מוסר אין
 די צאל גודל החיוצ ולא רליתי להאריך עוד נכונה
 פמוקיס המורים ע"ז ומדרך השכל:

אף גם זאת אדרש לכס ואקדר לכס קדר הלימוד לעלמיכס
 ולצניכס אחרים. שלא הלמדו הפסר חיי אדם על
 הקדר דהיינו מראשו לקופו. כי יש כנס הלכות אשר אינם
 נלרכים לדיכא' וצמנה הלכות אשר הם כמה דפין ואין צחוכס
 רק צי או גי' דינים הנלרכים. ואם צדורות הראשונים אשר
 אין אנו יכולין להדמות נגדן אפילו כקוף צפני אדם אמרו
 צארבעה לא וולינו ולא היה למודם רק צדצרים הנוהגים צזה
 סומן. אכן מה נעניי אצחריי. הגם איש אשר צרך ה' חילו
 צשכל רצ והוא זכרן לזכור למודו. צוודאי איש כזה מה טוב
 חלקו. ויכול ללמוד כאוות נפשו. אבל אכן חלוסי הסגה ודלי
 השכל וערודי לצ. מה יתרון לנו צלימודינו הרצה חיקף
 צעמדנו מן הספר נשכה מלצינו כאלו לא שמועה ארון מעולם
 ונשכה כוח מלצ צזה נכנס וצזה יולא ועוצ מעט צכוונה
 היינו צכיוון הלצ שישאר המעט צלצו. ואמר החכם טוב מעט
 ציראת ה'. ונאולר רצ ונהומס צו. לכן למע"ה המסירו מלמדי
 צניכס שילמדו עמוס ע"ז הקדר שיחחילו מהחלח הספר חיי
 אדם עד הלכות לילית. ואח"כ ילמדו הלכות צרכות ק"ש
 הפלה. ואח"כ יתחילו מהלכות נע"י עד הלכות שצת. והלכות

נחלת אבות

שצח ילמדו עומהם צעוד ימי הנעורים צקפר זכרו תורת משה
צכל שצח ולחזור חיכך . ולפי שכלו יהולל איש . כי לא כל
המוחין שווין . ולא כל הזכונות דומים . ואף לני איני מזהיר
אחכם אלל לכל איש ואיש לפי ערכו :

שוב אני מלוא אחכם שלל הדחיקו את השעה צלימוד
שוא כי כומ פעמים שונעי שאזי הצן שואל לרצו
כומ דפין לעד צזמן הזה . ולא איכפה לו אם יודע וזוכר
וליימודו אפי' דף אחד . ועמוד אחד . לכן לא תקפידו ע"ז רק
הראו שיהיה למודם סגור צפיהם לידע דיני ההורה . והלכו
להוללוד שלהם שיחזור עומהם כל קעיף כומ וכומ פעמים עד
שיודע להסיצ לשואלו דבר . ואם יהונחמה ויהיה ליימודו נועט .
אל החושו לזה וציוחר דיני תפלה וצרכה הנהנין אשר כלרך
לכל אחד צכל שעה והחזירו עומהם הוויד וזאת עונדה לי
צעיהם שצינקותי כשלמדתי פוסקים . הדינים סנוהגין צזוננינו
צכל זמן וצכל עה . חזרתי עליהן עד אשר נקצעו צלצו לצבור
אוחן . ונאני תראו וכן תפשו . וצחיצורי על הצנה הרחצתי
צענין ליימוד חו"הק :

אמרו חז"ל כל הנוכצד את ההורה גופו ונוכצד על הצריות .
צכלל זה הוא ליזהר וואל להניח יד על קפר ולהשען
עליו ושלל להניח קפר על קפר דהיינו קפר שקדושתו חמורה
היינו מוסכיה על חומש . או גמרי על משניות . ודברים או מקורים
ללצ וירא אלהים יולל את בילס . ומאל הזסנו צחדר שליש ואשהו
שם לככות הקפריי צמכס היטב . לני מלוא את צניי צגכ"א שלל
הצטלו וזלוער ההלים צכל יום הי קפייעל (פלל) . ואשרי תוינו
דרך צכל יום . וכן לני נוסיג צעלנו ויהיה ללון אחר
אמירה תהלים תאננו גם כן :

בתיב ונשמרת וכל דבר רע . וכתיב ולא תחוקן אחרי
לצכס וגוי . הקתכלות צנשים האסור גדול
נאלוד . כדכתיב ומה לתצוקן על צתולה . וע"ז תכל וצבונת

מכל דבר דע שלא יסחכל אדם באשה נאה אפילו פנויה ואפילו
 מלא עניים כמלאך המות. יפשיעא דאמי ליגע בתן ובלבושתן .
 וק"וח לשחוק עונה . והפוגע באשה אחרת עובר על לאו ואל
 אשה בטומאה נדתה לא תקרב . ואפי' בפנויה חקור ליגע כי
 כתיב קתם אל אשה לא תקרב . ויד ליד לא יקח וכ"ז גורם
 לעומא נפשו . וחצלים נפלו לו לירק גיהנם וזריזות גדול לריך
 ליומר שלא לילך צין צי נשים . ומלכד האיפור . הוא קשה
 מאוד לשכחה . ולא לילך אחורי אשה . כו"ש אחורי ארי ולא
 אחורי אשה . וחקצלו על עלמוכס גדרים וקייגים גדולים
 ליומר צוה . ואף שקשה מאוד הדבר , ובפרט לאיש המוני
 אשר רוב עסקיו ברחובות ובשווקים ולילך צין צי נשים .
 ומלכד שהאיפור קשה מאוד לשכחה . ונוסף ע"ז שעל כל אלה
 ה"ל"ר והטבע מהגרה מאוד . אך אהו"וי צניי תדעו שהאדם
 לא נברא אלא ללחום ונלחמות חזקות כזידות . ולפי הערך
 שהתגברות על הסונא כך יהיה סכרו גדול להפענא בטועס
 עו"ו . בזה"ר מ' תרומה ואי תיונא צילה"ר איך יכול צר נט
 לרחים לים לקודשה צריך הוא אלא דא היא פולחנא
 יתיר כד ילך הרע איתכייף ליה וחצר ליה שהוא
 איהו רחיונא דקיצ"ה בגין דידע לקרצא להאי ילה"ר לגצי קוצ"ה .
 וכדאיתא במדרש עוב זה ה"ל"ה"ר שנוציה את האדם לעוב שאניתי
 ואנרו חכמינו ז"ל (בברכות דף ה') לעולם ירגיז האדם יל"ט על
 ילה"ר היינו סיציא א"ע לידי ילה"ר ואח"כ ינלח אהו . ובנקי ע"א
 מ' א' . ר"ח ורי יוכחן הוו אזלי באורחא כי נטו להני הרי שצילי חד
 הוי לפתחא דעכו"ס . וחד הוה לפתחא דזוכות . א"ל חד לחצרי
 יזול אפתחא דעכו"ס דנכיס ילרי . א"ל אידך כיזול אפתחא דזוכי
 בשפייה לילרי ונקבל אגרא . והיו מציאין א"ע לידי ילה"ר כדי לעי
 לין קונס . ואמר החכם יש יחרון לאור ון החושך . היינו שיש
 יחרון להאור כשצא ון החושך . וזה תכל"י כל עצודהינו .
 כמפורש בזה"ק כ"מ . ואחז"ל אזה גבור הכובש את ילרו ואנרי

נחלת אבות

עוד צווקוס טצע"ת עוונדין דס ליג אין יכולין לעמוד. ודפרטי
התורה פירשו ע"ז כונה פירושים. ולפע"ד כן הוא. כי
הצעל השוצה כוצט אה ילרו. וכולל המלחמה המזקה ומלחמת
הילר. לכן מעלתו גדולה מאוד. אבל הלדיק הוא מעולם לא
זא לידי האוות הילכה"ר. ולא היה עליו שום מלחמה.
ועד"ז פירשתי הנושנה באצות איזה חכם הלומד מכל אדם
ואיזה גבור הכוצט ילרו:

ועפ"ז פרשתי בחימוט צפי שלח לך. שנאמר ועדדי כלב וגוי
ועוד כתיב טס כ"א כלב ויהושע בן נון. צפי הראשון
לא נזכר יהושע כלל. וצפוק השני נאמר כלב קודם ליהושע.
היינו כי יהושע לא זא לידי נסיון צעלות הנורג. מהנחת הפלתו
של משה. לכן לא גדלה מעלתו כ"כ אבל כלב בן יפוכה פינה א"ע
ומעלתו מורגלים. והשתדל צעלמו להשתפל על קצרי אצות העולם.
שלא ילכד במלודתם. והשכ"ה וצעדי כלב עקצ היתה רוח אחרת עמו.
היינו שרוח אחרת היתה עמו שהילר היה עמו. ואח"כ פינה א"ע ולחם
ומלחמות ה' ופירשנו מעלתם. וימלא אחרי. לכן והציאותו וגוי. וזזה
ומחרן הגמרא. וכי בן יפוכה שמו הלך בן קניזי ה"י אלא שפינה עלמו.
ומעלת רגלים ולכן נכתב בתורה טס אחר על מעלתו. וזון הראוי
היה ליכתב גם על יהושע טס אחר. אלא הוא מעט האומר:
ונהזור לענינינו גודל החטא צראיית דזר ערוה מלכד
וזה שנגרם ע"ע הילכה"ר וזא עי"ז לידי הרהור

עצירה ועצירה גורמת עצירה. וזני שיעיין צוה"ק הפגם וזה
צפוגם אה עיניו. הקור טערות צפרו. שהענינים של האדם
הגויכין אשר צו השמור והלצן ושאר הגויכין הן נגד העולמות
עליונים. וכשפוגם אה עיניו הוא פוגם צעולמות עליונים.
ואיחא צמולין כני שנאמר והטהח אינו אלא ערוה וע"ז. וכנולל
כי דזר ערוה נקרא הכמהה צשושמה אה נפשו ונדמה לע"ז.
ופירשנו באצות על הנושנה דע וזה למעלה מווד עין רואה.
וסוון שוועה. וכל ונטיך צכפר נכבדים, טידוע טכל איצרי

של אדם צרעותו, רולה חולך, רולה אינו פולך, רולה עושה
 צידו, אינו רולה אינו עושה צידו, וכן שאר איצטרו, אצל
 חוש השמע וחוש הראות, אינו צרעותו כי פעמים שלא צמתכוון
 רואה חיזה דבר מבוער אשר בא נגדו, וכן חוש השמיעה, חש
 שאמר התבא דע מה לנעלה מונך, היינו שמונשא הדבר מונך
 ואינו צרעותך דהיינו עיין רואה מה שעין רואה, ומה שארן
 שמונעת אף הם צמפס נכחצין, וזון התינה הלא גומא ערוכה
 צכתוצות לענין כלה כל קצעה אם מותר להסתכל בפניה ואף
 כדי לחצנה על בעלה ואיפסיק הלכתא חסור להסתכל, ומה
 יענו ליום פקודה האנשים אשר צמאנו נפסס מקחכלים ושוחקים
 עם אשה, באיזה פנים יצואו לעמוד לפני ונלכו של עולם,
 והיאך יפקחו עיניהם הפגומית, אוי לאותה ציפה, אוי לאותה
 בלימה, גם ההליכה אחרי אשה אמרו אחורי ארי ולא אחורי
 אשה, היינו עוב להסתכן א"ע ולילך אחורי ארי ולא לילך אחרי
 אשה. והשיחה עם האשה אפילו על דיבור קל שלא ללירך
 עתיד ליתן את הדין, כדאיתא צמגיגה וצונסי ערכין, צרוריה
 קראה לרי יוקי שופה על דיבור אי שפוסקי צדיצורו וצונסי דרך
 ארץ תחילת זנות שיחה עם האשה :

ועתה

צנים שמעו אלי ותחי נפשכם חזקו ואנלו והיו לצני
 חיל, לשמור ונלות ונלככם, ותחצנגו דטן נפשכם
 ונולוס אנכי אהכם צלוואם גמורה ולדורותיכם לשמר צבל אשר
 אנכי ונלות אחכם, וכבר זכרתי צהקדומתי צסס ק"ח שמוחר
 ונולוס לאדם לשצח עלמו לצכיו ולחלמידו כזה וכזה עשיתי כדי
 שילמדו מננו, ותחי לי שנויוס ענודי על דעתי צע"ה הייתי
 נזמר צכ"ז אף שהייתי כונה פעמים צין הנשים רבות, והייתי
 צמקוס אחד, ע"י הכרח כמה שצועות צין נשים פרולות, וצ"ה
 שלא עלתה על דעתי להסתכל צהן והיה חמיד צמחצצתי הפקוק
 עולם עיניו מראות צרע, ותפלת דהצ"ה העצר עיני מראות
 פוא, היה חמיד צמחצצתי, וע"ז אמר החכם כל מה שצכוחך

נחלת אבות

לעשות עשה :

כתוב

שוור פיו ולסוכו שוור נלרות כפשו , שוורת הפה ,
 הוא אכילת נאכלות אקורים , ואם כמשמעו
 האקורים נה"ח , וכי אנו צרשיעי עסקינן אלא ששוור אה פיו
 מן הדברים הלריכים שוורת חסירות היינו לדוגמא איבור
 חולעים , וזה היחר גמור אלל הפמון עם לאכול העלים ירוקים
 וצוריקטק ועלי שלאווע , וצללים ירוקים , וקומוכין
 עלמן על צדיקת הנשים הלא הוא נפורט צ"ד כל דצר נרחא
 אין הנשים נאנוגות ואין קומוכים עליהם , והחולעים הננולאים
 שם אקורים מן החורה שבדלין צנוחוצר , ואין חכם כצצל
 הנסיון , שצעלנוי לקמחי אחר לקיטת הנשים ונולחתי הולעים ,
 ולכן אחי מורה אהכס בגזרת כיצוד אז שלא לאכול העלים אס
 לא צלקיטת איש אשר חרד על דצר הי , ואחי צעלנוי נהגתי
 שלא לאכול כלל העלים :

בשתהיו

צדך למע"הש חזירו שלא לאכול צער אלל
 אכנים הדרים צכפרים , ונהונח נעם הכנויט
 ענדי , ושוהם סכין צלועיכס אס צעלי כפס אהם :

מאכילת

חדש חזירו נואד שפוא אקור נה"ח וצנוקסו ,
 וגם זה הדצר אשר כל העולם כמעט כולם
 אינם נזהרים צזה , וככשלים צזה לאכול דצר צעיצולי צמוסקי צלא
 נעילה , ודינא בגמרא שלקור לאכול צלי נעילה , ולדעת הגאון
 לריך צרכת עכ"פ צלי נעילה ודאי אקור , וההיו מן המהוירין
 ולא מן המוקלין וכל המוקל אי"ע צעו"הו יהיה לקלון צעו"הב :

וגודר

הפרלה אשר רצה צני עמינו מהפרלים לאכול כזיה לחם
 ויותר מכזיה צלי נעילה . בששוותין נוסקה י"ש אוכלין אחריו
 פת להפיג חריפות חיי"ש , והאוכל צלי נע"י חיי"ש ניתה וצזוס"ק
 נחמיר צזה נואד , ועונשו לאחר ניתה לסיות נגולגל צאונת
 וצצטף הנוים , גם צנוים אחריו יס להזכר נואד , וצפי חרדים
 וציל צנהגלה לאחד צהלים שמועטיטין נואד לאחר ניתה על זס

לבן נאד נאד להיות מהר בכל חלה, וצמקי ד"ח פל המזלזל
 373 אחד מן החורה חייב מיתה שנאמר כי דבר ה' בזה
 וצ"ד דברים המכדים עליהם מוכה אהד מהם המזלזל ח"ד
 מדברי קופרים, ולפי דעהי עובדס גדול מהאוכל ח"ה ספק
 איסור כי האוכל ספק איסור יכול להיות שאכל לסדר רעצו ,
 או נחמה נעימות המאכל ומחנה טבעו וילכו הרע החוקפו
 ומפחה אהו על זה, ויכול להיות שאחר אכילתו מתחרט ע"ז
 אבל האוכל צלי כעילה או שאינו מהר צמים אחרונים צמא נפט
 ומשך עליו הילס"ר כי לא התקפס חולדות החומר והתחום
 הגמניות לחמור צהס אין זה כי אם רוע לצ ופרוק עול צמים
 מעל לווארס ואומרים לא קור נמכו ודעת דרכיך לא חפלו, והיות
 הדבר קל צעיניהס אין כפסס מרה עליהס והוא טובה צאוולחו
 הנייד והמנא הקל העושה אהו כמה פעמים רצוה עובדו יוחר
 גדול מן העושה צצירה חנוי פעס ח', ותדעו ששיעור כזית לדעת
 הגאון הוא כשליש צילה, ולדעת הפוסקים הוא כלחי צילה והוא
 כשיעור קטן נאד ולריך זריזות גדול להזהר בזה :

וען הלשון וכיזד פסעו מלריס נאד, ורציס נוקשים וכלכדים
 צעון הזה, ע"כ ארמיז הדבור צו, דברים צטלין צע"ס
 גברה נאד צין עמינו ואפילו גדולי עמינו נכשלים בזה, צעה
 התחאקף ראשי עם קודס צצתי מדרשים להתפלל, זה דרכס, קודס
 התפילה לספר ח"ש חת רעהו קורותיו ועניניו ומדושים ויה שמוצ
 ומה שכמעט, וחחה ההלכה פסוקה אשר אין צימדין להתפלל לא
 מוהיך הלכה פסוקה חחה זה מדברים דברים צטלי, גם צהתחאקף
 הצורות הצורות צשווקיס וצרחוצית עובקים צספורי העולם
 ועניניו עלחמות וקורות העולם, ונוסף על זה שמוהיך דברים
 צאים לידי ל"ה כי צרוצ דברים לא יחדל פסע, וחז"ל חקרו
 לכפר אפילו צצצחו של חבירו כידוע, והמדבר דברים צטלים
 אשר חנים נלרכיס לעניני פרכסה עוצרים על לאו ודברה צס ולא
 373 אחרים, וכל הדברים יגעים ח"ש לא יוכל לדבר, וכנה

נחלת אבות

ונחלת יקטנוה ע"פ רוב נחית מזה ואמרו הז"ל צחולין על פסוק
 האומנם אלם לדק הדברין , מה אומניהו כל לם צעו"ה ,
 יעשה עלמו כהלם , שלם יצר ללם דצר' ההכרחים ואמרו גם
 ליל נחית חכס יחכז וחוסך שפתיו משכיל , ואמרו עוד
 צלצות כנים שיוטצים ואין ציניהם דברי תורה ה"ז מוטצ גלים ,
 ולכאורה הלל זה דצר צלתי אפשר , שרוב עניני ועסקי העולם
 אינם נעשים ללם ע"פ שנים וצפרעו צעסקי קחורות ועו"ה הדצר
 צורק שאינם כגומרים ללם צענים , והענין הוא כך , ע"פ פרמזצ"ס
 נ"ל עה"פ צכל דרכיך דעהו , שכל עניני העולם שייכו האכילת
 והסיכה וההליכה וכל שאר עניני העולם לא הסי' כוונתו
 להשתנג ולהנלח עלמו רק תהיה כוונתו שעי"כ יוכל לעצוד
 הצורה , כוללם שאף האדם העוסק צעניני ד"ל ומשא ומתן .
 אם כוונתו לס"ס לנלח יחכז . והולך ע"פ דרך התורה . ללם
 אם כל שיחהו אינן ללם הצלי עולם . ונצלים הזון . ה"ז מוטצ
 גלים . ואף השומע דצרים צעלים כוה צגחלתן שמוצלה הזון
 צהינם ונהנה צדיצורו . והגלון ז"ל פי' על מה שאמרו חז"ל
 ולפני מי אהה עתיד ליתן דין ומשבון . ללם ההחשבון הוא קודם
 הדין . אך הדין על העצירה אשר עשה . הוא כצר כחוצ ומחוס
 צעוד חיים חיותו צחתימת ידי עלמו שנלמר ציד כל לם יחחוס
 והחשבון הוא שיחשבנו ונוכו על אותה שפעם שפעק צהצלי עולם
 ה"ה צעל נחורת ה' ועצודתו . ועד"ז פירשתי צלצות אם לא
 עכסיו אינתי . כי חז"ל פירשו על הפסוק כל הנשמה תהלל יה .
 צמדכס על כל נשמה וכשנשמה תהלל אותו . ולו יחיה האדם אלף
 שנים אינו יולל צעצודתו על רגע אחת על מה שחנן ונתן לו חיזוק
 וחיות לעסוק צחורתו הקדושה . אך אין הקצ"ה צל צטרוכיח עם
 צריותו . ועכ"פ צכל רגע ורגע מוחיב לעצוד צחתימות . כוללם
 אם אמור יאמר האדם עוד לי שעות ואח"כ לעסקי צחורת
 ואעצוד ה' . הלל השעה שעצרה כצר חלפה והלכה לה . ואין
 לה תמורה . ומחונת גדול העונס ע"ז . ולכן הילך מהצצר מאלד

ומונסיך אח לצ האדם בטענות מזויפות וזכל זיכי פחויס להפילו
לצור שמח לכליון ואצדון . ימלענו זידיהו הצורח הרחוס ומכון :

אהוביי זניי הלא השמעו והדעו שנועולס היי לרכי צקודס
למעט בצבור . מונני חראו וכן מעשו . וחצריחו

מן הצרת אנשים בצורת וון האש . והכלל שלריך/חחבולות
גדולות . להכלל מזה . ולריך . ליזהר שלא לעמוד ושלא ליסב

צין חצרות אנשים . ואף אם יהחילו לדבר עומס חלכו מואחס .
כמי"ש החכם זני אם יפהוך מעמים אל תאזה . פי"א אם יפהוך

מעמים אל תאזה לדבר עומס ואל תכנס עומס לדברים . כי
כופת הטופנה שפתי זרה . וחלק גשמן חיכה . ומחנות סהדבר

מלוי וקל צין חיון לכן הארכתי צענין זה :

אהוביי זניי והחניי אשר גדלתי אהכס צלער גדול תשינו
עוקס לדברי אלה וקיימו מלות אצרכס ליזהר

ונאוד ונאוד לחקוס פרכס צכל ויה דאפשר . לנענן תחיו ועוז
לכס צזה וצחא :

כתיב מדבר שקר הרחק . וכפיצ דובר שקרים לא יכון
לנגד עיני . ונאוד ונאוד לריך ליזהר לילך צחמומות

צכל עיניי ממש ונתן כי שקרא לא קאי . וא"א לצח מזה לדי
ריוח צסוס אופן והריוח הוא רק העצירה הנשארת צידו ופשיעא

לשקר צדצורים וכוונתו לרמות הנה חצירו הוא עון פלילי ונאוד .
וכתיב למדו לשונס דבר שקר . והקוצע עלמו לדברי שקרים

הוא נודי כהום אשר אין להם חלק לעוה"צ ואיכו רואה פני
השכינה . וכל הספרי יראים מלאים מזה . ומחזירים ונאוד

וצנקהדרין כל הנהגוס אי"ע . הקצ"ה מנהגס עמו . רי' ארשעיא
אונר כל הנהגוס אי"ע . שעה עומדת לו . וצספר רצינו יונה

צבער החקוצה ומח"צ ונאוד צזה הדיבור ומפליג ונאוד צזה
העון . ואמרו חז"ל צצרכות למד לסונך לאונר איני יודע . ולפי

הפסט המוה ונאוד וכי איש הקואל לחצירו והוא יודע הדבר
היאך יכול לשקר ולומר איכו יודע . אך הפירוש הוא כך . למד

נחלת אבות

לסוכך שחלומד ותרגיל את לסוכך דצבר אשר איך חוכל לצבר
האמת לחצירך . תדבר דיצור אשר יסיה דצבר בקול ויסיה פנים
לכאן ולכאן כונו שמוציא ראייה מווסה רצינו ע"ה סוף שהיה
ידע האמת שהיה הווסה בחלות מווס . אך מווסה יראש שיעשו
אלטגניכי פרעה צעת חלות ויאמרו שסקר הוא לכן אמר להם
כחלות . והיודע מווסצות יעיד עלי שמועדי הווסה רק ע"פ
דוחק גדול וצמקום אשר מווסת לשנות . וטאדש יראש לעין וסי
צוחן לצבות . וכמה פעמים הווסהתי אתכס ע"ז . גם שמודך
הקוחרים כשיש להם חיות קחורה למוצור וי"פיה את הקחורה
צעיני הלוקח ומנשאים הווסה ללוקח יותר ויותר מוכדי שוויס
ומסקרים ומווורים שקנו בעלנוס צווקה היוקר ועוצר על לאו
אל חוכו איש את אחיו . וכשכגמר הווסה כיכר שקרוחם . ואיש
אשר לו עין השכל יצחין שדבר שוא הוא ופיהם מלאים מווסה .
כי הקונה לא יתן יותר מוכדי שוויס ולא כשאר צידו רק ויה
שוא מווסק לשקרן ויה עוכשו של השקרן שאפילו כשמווס
צברי אמת אין מווסייניס לו :

אדוביי צניי צמחו צהי עדי עד ודעו וראו צעין השכל
שהיה לא חללה . והולך צחוס ילך צמח . ואל
קסגייחו על העולם הדוצרים שקר וכל ענייניהם מווסה ומווס
שלהם צסקר . ונתקיים צנו מווסה חז"ל והאמת כעדרת . וצפוי
שלוס ידצרו וצקרו יסיס ארצו . אך עליהם לאמר העל חלה
לא אפקוד צס ואס צגוי אשר כזה לא תהנקס כפשי . ונאמר
ופי הספוכות שכאחי . ונאמר הוועצת סי שפת שקר . ומווס החכס
שכא סי לצ חורש מווסצות חון לשון שקר . ומווס חז"ל כל
המוחליף דיצורו כאלו עוצר ע"ז . ודי צאזורה ז'את :

מדת הכנופה רעה מואד . והיה מדי כחות אשר אין
להם חלק לעוה"צ . והוא עין פלילי . וחז"ל רצינו
ינה וחי"ב חדס למוסקר עלנוו לסכנה ויא יסיא נפשו צאשנה הזאת
לאמר צפה חקף יסחיה רעהו . פי' עני' חניפיהו מווסחיה את

דעהו . עוד נאמר ופס חלק יעשה מדחה . פי' שעי' חלקקות
 לטובם עדחה את חצירו מדרך הטוב :

בני ידיי נאמר תזכרו נחם כי אין אדם נוגע במוכן
 לחצירו אפילו במלח כינח . ולחזה עכין מועיל
 החניפות והוא כהונך עלונו בחבל קוא . זאת ידוע לכם שמעולם
 לא חנפתי לטום אדם . ואף לגדולים אנשי שם אף שהייתי שכאוי
 עיי' להם כידוע לכם . וכונה פעמים בחתי לידי היותם ונשנחם
 אותי . ועכ"ז נחתי תודם לאל ואנולתי את לצבי והטתי שכני
 לקצול ועשיתי את שלי . אהובי צכיי ומני תראו וכן העשו .
 אך שלריך לזה דעה ללולם ושכל ישר לא להחקועט עומה עם
 טום אדם רק דעת נוחה והן יראת ה' היא שכונה ולריך להיות
 ערום צינחה . כי איהא צגמנח שנותר להחניף את הרשעים
 צעוסי' . וזה דבר אשר אין לו שחר לפי סנחלה . אך בחמה כל
 דצריהם צלדק וישר וצמסקל . כי אמרו חז"ל צמקום דשכיה היותא
 שמי . ואז מותר אף לשכות ולסקר כמו שגלינו חלל שמואל
 ססקצ"ה צעלמו ליה לסמואל לסקר ולאמר לזכות לה' בחתי .
 היינו ונחמה שהצחירה נחונה צדי אדם . לכן יש נקפה צלא
 נוספט עיי' רוע צחירת אדם . והרשע הוא מי שמוחזק צרשעהו
 לרוע לצו שיכול להרע לו . וצודאי שכיה היותא . וכסם שמוחר
 לסקר ולשמה צמקום דשכיה היותא . כך מותר להחניף . ואף
 שאמרו צקועה אף צמקום שכנה אקור והראיה נואגריפס הנולך
 שנהחייצוכליים . אך צהוסי' ר"י מחלק שם ואמר דצב אשר הוא
 צרצים אקור . אצל אס אינו צרצים מותר צמקום שכנה ואמרו
 כל המחניף את חצירו לשם כבוד צקוף כפטר ממונו צקלון .
 ואמרו חז"ל כל מי שיש צידו חנופה נופל צגיהכס אצל להחניף
 לאדם עמונה חסש קטן ורחוק או מפני כבוד המדוונה צודאי
 אקור הדצר . ולריך לסקול הדצר צנאזני הסכל על קו המסקל .
 והכס עיניו צראשו , והירא דבר ה' יחנייר וידקדק ויטיס כפשו
 צכפו על כל מדות המגונות למנוע א"ע ונהם , וכונה פעמים

הכפלה הדצר ואשכנז ואשכנז עוד שלא לשום לבו ועינו על
הנון העם ולא ללמוד מנועסיהם ולא ללמוד צעקבותיהם , כי
רגליהם לרע ירולו וכונהר לשור אל פה ילודו צומלודתם ואלתם
העולם יציא צומשטו על כל נעלם :

כתיב

קדושים תהיו . פירש"י ז"ל פרושים תהיו אף ונן
המוחר לכם לבל תאכלו ולבל תשתו רק כדי
חייכם , ואל תהיו להועים אחרי אכילה צוללי צטר למו , אף
כשיתן ה' שתזכו לקלח עסירות אל תרגילו עלמויכם צמוי
מוטעמים וצרוצי אכילה . ואין עוצ לאדם רק שיאכל צענין שלא
יהא רעצ , וכי ונה יחרון לאדם צרוצ אכילה ושהיה , וצמוי
מוטעמים ומוחקים המוטעמים לחיך כי ההעיק עיניך צו ואיננו ,
צטעה מועטה אחרי אכ"י צטר וללי , אחת דומה לאיש אשר אכל
פת צמלח כדי שציעה , וכן הוא צכל הנאות הגופניות לאחר
שעה מועטת חלף הלך לו וכאלו לא היה כלל , וכה"צ לדיק
אוכל לשוצע נפשו פי' הלדיק אינו אוכל כ"א רק להשציע נפשו
הרוחניות שלו שכך גזרה החכמה העליונה שיהיה לה אחיהם
צגוף ע"י אכילה ושהיה , ואינו מועג את גופו שאם היה
צאפשרי להיות לנפשו התקטרות עם הגוף צלי אכילה היה
מונע א"ע מלאכול כלל , אצל צטן רבעים החקר , שאוכל רק
למלאות האוורתו ולענג את הגוף ורודף אחר התענוגים ,
וכצמונלא האוורתו מועטנוג זה רודף אחר תענוג אחר יוהר עוצ ,
לכן הוויד החקר וזהו כוונתו צכל דרכיך דעהו אפילו לדצר
עצירה , ר"ל אפילו כשיהעקו צלרכי הגוף ר"ל שהן נקראין
עצירה יהא כוונתו לתכלית האנושית , והאדם היקר עוצד
צגופו לשכלו , והכסיל עוצד צשכלו לגופו :

ותמנעו

רגליכם מליך אל סעודת שומה , וציוהר
לקעודת הזפה אם לא ללוך גדול , כי גדול
הנוכחלה , א' שעוצר על הגמרא כל הכנה מועודה חתן ואינו
ועמחו עוצר צה' קולות , ועוד יוהר וני האיש אשר לא יכסל

צראיית הנשים וצחכסיעיהן וצריקודיהן כי לזה לריך זהירות גדול לכל יבשל בהן כי הדצר כאש לנעורת . וכתיב סיחחה אית גחלים צחיקו ולא תשרפנה עוד על איזש סנחה לא יוכלו למלט מולדצר דצרים של לילכות ודצרי שחוק . ואף הסוונע כבשל בהן כי זעום ה' יפול פס . ע"כ שצ והכצד צציתך . כי אחרית סנחה חוגג . וידוע לכם סנעולס מנעתי עלמי מליך אל איזה סעודה מנעמיס הכ"ל . אך כי אס צסעודה אס או אחרת . מנמי הראו וכן תעשו . ועוז לכם :

ארי הרצו הדצרו גבוהה אלא צלסון רכה וקול כנוד עשו לכם הרגל לדצר צנחת . ואל תחוקטמו עם פוס אדם אפי יחרפו אחכס . אל תען כקיל כאולתו . וע"ז אמרו הנעלצין ואיכס עולצין ובו לרקסס עוונדת לעד . ואמר החכס הסתיקה לכקיל היא תסונחו . ועוד תכלית קטטה חרטה , ועוד נכח סקטטה צל לידי כעס , וכתיב והסר כעס מלצך , סלריך להסיר כעס מלצו לא להציא א"ע לידי כעס , וכתיב כעס צחיק כקילים ינוח , וכתיב ואל זה אצינו אל עני וכהס רוח , וכצר ידעחס דרכי צקודס שלא הייתי צל צמריצה עם פוס אדם וכנוס פעמיס אשר חרפו אותי וסננתי ידי לפי , וכנוס פעמיס אשר חזקו דצרי אחכס וסחקתי אחכס צסנעירי צכס עם פוס אדם , ע"כ סנעו למולת אצי וחזקו יאמולו לצכסס ותעצרו על מידותיכס , כי כלס מנעציר על נדוסיו מנעצירין לו על פסעיו , ופסיטט סצל סהגרו מדון עם פוס אדם ואף אסיזיק לכס פוס אדם אס אשטר לסוליא צלל מריצה מנ עוב ואס א"א לסוליא צלל מריצה מנ לכס לחקר אס כפסיכס סיזק סגוף והכסננס , וכתיב תולס ארץ על צלינוס , ואמרו צחילין אין העולס מנחקיינות אלא צנוי סצולס אס פיו צסעח מריצה , וכתיב צמסלי , כצוד לאיס סצת מריצ :

עוד אני מלוס אחכס צגזירות עירין וצגכ"א וגס תלוו אס צניכס אחריכס פסס ילוו לצניחסס אחריהסס עד סוף

נחלת אבות

כל הדורות, שלא ליטצע קום טצועה צ"צ"ד ולא לקבל חרם צ"ד ואם
צאפטר למוע"ה יע מלצוא לדין אזי יועה עוצ, אך עכ"פ מכל אשה
לויית אהכס השנועו ותקצלו וכמה נמון אצדתי כידוע לכם שלא
רליתי לצא עוהם לדין צ"ד והסתדלתי בעלמי לפטר עם בעלי
הדינים ככל יכולתי כידוע לכם. ועד"ז פי' הועטה צאצות. החושך
טלנו מן הדין, פורק ונוכו איצה וגזל וטצועת קוא וכו' :

וגם זאה אחי מורה אהכס שלא ישנוע צצתיכס קום קללת
וטצועה נומי תראו וכן העשו. כאטר נהגתי צציתי
כן תכהגו עלמויכס כל ימי חייכס :

ועוד אחי מורה אהכס צגזירות כ"א שתלווס אח צניכס
שלא ינאל מנוכס שוחע וצודק נחנעה טעס כנוס
ענודי. גם נחחיי. אחי נשטעה ונצקט ויהס שלא יעצרו
על רלוי. ואף שא"א לעולם צלל צורקקי. אך עכ"פ אוי
למי שאומנותו צורקקי. ועוד זאה אחי מורה צגכ"א לצל תקצלו
עליכס קום התנוות הן ונהקהל או איזם הצרה. ואס יקצלו
איזם אקיפה על איזם דצר לא ירד צני עוהס. טצו והכצרו
צציתכס. ועוצ לכס :

שוב אחי מורה אהכס אל החזיקו צמחלוקות אס יסית
איזם נחלוקת בעירכס צין ונכהלי עדת ישורון. אל
חסנו אליהם ולא תאצו לטנוע אל אחד מהס. ותצרחו ויהס
כצורח מן האט. כי קלר הולע ונהטערע לצאר צפירט הרעות
הנולדות מן הנהלקת. ועל בעלי הנוחלוקת נאונר קורו ועל
אהלי האכסיס הרשעים. ואיהא צונדקט נחלוקת כועריקון
"נוכס". "הרון". "לקוי". "קללה". "הועצה". גם יעקצ אזינו
לום לפני וותו לצניו שלא יהיה צניחם נחלקת. כי איהא
צונדקט האטפו ואגידה לכס. רצנן אמרי צזם על הנוחלוקת
הזסיר להס. וסתחצולת לזה להשנוע ננוחלוקת. סתינוח הפס.
וקתינוח האזנים. ואנערו חז"ל קנוא דכולא נשחוקא. וכתיב
אומס אזינו נשנוע צרע הוא נורוויס יטכין. וסתחיקס הוא

גדר גדול ליראה ה' כי השמיחה חולין ודברים צטלים אפי' אם
אינם מזיקים לטוים אדם . רק אם הם אינם ד"ת או ד"א
הנלרכים לעיני פרכסה ונטא ועתה השח צהן עובר על לאו
ודברה צם ולא דצרים אחרים . ופירק עול יראה שמים ועל
פניו צטאנו כפס . ופזסירות צזה הוא טוב לסיות ונתון דצזכרו
וצנחה ולא לסיות צהול להטיצ חקף רק יחשוב קודם חולי
טוב יהיה יוהר שחיקותי . ויספוך ויחשוב וס לעכות . וצס
פסיו חסוצים למועלה ונחמדים לנטע . ועוצ לכס כל הימים :
כת"ב והלכת דרכיו . היינו לילך דרכי ודותיו וצו
הדצקון . ואנרו חז"ל וכי אפשר לדצק צצכיתס
אלא לדצק צנודותיו . וס הוא רחום אף אהס רחום וכו' . וכתיב
עולם חסד יצנה . היינו שהקצ"ס צנה אס עולמו זכראו רק
על לר חסד להטיצ עם צריותיו כי הוא אינו לריך לעולם
הזה רק להשפיע מטובו וחסדו על כל צאי עולם . ועד"ז אנו
לריכין לדצק דרך זס לגמול חסד איס עם רעשו ואיס אס
אחיו יעזרו . ולגמול חסד עם שצורי לצ ודכאי רוח צין צגופו
צין צנמוכו . ואיס איס לפי יכולתו . ואס יצרך ה' אחכס
צעסירות אל הקנילו ותקפלו אס ידכס כדאיחא צצ"צ ח"ר
אסי טקולה ונלום זו כנגד כל המלות כולן ואנרו כל פרוטס
ופרוטס מלטרפס להטצון גדול . ואנרו חז"ל עוסה לדקס צכל
עס זס הופרכס צניו וצ"צ . וכונחס צוודאי על האיס שאין
ציכלתו ליתן לדקס ונהינת לדקס היא ונלום גדולה לז"א טיולא
צפרנסת צ"צ . אצל האיס אשר צרך ה' חילו ע"ז אנרו לפוס
גמלא טיחנא . וכונ"ט צכתוצות אלל נקדיעון צן גוריון טלא
נתן לדקס לפי ערכו צעסירות . ואנרו צצ"צ כל מזורותיו
ומסרונותיו טל אדם קלוצין לו ונר"ס זכס הלל פרס לרעצ
לחמויק . לא זכס ועניים ונודים חציא צית . וכתיב וסלך לפניך
לדקך . וכתיב רודף לדקס וחסד ינלא חיים לדקס וכבוד .
לזס לריך הסצונכות רצ וע"ז כתיב אשרי וסכיל אל לל .

נחלת אבות

הכלל הזה יהיה צידכם הדל והאציון היינו הדר בעיר צוקומו
והוא נחוקר כל הוא קודם לעניים הסווצים נועיר לעיר כי
לשון עני הוא טעונה ואינו זוש מלשאל חלקו צפיו . אצל הדל
והאציון שהוא האצ לדבר וללכדו ויזוש מלשאל חלקו צפיו .
והחונכו . לשכרו אין קלצה ומכל אשר יתן הי לכס אל חונכו
ידכס ומלחמייכס חתנו לרעצים ומכסותכס חכמו ערומים . כי
כתיב הלא פרוס לרעצ לחונך . היינו לפרוס סעודתו לרעצ כי
לחס לשון סעודה . ועניים נורודים סציא צית היינו להציא
אוחס בעלמך לציחך ואל הנותין שיצואו להסתכן אליך ליתן
צציהך ליכת לילה . כמו שמלינו צאצרהס אציו וירץ לקראחס
נפתח האוהל . היכף כשראה אוהס רץ לקראחס והכניסם
לציהו . ולא הנותין עד שיצואו ויצקשו מונכו . והעיקר נולת
ג"ס לדבר על לצ העני ולפייקו וצצרי נחומים ונותן לו לחס
לאכול וצגד ללבוש ומקבל אותו צקצר פנים יפות וע"ז אמרו
חז"ל גדול הכנסת אורחים ומקבלת פני השכינים . ודצריכס
הס צלדק וצקו הנשקל כי צוודאי זה יותר כוח לאורח מה
שמקבל אותו צקצר פנים יפות ומדבר עמו דצרים עו"צים דצרי
ניחומים . יותר ממה שואכילו ומשקרו . והנחנה אשר נתן
לעני העיקר הוא ליתן לו צקצר פנים יפות הן רב או נעמ
לפי כחכס ולפי יכולתכס . ואמרו חז"ל צחלק נופני מה לא וכו
אח מייכה צדי ונלכים שאין להס חלק לעוה"צ נופני שהיה
פחו מלוי לעוצרי דרכים . וכל סנרחס על הצריות נרחמין
עליו מן השמים . וע"ז אמרו צאצות ויהיו עניים צני צחיק .
הכוונה צזה שיהיו צעייך כאלו הם צ"צ . וחרחס עליהס כמו
סרחהנותיך גדול על צ"צ . ואשרי מוסכיל אל דל . המוסכיל א"ע
שיאך לעזור לו איס איס כפי ערכו . וזה הכלל נקוט צידיק
סהח"ח והירח אלהים קודם לע"ס נחמה כונה טעמים
סנצוארים צגמרח וצנדרקים . ולא רליתי להאריך . ות"ח קודם
לצן או לאח ע"ס חפ"י הצן הוא עני רק אס הוא צריא

צצריחת הגוף . אזי הס"ח קודם וע"ז סיה וולטער רבי ואמר
אוי לי סנתתי ונפתי לע"ה :

עוד

איתא בגמרא אחאב שקול סיה ונחמת סיה ונחמת
ת"ח ונכסיו . ואיתא בגמרא סוף ונסכת כתיבות אור
רבי אבא . ע"ה אינס חיים סנאמר מתים כל יחיו רפאים כל
יקימו . צמרפה עלמו וד"ת . וסדר אור ונפקוק כי טל אורות
טליך . הונסתמש צאור תורה אור תורה ונחייסו . וכל טליך
ונסתמש צאור תורה אין אור תורה ונחייסו . כיון דקא חזי דקא
וולטער ח"ל רבי ונלאתי להס רפואה וון הסורה כתיב וחסס
הדבקים וכו' . וכי אפשר לאדם לדבוקי צשכינה אלס הונסיא
צתו לת"ח והנוהכה ת"ח ונכסיו ונעלה עליו סכתוצ כאלו דבוק
צשכינה . עוד איתא בגמרא כל ווי טאינו ונחמה ת"ח ונכסיו
אינו רואה סיוון צרכה . ונאוד יפלא צעיני על נדיצי ענינו .
חסס טה עיניסס ונראות דברי הגמרות סאלו . וכל חשוקסס
וחסקס לבוסף סכמף ונחמיס עיניסס צנוון . ונשדכיס את
צניסס אף לע"ה ואינס סניס על לב סעיקר סוא אללס כסף
סנדוכייל סנדוונס . ווני יודע חס יסאר ציד צניסס . וחכונת
סונקן צזויה צעיניסס . ועיניסס לרס צת"ח לסחזיק אורתו
ולתנוכו . ואף ונעט סלדקס סנחמיס סיא נק לסתפאר לסיות
להס לכבוד ותפארת :

הערה

והטעם לזה ידוע מאמר חז"ל איזה ע"ה , שאינו קורא ק"ש שחרית
וערבית ונחמת סק"ש סיא עיקר יסוד חסס וקבלת מלכות סמיס
והוא פורק עול סמיס מעליו צשפט נפש ובזון ואונר לאל סור
ממונ ודעת דרכיך לא ספנתי : וע"כ הוא גרוע בערבו מאוד .
סאינו מחויה צדתו ואמונה . וע"ז הלטער רבי ואמר אוי לי
סנתתי ונפתי לעס סארן :

אהוביי

צניי ונחמיי ונאוד ונאוד סזסרו ופקמו עיניכס
דצז זה . ולח ססימו עיניכס צנוון כי סתעיף
עיניך צו ואיכו . ולכסיגיע עת לודיס ויגיעו צניכס ססימו

נחלת אבות

לפרקן חשינו עיניכם העיקר להסתחן עם איש שהוא מוכן
 לקבל עליו עול חורה ועבודה. ואף שלא יהיה חרף כ"כ. וע"ז
 אמר החכם עוב אִישׁ רַע הוֹלֵךְ בְּתוֹמוֹ מַעֲקָשׁ לְדַרְכֵי וְהוּא עֹשֶׂה .
 הלא לכם לדעת זה דרכי מעודי שכל השוקתי ומגמתי היא
 להסתחן עם ה"ח ולא פניתי מעולם אל רשעים ושמי כסף .
 מומי תראו וכן תעשו ועוז לכם . ולצניכם תראו ליקח צח
 עוזים . כי צדוק ומנוסה טרוב זכרים הם צעזעם ומזגם
 וגדילי אחר נצב האם . ומאוד לריך לזהר ולהסגית ע"ז . וגם
 החכם חתם בצפירו ואמר סוף דבר הכל נשמע את אללים ירא
 ואת גולותיו טוור . ולא זכר הלימוד בחורה אם רב אם מעט .
 רק הירא אללים הוא כל האדם . ואמרו חז"ל טקול הירא
 אלקים כנגד כל האנשים שצעולם ולא נברא העולם אלא בצביל
 זה . ולא תסגיתו צכל אנשי העולם המדומים אשר עח מראות
 עניהם ומתשכיל לצותם והם חכמים צעניהם . ועליהם אמר
 החכם ראית איש חכם צעיניו חקוס לכסיל מומו . וח"ל ר"ח
 בצפר הישר טער טשי ח"ל ואין כוונה באמרי משכיל לחכמים
 ולמוציים צכל חכמה רעה . צעקקים רעים . רק מושכיל הוא
 מי שיראה האחרונה ויכירם ערם צואם וידע סוף העולם ויחשוב
 אחריתו ע"כ . וצמקילת ישרים ז"ל אם יאמר לך אדם הלא
 אמרו חז"ל צכתוצות לעולם ירא דעחו טל אדם מעורב עם
 הצריות . אף חתה אמור לו ד"א אדם טעושים מעשה אדם .
 אך לא צ"א טעוטין מעשה צהנה ע"כ . ועוד אמר החכם עוב
 אחרית הדבר מראשיתו היינו טעוב לעיין ולהסגית על אחרית
 הדבר קודם עשותו היינו מראשיתו . ולא יאסור דברי אלה
 מוזכרויכם עד עולם . וחלוו ל"ח על הדבר כי כל דברי אלה
 צלדק וצמקקל הישר . השם יכחו צמעגלי לדק :

עוד
 זאת אדרש לכם אהוביי צניי ומתניי וכל הפרדים על
 מלות אלקים . כשיצדק ה' חליכם וענני טמים יריקו
 צרכות טפע הללטה צמעטי ידיכם , אל תהיו כקליני עוונו

אשר כוספם וחסיקהם לאסוף כלי כסף וכלי זהב כפית וכוסות
 של כסף, ושאר כלים מעלים שונים, כי מה הנאה ומה יתרון
 להם כי לא ילכו עמם לקצריהם ואף לצרכיהם אחרים מי
 יודע אם ישו להם למנה הלקס וגורלם. ואולי יעזבו לאחרים
 חילם. ויכול להיות שיצאו לידי אויביתן. ואף אם ישאר ציד
 צניו מה הנאה לו בעלמא דקסוע, ור"ל אשר עזב אחריו קצת
 דמוריקא קרא עליו המקרא ועזבו לאחרים חילם ואף הנגידים
 וגבירים אשר עושין כחר להורה והכשיתין יקרים וחיי ראשי שרע
 עלי המעשה, ומאוד צעיני יפלא גדול עורכס, סלא עוב להם
 לפרכס ולפזר ומעוה הללו לת"ח המדוכים ומעוים ציקורי
 דלות ועניות אשר אין להם צוה להספרכס ולהסחיות את נפשם,
 ואיחא צסקדנות זו"ק וצכמה מקומות צזוה"ק שמוגנס את
 העצירים וקורא להם אחשי השם שצושים עצרות לס"ח וצונים
 צחי כניסיות, וכל כוונתם אינו אלא רק לגדל שמש ולהיות
 להם לשם ולהפארת. ובפסיקהא איחא על הספוק ויצא שלמה
 אה קדסי דוד אציו, צשעה צבא הרעב צימי דוד ג' שנים והיו
 לדוד כוה לצורין כסף והצ שסיה ווחוקן לצנין צ"ה והיה לדין
 להוליח אותן ולהסחיות צסן נפשות ולא עשה כן, אמר לו הקצ"ה
 צכיי ווחים צרעב ואחם לוצר כסף והצ לצנות לי צהמ"ק חייך
 שאיני כועל וומך. עוד איחא צידושלמי כשראה אחד להצירו
 ואמר לו כמה מומן שקעו אצותיי צצנין צהכ"כ הזה, א"ל כוה
 נפשות שקעו אצותיך צצנין הזה, וכי לא היה לכן לפרכס ה"ח
 צזה המומן גלל כן אחי ווחסירכס צאזורה גדולה שלא חסו
 לא וחס ולא ווחמונס ואל. הצחרו צדרכיהם, ועיז לכס :
דיני שנת הם כהררים החלויים צשערה, וככין מאלל ללמוד
 כל הדינים ולידע כל דין על צוריו, כי כוה סצותים
 ואזרות אשר המומן עיזרים צשאתי נפש, וכצר כחצחי לכס
 צסקדנותי שלא צחתי רק להזסיר אחכס על צצרים הצומדים
 צרינו על עולם, והמוון עם עויעים צזה, וחוסצים ססוא רק

נחמת אבות

מנהגים ומקילין בדחז"ל וסמלול חף בדבר אחד מדברי חז"ל
חייב נתינתם, ובראשית אני מזהיר אתכם לחנך את בניכם שיחיו
בשיגיעו לחינוך כשילמדו חונש עם פירש"י ללמוד עונתם דיני
שבת צפנה זכרו תורת משה ולחזור עונתם היטב עד שיהי שגור
בשיהם ולכשיבא על פרקו אז לפי שכלו ולפי כח זכרון שלו
ללמוד אחרו, תכדדו שבת הן בחינוכי אכילה, הן במלצושים,
וצרובי כרות, ובכל נתיני עונג יותר ויותר, כפי יכולתכם כידוע
לכם שכל מוזכותיו של אדם קלוצין לי נתינתם חוץ משבתות וי"ע,
ותשדלו ונאוד צרובי כרות, באשר ראיתם צבית, ועל עוצ יזכר
שם זוגתי היא אומנם שחתי שיהא כזה את השבת יותר מכפי
יכולתם בכל נתיני כבוד, וציותר היתה זיהרת צרובי כרות
ונאוד, ומם אומר ואלדבר בעיני חילול שבת אשר נעשה על ידי
שיינקען צמכרת י"ש ושכר וש"ד, ואף הנוהגים להעמיד
שיינקער למכור, אעפ"כ אינם נוולטים וסמלול שבת צפנה אופן,
ואין הקנה לזה אלא צמכרת גמורה כדין מכירת פסה, אצל
נה אומר ומה אלדבר על הדבר אשר הוא וון הפנענע, ע"כ ראוי
ונכון שלא להסזיק שום שיינק כלל בשבת חף ע"י שיינקער,
וכך הים מנהגי ועולם צענה אשר הפזקתי שיינק, לא מוכרתי
כלל בשבת שום מטקה, ועל המוצ יזכר שם זוגתי היא אומנם
שהיתה כושרת בזה לנאוד, וקודם קבלת שבת היתה מלכיעה
את כל השיינק. חף שארע כונה וכונה פעמים שהיה הצית
ונלא מוסקוים לא שמה עליהם לצם, וזכיהם יעמוד לה ולכם,
וע"ז אני ווליה אתכם בגורת כיבוד אז וכך תלוו לבניכם שלא
להחזיק שיינק בשבת, והמוקוס ינלא אתכם, ויעמוד לכם ריות
והללה מוקוס אחר:

קידוש

לנשים הוא מדאורייתא. ולכן תזכרו מאוד להזהיר
לנשים שישמעו הקידוש. ואין קידוש אלא
במוקוס סעודה דוקא לא ללאת מחדר לחדר כדרך של נשים
שהנשים אנם ואנה. ועוצ שיהיה לכם יין על קידוש כמו

שמא ינו צרכ הונא שמכר המיינו ללורך יין קידוש :

רוב המון ומחללים שנה בהליכתם וקוטפים כקום במלחמה ומה רץ ועל מה רץ . כא אסוויי ציני להזהר ולספקיע

פסיעה גסה בשנה . והם חילול שנת גמור . רק לצה"כ או לצה"מ מלוא לרוץ . ואף פשינה בשנת עונג . אך שלא יספך

לנגע . כי לקיים מצות עונג לריך בהקילה ראשונת לקום ולא לשכב עוד ואפי"ן אה"כ עוד לנגע חספז . כי ציני החול .

עול הפרכסה ומכזיז על האדם ואינו יכול להגות ולישז על הספר . אבל בשנת וי"ט תהיו קטורים בעצמות אהבת ה' של

הספר . כי ארז"ל לא נחנו שנתה וי"ט אלא ללמוד תורה . והנכון לילך לצה"מ כי קנחת קופרים תרצה הכנה . אך ורק

חיו שלא לדבר דברים בעלים צה"מ . וכבר הזהרתי אהבם באזהרה גדולה שלא לדבר צה"מ אף ציני החול . והוא לעון

פלילי יחסז . וכל העומל לפיהו . בעבור פיהו שלא שומר כדלוי ואיחז צירושלני ר' לוי אמר אלו הויכא תחס על סיני קאביכא

צ' פיוח . פס לד"ת ופס לד"ח . ונכס"כ בשנת קודש הנכון שלא לחלל פיו דברים בעלים אשר אין מועילים ונולחים כלום :

קריאת

שנים נקרא ואחד תרגום תקראו מידי שבע בשבע . ותגמרו קידם שנת . ועם עוז לגמור

קודם האכילה כמוצא בקפרים :

מאור

ומאור הזהרו בשמיעת צרכת התורה מהשבעה קרואים צכוונה וצשמיעת צרכת המפעיר רעלו

לכם למנין מזה צרכות אשר כל אדם מחויב לצרף מזה צרכות בכל יום . כמוצא בגמרא ובזוה"ק :

גם

זאת אחי וזהיר אהבם באזהרה גדולה שלא להצדיל על יי"ט או על חלב כוונתה המון , ותדעו צברור שאין

יולאים צזה כלל . ואם לא תשיגו שום משקם או סכר להצדיל שיתר מוצ להצדיל למחרת ציום אי . וכמה פעמים בהיותי בצרך

בעלון הולכתי להצדיל על יום המחרת . וכן תצטו :

סעודה

רביעית צמ"ט החיוב גדול מאוד ודווקא על הפת
צמ"י כדין כל הסעודות . ומחמת שזעילם ומקילין
זוה . לכן צאתי להזהיר אהבם . ומאוד יפלא צעתי על מה
שמוקילין זה . כי מלכד אשר מוצא בקפריס שהיא מללח מדין
חצוט הקצר . עוד היא כמלוח שאין לה דורשין . לכן לריכין
לרדוף אחריה ולהזהר זה כמיצח לעיל צמס ס"ח :

ביום

השצת אקור לעורר ומחלוקת או לצח לידי כעס הגס
שאף צחול האיפור חמור מאוד לצח לידי מחלוקת
כמו שהזהרתי אהבם לעיל . ופטיטא על הכעס אשר כל הספרים
ונלחיס מה חומר עכשו . ובגמרא כל הכועס כאלו עוצד ע"ז .
וצוה"ק עורף כפשו צאפו . שערורף ונאצד את כפשו צעבור
האף . היינו הכעס אך עכ"ס המעט חמור כפליים מהכועס
צחול . והסיו צשלום וצשלום והאזהרה אמה וריעות אף צימי
החיל וכ"ס ציום השצת קודש :

ביום

עוצה ס"י צטווצ . וציום רעה נאה י מיום י"ז צחמור
עד אחר השעה צאצ חמעטו צחטטוגיס ולהזהר
מללון צחדר יחידי אף שאקור ללון יחידי בכל השנה . אך צי"ס
אלו הקכנה ציותר מלוייה . ומאד להזהר מלילך צדקך רחוקה
צי"ס האלו :

ליזרה

מאוד שלא להכיר דבר ומאכל תחת המעט אף
צדק ע"אי . ולא תחת המעט מונס אלא אף את
ס"י תחת הספקל או צחיצה וכדומן טישן עליה לא לאכול
המאכל שהוא כי חמירי סכנתו ומאיקורא ואף את תראו הדצי
צחוש שאינו מתיק לסוס אדם האוכלו . אצל דעו צניי שלא על
הגוף לצדו אמרו כי חסש הנפש הוא ציותר מוחשס הגוף .
ולכפש הוא מתיק ציותר ומסתכן . כי לצריסס כגחלי אש צוערין
מגוף עד הנפש כי כל מעשינו ותנועתינו הן לטווצ או לנע ח"ו
סיגמיים או מהקנים צעולמות עליונים . וכן נע"י מים אחרונים
אף שאין מלוי ונלח קדומים צמכינו לריך ליזהר צום מאוד ומאוד

ובן שלא ליטן בחדר יחידי בלילה . א"כ לא נסוכה בחג הסוכות
 כי שומר מצוה לא ידע דבר רע . ככתוב במנחם גי' של הגאון :

תפלת הדרך העון העם אינם נוסרין בזה ולא נדמן לי

נתיני לשנוע ת"ה ונצולי עגלות ולא מפי שאר

אנשים אשר הייתי עושהם בדרך כונה פעמים . ועי' שם בדרך

החיוב עליו לאמר ת"ה כחיוב ג' תפלות אשר אלו נחפלין בכל

יום ככל נזרות דבריהם . לכן תזהרו בזה ונאוד . והחיוב לאמרו

כשהולך פרסה אף בנסווד לעיר וכשהתחיל להלך צעך תחום

שבת לריך לאמרו . אך כשהדרך הוא רק פרסה לריך לאמרו

בביתו קודם הליכתו ונביתו . שלא יצא לידי ספק ברכה :

גם ליזהר ונאוד בדברי חז"ל אשר אמרו בע"פ . סלקת לאגרא

סירותך בדרך . אפילו בדרך שאינה רחוקה כי

תזהרו ליקח פת ולידה לדרך איש כפי יכולתו . כי על פת לחם

יפצע גבר . ואם תזהרו בזה תליתו את דרכיכם . ונע ד אבי

עלי סבך אירע לי כשהייתי בדרך ושכחתי וליקח עמי נזית

ונלוי פת . וחזרתי צעך תחום שבת לקיים דחז"ל וצ"ה הללחתי

ונאוחו בדרך . אך עכ"פ לא תכוונו בעשיית איזה נזרה למתי

תליתו . רק תעשו המצוה כפי אשר לווננו הצורח לא לשום

תגמול . ואז נמילא תליתו דרכיכם :

וזאת נכון לכל בר דעת ולווי ששם עיניו על דרכיו כשהוא

הולך בדרך . נכון וראוי להיות מלווה בחפילין .

ובמקום יוסר אף צפ"י לדו . כי ידוע ונאמר חז"ל שכל הדרכים

במזקת סכנה הם . ונאמרו בצרכות לענין חפילין צ"ה ס' הו"ל

ושריכתו רצון כנעני . ונכת שם שם שפירא . ואם צ"ה ס' שפ"י

מקום מנוקף הי' מוכיסקן החפילין עושהם ונשום שפירא . כ"ש

בדרך הנכון ללווה אוחן . וכך אבי נוסג בעלנוי מיום עמדי

על דעתי . אך יראה שלא ידבר בהן דברים בעלים . וילא

חיו סכרו בהפסדו :

דהיות שגור צפ"כ על פת איז נוסכת או כונה

נחלת אבות

פרקים ונשניות - ולפי שכלו יהוה כל לש' ערכו .
ואף לומר תזלים דרך כנ"ש מו"ל הסולך דרך ואין עמו
לויה יעקוק בחורה . היינו כשהוא יחידי כי אם היו שנים
בדולד' יעקוקי בחורה והרי הם בכלל שנים שיושבים ואין זיכהם
די'ת וכו' . אבל כשהוא יחידי לריך לעקוק בחורה לכן חני
אזהרכם להיות שגור צביכס איזה נקבה כדי שכתלכו דרך יסיו
ונחשצחכס נשועט ד"ת :

ליזהר נאוד בשלוית הנח ר"ל וכשתלכו ללוות הנח
ר"ל תזהרו נאוד שלא לילך צין פנשים ולהתרחק
נחם ואם ח"א שלא ילך צין פנשים מוטב שלא ללוות . כי הדבר
מקובן נאוד כמנצח צו"הק . ושעירם דגופא עדיף :

להזהר נאוד נעון רבית . והמון העולם כנעט
כולם ככסלים בעון זה . ואומרים לפירוים שאני .
ועושים ע"פ החירים הכוזבים . ומש הדבר אחרי אשר כל הקפריס
מלאים נחה וכאלו כופר צהש"י ובהחורה . ואינו עומד צה"ה
אשר תקוור שערות ראשינו . ואודם לאל שהלילכי נחה ניימי .
וכנה פעמים אשר הפקדתי עי"ז כידוש לכס . ואחם צריי חצנתו
זה אשר צידו פרנסת כל איש וזן ומפרנס לכל וריות והללם יעמוד
לכס ומקיס אחר :

בעון המסקלות והמודות . נח אומך ומש הדבר . אשר לפי
הגנרא קשה החטא ועריות . ורצת צני עונינו ככסלים
בזה . ועוזרים על כחם לאווין נקום ריות חיי טעה חיי סגוף
המודות וידוע לכס שלא היה בציתי רק נשקל אחד שקורין
בעמאן . ובאותו הנשקל ש"י רק גויכט אחד . ולא לפינות
לשום אדם לאמר על גייכט קטן שסוף גדול או על גדול שסוף
קטן . ומני חראו וכן העשו וכן חנכגו בעלמיכס כל ימי חייכס .
וכן תלוו לצניכס ועוז לכס :

בעניני המורה והנסבותים ומעלתה מש הדבר אחר אשר
צבר כחוצ ומשורקס בגנרא וצו"הק ובכל קפרי

יראים וציותר בהפך מעלות התורה אשר חצר לדוכי
 חצי זקני הגאון וחיבורו ויסודו אינו לא
 רק לסגדיל מעלתה וקדושתה ושכרם הרב בקיומה . ועונקה הרב
 צביטולה . ואחריו קם הרב הגאון הגדול הנפוכס נשי חיים
 ז"ל בסקרו **נפיש החיים** והרבה לדבר גם כן צועלות
 סתורה להגדנה . ולפאדירם . ח"כ ונה אכנים ראשי צין הרים
 גדולים . ונה אדבר חצי בענינים האו העונדים צרמו של עולם
 אך אמרתי כתיב לכל עת , ונה לדבר ונה נחטית . הם הם
 זכרונם לעוזה דברו לפי דורם קראו עצמיהם , ירד ירדה
 עלומה וגדולה מאוד . לכן בחכמתם הרב ראו לסחזיר העמרת
 ליושנה ולפאדילה ולסאדירה ולסראות לכל מעלתה . וגדול סכרת
 חצל חן יתמי דיחמי , גסי סחומר , ומעוטי השכל , וחסרון
 סכנה , ומרודי ספרכסה , ועצוים ציון ונלוח עונק ספרכסה ,
 וכל כך כשל כח סקבל ועול סתורה צערי צימינו חקר כמעט
 נשכח זכרי , וסיינו עוזה וסיינו סכוחה , אך חצי לא צחתי
 אלח לסזכיר ולעורר את צניי ואת סאנטיס אשר בגילי את דרך
 סתורה ואת סנהגותיה איש איש לפי עניינו ולפי כח זכרנו .
 ולפי סכלו . כי אונרו צאנות סוי ונמעט צעק ועסק צתורם
 כי העסק צודחי מוכרח לחדם ללורך פרכסו . וכ"א לפי
 ענעו ונפי כח איצרו אשר יכול לסנול עליו כח סקבל עול
 ד"ח כך לריך לכהוב ח"ע צענינו אך סמושך סחומרות עבר
 עלינו מדריגה אחר מדריגה וכ"כ אנו סקועים צערדת עסקינו
 אשר רבות צמי צמינו צעוה"ז כ"כ רחוקים מן סאנות סחמק
 גדול סאפילו סרהורי דצרים לא יעלו על לצו ליתן ונקום
 לעצודתו ולסורחו . ומי טיש לו עינים לראות צעיני סשכל ולצ
 לסצן ומסקח על דרכיו יחצוק מעלמו שזס סוא רק מנחצבולות
 סילר וערמותו להכביד ולסעמיס סערדות סכצדות עד אשר לא
 ישאר לו סנאי חמן לסחצוקן על דרכיו ולידע סכלית מלנו וציאתו
 צעוה"ז ועס יסיס קולו . אך אהוצי צניי וכל יולחי סללי וכל

נהדרת אבות

המרדים אל דברי . לידע שקודם לכל היא הקציעות לקצוע
 עלמו כ"א לפי עניני מרכחתו ולפי כח שכלו הזך . ולפי הדרגתו
 בלימודו אפי' מי שהוא קטן בלימודו ואינו לומד אלא משניות
 או ש"ע או איזה שאר ספרי קודש . יראה לקצוע עלמו בחינה
 שונה מן היום ללמוד שיעור קצוע . ואם יצמל ציוס אזי לריך
 להסלים בלילה השיעור שקצע . וע"ז אמרו עשה תורתך קצע .
 ובקדר הלימוד כבר זכרתי שעיקר הלימוד הוא לידע דיני תורה
 ומלכותיה . ולפי שכלו יסולל איש . וני שכוחו רב בלימודו בוודאי
 יקדר א"ע לפי הדרגתו . אך עיקר הלווי הוא למי ששכלו קטן
 וכה הזכרון שלו ג"כ קטן . העיקר הוא לידע מלות המורה .
 וזה הוא לימוד לשונה . אשר אמרו חז"ל כל הלומד תורה לשונה
 זוכה לדברים הרבה . ובחיצוני על אבות הבחתי דאיהי מוכנה
 פסוקים שזה הוא כוונתם אשר אמרו הלימוד תורה לשונה . ואחד
 הערבה ואחד המועיעי . ובלבד שיכוון דעתו לשנוי היינו
 לעשות רלון הצורה בלימודו כי לא הלימוד עיקר אלא הנועשה .
 ואין הקצ"ה צא בצרכיה עם צריותיו ונקבל קרבן עני כמו
 קרבן עשיר . ובשניהם נאמר ריח ניחוח . וע"ז אמר שלמה כל
 מה שנבחר עשה . היינו לפי כחך בלימודך . ואני מזהיר אהבם
 בחזקתה גדולה שהרגילו עלמיכם ואת צניכם בילדותם להיות
 סגור בניהם בע"פ איזה נקבחה או משניות או ש"ע . אפילו
 מי שקטן מאוד בלימודו לכל הפחות להיות ספר תהילים סגור
 בפיו וזוהי הקיימו מלות והגיה צו . ומלות לא ינוש קשר
 המורה הזה מפיך . כשתהיו בדרך או בנתיב שאין ספר או
 בלילה שארוכות בנתיב . וכתוב מעט מעט הכומות .
 ואמרו חז"ל לא נברא הלילה אלא לגירסא . היינו לגרוס ולהזכור
 מה שלמד ציוס . או שידוע שציוס עוסק אדם בצרכתו להחיות
 את נפשו ולא נברא הלילה אלא ליתן חלק לעבודתו ולתורתו
 ית"ש . והכלל להיות שמור צידכם זאת . כי אין כל איש זוכה

נחלת אבות

להיות ויושבי אוהל ותמיד להגות על הספר בקביעות. אך צעני
כשהאדם נפנה ועול הסבל אשר עליו ח"ו לא להיות ויושבי
קרנות ויושבי בטל ונחוסבי מחשבות אשר אין הנחשבות פועלים
כלל ולא להחברות צנינה רק כשתזכו ליטב צנתיכם חשבו על
הספר איזה ספר שיהי' איש איש כפי מדגתו צלימודו וכשתהיו
צדק או בנזקים שאין ספר או צלילה חזרו צע"פ וזה שרגיל
צפיקם. ואם תזכו לשכל זך וטוב סכנון לחשוב צדצר וזה באיזה
פסוק או מיונח או נדרש חז"ל לתרץ צישוב נכון. והחכם
עיניו צנחשו לקדר דרכיו ע"ל היושר וע"פ התורה :

ואורה לאל אשר נתן צלצי ועודי זה הסדר והסנהגס
כסגתי צעלמי צזה סאופן אף סלא זכתי לסנש
ח"ח ולא זכתי לדור צעיר סח"ח וולויין סס ותייתי רוב יני צין
ע"ה ואכסיס שאין משהגכים. וצ"ה לא לעדתי צעקבותיהם.
ושמתי עיני על דרכי לפי קטו סכלי. וקיימתי צעלמי סחכמה
תחיה את צעליה :

אהובי צניי וזה לוונר לכס יוחר רק סנעו אלי ותחי
נפשיכם צעולם סכולו ארוך וטוב. ותהיו
והחדדים אל מלות אלהיכם צכל לצ ונפס. וצכל מאללי כחכם.
ואחד המרצם ואחד המוציע ולח המוצ סהורה ונפיקם. ולא
ההיו קרים מיראת ה' אף רגע אחס. ולעצדו צאמת ותנוים.
כי כתיב ישרים דרכי ה'. היינו צכל סדרכים אשר ילך האדם
ותכלית כוונתו הוא להי לעשות צו רלונו סס ישרים ומרוליס
לפי. ואף האיש אשר קטן צונדריגתו ושכלו. רק חס יראת ה'
על פניו ומסגיח על דרכיו ומסקח על עניניו הוא יקר ונעלה
מאוד צעיני ה' יוחר ונאיש אשר סכלו רחב ומסולפל צלימודו.
כי כתיב יוסף דעת יוסף ונכאוב. ואיתא צצבת ס"צ ר' סינן
ר' אלעזר סוו יחצי חליף ואזיל ר' יעקב צר אחא אמר חד
לחברים ניקום ונקויה לדחיל מטפן סוא ח"ל אידך ניקום
ונקויה דצר אוריין סוא. ח"ל חמינח לך אחא בצר דחיל מטפן :

נחלת אבות

ואת הארצה צר אוריין . ופרש"י ז"ל לאמר ליה את ויעטת
צטצמו . שנועלת דחיל מעא הוא יותר וצב אוריין . וסודי
צחקים שנועולם לא עלתה קנאתי צאנשים חכמי השם אשר
גדלם וועלחם וואוד צעיי העולם . ואף שהם צאנות חכמים
ונופלים צתורה . וקנאתי צהורחם אצל לא צנועסיהם .
וכשראיהי איהם הולך חמים צאנות אף שאינו ופולפל כ"כ קנאתי
צוודותיו וצנועסיו העוזים ואיהא צוודרש וצתנא דצי אליהו מייב
אדם לאמר ותי יגיעו מעשי לועשה אצותי אצרהם ילחק יעקב
ואמר לידי וועסם . כי הועשה והעדות עוצות היא ציד כ"ח
להגיעו ולצחור צו . אצל התורה כ"ח יש לו חלק צתורה
הכתנה לו ונקי . כל"חא צאלשיך וע"י הסהדלותו יכול
להסיגו . וכן אצרו צונסי כדה שאלמדין לאדם כל התורה קודם
צואו לעולם . ולפי הנראה הדבר אין לו פירוש . הלא כל
התורה אף צידי וועס לא היה צידו שנחקר לו שער המושגים .
אך הפ"י הוא שאלמדין אותו כל החלק אשר ניתן לו ונקי .
וכסיולא לאור העולם ונשכחין אותו . וועשה חיבך ונלוש
צגשניות הנולד . וסילר הרע שולט עליו . וצסהדלות רוב
וציגיעם רבה עד אשר צא לידי וודגתו הראשונה שהיה קודם
ילאסו לאור העולם . צכדי פע"י יגיעתו צזה העולם . יצא
לידי טוב האמיתי אשר צעצורו כצרא . וצעצור קצלת הטוב
הנוכן לאדם כצראו כל העולמות עליונים וחתחוכים . וכנש"ס
אדם לעמול יולד . לעמול איע צתורה ועבודה צא לזה העולם :
וקצר הנוגע וצשהרע . וסיריעת וצכיל . ונלכתוב כל
הנראה וקועות צגמרות וצוודרשים וצמקוקים
המורים על זה . ואף לזאת אל יחרד לצצכס . אס ר"ל ע"פ
אונק או חולי נע ח"ו אשר יצעל אחכס וקציעות למודכס . או
וועכג הטוב אשר צידכס צאונכס ווע כעס ליינס העוצרים .
וכאשר אצלנו אצדנו . וצאנות זה הדבר אשר שנועתי ונכנס
אנשים האוננים כן . וצעעות וצווימות על זה הדרך . אך

הדעו באונת כי כל אלו הדברים הוא מוחצלות הילך ללוד
האדם בנכמרתו. ובפירוט אונרו חז"ל עי שאכל קום וריחו כודף
יחזור ויאכל קום. ואם יתיה בנחשבותיכם ורלוונכם לעשות
חזה ונלה אז הנהגם עוצה ולא עלתה צידכם נחונת חזה קנה
סיסיה. או נחונת הספון כים. אז המצטבה עוצה ילודף למעשה.
כי בפירוט אונרו חז"ל השצ לעשות ולא עשה וכו'. כי ידוע
סהולות הס' נגד איצרוי של אדם. והם כותנים חיות בכל
סאיצרים. וכנה מלות אשר אין אחר לקיים אותם כגון מלות
שחלוים בארץ. אך ע"י הלימוד והנחשבה אשר לנו
חשבים ונשתוקקים לעשות אותם נחשב לנו כאלו עשינו וקיינו
כל המלות :

ויותר מהנה צניי הזכרו עמוד לשעוע צקול אציקם
הנשחוקק להיעיז אחכם באחריהכם. לכן אני
מזהיר אחכם לעשות נשנורם לעשנורם. אף על כנה דברים
שלא זכרתים פה. כי קלר הזמן והיריעה מסיכל לבחרם הכל
באר היעייז. והכלל לילך בתנויעות והולך בחום ילך בטח.
כע"ש חמים תהים עם הי אלטיך. וכמו שפירש רש"י ז"ל
והנכון לשום דבריו אלו הנוד נגד עיניו ולחקוק אותם בלבו :
שמיעוני צניי ומחניי. והאזינו לנענה לסווי. בהגיגי
חצער אש. על המהפלים בעם. כנענע
רוצם ככולם. עצרו צרית וחוק שצרו לדחינו ליתן מגרעת.
ותחת דחינו צחרו להם דת ומק אשר לא שערום אצותינו.
צמלבוסיקן ובונכסיקן. ועצירה גוררת עצירה. ורוצ פעמים
תיה צפי חוכמות נלמות. אצל אס חכתוש את האויל צינכתשח
לא חקור ועליו אולתו. וציותר הנשים הסולכות בנלחם
וצפניהם נגולות סולכים צשווקים וצרחוצות. ונה אומר ואלדבר.
סלא מכבר לשעוע און אשר שנענו עפי נציחי אונת. סללות
צעתחני. רעדה אחתחני. כנענע כל דצריהם על דורינו
כאמר. ויאמר הי יען כי גבהו צנות ליון ותלככה נעויות גרין

נחלת אבות

וגומר . לכן בניי וחתיי וכל י"ח שנעשו לדברי אלה . וייעצ לכם
ותזכו לרצ צרכות וחיי הללמות :

עוד באחי באזמרה גדולה מאוד להסגית על צרכים סגולדים
לכם ואשר יולדו לכם . להסגית אולם ויילדותם צדק
הישרה . ולהדריך אותם צדק ונקה וישראל . שילכו צדק
אבותינו הקדושים . כי לאה ראיתי שפסחה הסקפחה ונאור
ונתגברת וסולכת . ולדות נפשות פורחות . ואין שואע לקול
תוכחות . וסגיתם לאת ישר סולך לצח ולקלון . ועל כל זאת
ידו כל הדוים בקיל אכמות . צראת להסגית על פאת ראשיתן .
אשר המון עם אינם סגיתם על לצ לראות על צרכים . אשר
ונקלקלין צסעקן צנקים אשר כתיב קלקלה ותיוונך . ומיפית
פניתם צכל ויני יפוי . וצצבור זה קרים ונדרכי התורה
ומוקותיה . ועוברין על כוונת לאוין . כידוע ואף המלקט סגירת
לכמה נחוך הסתורות עובר ע"ז . ובצירות אמרו צנספת סבת
דף כי ע"צ ונגרד אדם גלדי לואה וגלדי ונכה שעל צטרו צסציל
לערו . ואם צסציל ליפות אקור . ולא סחירו לרחוץ את פניו
אלא צסציל כבוד קירו . סכאמר כל פעל ה' לנענכהו ונזת
הי"א ונולא נקום ופתח להחטיאו צסאר דצרים , כי לפתח
חטאת רוצץ . וכבר זכרתי צגזכ"א על כל זה ותסגיתו עליהם
צכל פרטיהם צונתגיתם וצונלצוטיהן , וצחכטיהן , ואיתא
צנדרק הנחונא לא הלא אשה צכצול , אמרי לה אפילו צחול
לא תלא נקום סהעם ונקתכלין צה , ואם אפילו צחכטיהן אחר
אקרו ולא סחירו אלא נקום סלא תחגכה על צמלה והא
לנצוכי סזאת כוונת גדלה , ונח יענו ליום עקודת צצוא עליהם
רעדה ופחדה , סיאך יסאו פניתם ססחולות , וצוה יכס
נולחם סנגולות וסענות , עליהם נאמר ונולח אשה זונה סיה
לך נאמת סכלם , ואמר סז"ל צסציל די דצרים נגאלו אבותינו
ואחד נהם סלא סיכו את מלצוטיהן וסכציה לווח ואמר ואת
סדוד נה סנטי כי סעדי עדי , אך לסוא חסיפי נאקו צך

עוגזים וכל השנאם שהאונות שיכאים אותנו הוא הכל נחונם שאנו נחשדרים בצולצושים נאים ונהודרים וגם החכם אנו אל תחשדך לפני עולך . ויותר מזה שכל יגיעות האדם אשר יונס ולילא לא ינוח , רק לנלא רלון ופאות אשתו וצנותיו צתכטיעין וצולצושים , סונים זה מזה , מדסים אקרוצ צאו לא שערום אצותינו , וצעבור זה וצטלין מת"ם ומעצודם , והרצתי לדבר בזה הענין , כירע עלי העעקה נואוד :

א"ע

חוקד בקרבי על הנשים האירות אשר הולכים צחליפות והונקסג הזה רע עלי , שהולכים בעזות גלח , והעטפות אשר על ראסם כועע פורה צאור , אוי לאציהם אשר וניח אותם לילך כן אוי לאותה צוטה וכלינא :

כתיב

כל כבודה צח וולך פנינא , לכן הזהרו להסגיה על צנותיכם שיטצו צציתם פנינא , ולא יקוצבו צשווקים וצתסוצות אם לא ללורך פרנקס , וציותר להסגיה על י"ח קלא יטבו על פתח הבית (כדרך הנשים אשר יושבים בקיץ על וצוחות הפתח) צתקוט טבני אדם יולאין וצאין ונכטליס טה לכיס צין צ' נשים כי רוב הסמון אינס נזהרים בזה , והעולס על כולנס אשר לפתח חטלת רוצץ , ופי"ר נולא פתח להחטיא צני אדם וכאש צוער , והסי"ח ילילנו , ודי צדצרי אלה , ואין נוצרין אלא לצוזרין ועינודים לשמוע לקול הורים ונוגזים , ואלתים יקיר אח לצ האצן נאלתנו כמ"ט וסקירותי אח לצ האצן מצטרבם , ואחן לכס לצ צטר ורוח חדסם אחן צקרצבם :

כתיב

נוסר ה' צפי אל תנואס וכו' נוסר היינו יסורין נאם טצאים על הגוף , ותוכחה היינו כגון יסורי עניותאו דצריי אחרים כגון היקוי או לער גידולצנים ר"ל הכל הוא צכלל יסורין . ונ"ט כי אח אשר יאהב ה' יוכיח . ולא כחיצ יוסר היינו כי ידוע שיסורי עניות יותר קשים נייסורי הגוף . וע"ז נאמר כי על זה צחרת נעוטי . כל היסורין שלך

נחלת אבות

גזמר ועונוי . ולז"א הכתוב כי את אשר יאהב ה' יוכיח . כי
 ידוע שיסורין של אהבה הם קשים ונשאר יקורים . ולכן אמרו
 כל מי שהקב"ה חפץ בו ונדבחו זיקורים . ולסוף נדבחו ונשמוע
 יקורים קשים , ולכן כתוב כי את אשר יאהב ה' יוכיח . היולל
 נדברינו אלה שיסורי עניות קשה וכל יסורין שנעולם . שאיז
 צמר לו כל היסורין ולא צמר לצח לידי עניות , ויותר מי שיסורין
 שלו קסין הוא נאהב לפשי"ת ציותר , והגדול נחצירו הוא
 נדוכה זיקורים יותר . וכאשר ספרו לנו חז"ל על רבינו הקדוש .
 ובתיב ערף נתן ליראיו . ואמרו מי שהקב"ה חפץ בו ונדבחו
 זיקורים . ואמרו אשרי ללדיקים שנגיע אליהם כמעשה
 הרשעים בעוה"ז ואוי לרשעים שנגיע אליהם כמעשה הלדיקים
 לעוה"ז . ולכן השפיל עלונו יעקב לפני אהיו . ואמר אדוני כוונת
 פעמים . נחונת שמים תחת ידו וצרכותו . והסכרת להנות
 נעוה"ז הוא רק כדי לצח לעוה"ז . והנחה ונן עוה"ז רק כדי
 חיותו בזה האופן אינו כועל חלקו של אהיו . כי לא לתוסו צרחה
 וגוי . ולכן רבינו הקדוש אע"פ שיהיה עשיר גדול כידוע לא היה
 לו הנאה נעוה"ז רק כדי הסקהפקות הסכרת . ועוד כדי שנהיה
 נולוינים ונכרים צין העמים נחמת עניותו . וזה אשר אמרו
 יאה לפס עניותה כוונתה קוונקא לקסיא חיוורא . ועוד עשס
 אחר שנאה לפס העניות . ע"פ אמר חז"ל בצרכות גי דברים
 אינם צאים אלא ע"י יסורין . ואחד מן העוה"ז . וידוע שאין
 יסורין כיסורי עניות . לכן העניות נאה לישראל . . כדי ללפס
 לצוח לעוב האתיאי :

גלר

כן אסוויי צניי וחחניי וכל סחרדים לירחה ה' הקבלו
 עליכם דין האלמים וחסונמו זיקורי עניות ולא תאזו
 להחליפו בכל נחיקות הענוגי עו"הז עולם הכלה והכסף
 והנשחה כי כל חכליתם ונורפא לגוף ולנפש . וכתיב עוב כעס
 נשחוק . ואחז"ל עוב כעס שכועס הקב"ה על הלדיקים בעוה"ז
 יותר נשחיק אשר לרשעים בעו"הז . כי אפילו אצותינו הקדושים

לא נהנו ונעו"הו פי כל חיים ה"י זלער . כידוע . והצחיר
 שבאבות נחייקר ציקורין קשים ונורים יותר מכולם . ודע"ה על
 עין אחד קבל על עלמו כוונת יקורי . יקורי צנים . והולאים
 רעים . בדכתיב אשהם בכל לילה מנתי דמונתי ערשי אופה .
 וכנ"ס הסעמני באוזב ואטער וגוי ורציו סקדוס ור"ח צר"ס
 קבלו עליהם כוונת שנים יקורי על דבור ועון קל כידוע . ומה יש לנו
 ללעוק עוד א פני העולך על היקורים שלנו שאנו נסקעים
 ונעצעים בעינות ומעו"ה . ונכף רגל עד ראש אין צנו צתום .
 לכן אל תחשבו רעות הזון ונחלעת . אדרבא תיקון גדול הוא
 לפס . אך זה הכלל שלא לבעט ציקורים ה"י ולא לירש תרתי
 גיסים . ושלא לקור ח"ו אונות היקורים ונדרכי התורה ועצודם
 ולא יקרים צנו וקרא שבחוצ על ונה חכו עוד תוסיפו קרה .
 רק אדרבא יש לחזק עלמו יותר בתורה ובנולות ונכפי יכלחו .
 והדין ניהו ונסברא מאחר שהקצ"ה הוא מטיב עוננו טובה
 אונתית לצוא ע"י לטיב האנתי . ע"כ יש לנו לבטול בפי גמולו
 העוב לעשות רצונו ואיתא באבות כל המקיים את התורה ונעו"ה
 קופו לקיימה ונעו"ה היינו כשמוקיים התורה ומלכותיה חף ונדחק
 ועניות . קופו לקיימה ונעו"ה . אך אם יאמר האומר הלא הפוט
 ונחגד לזה , שכונה וכונה לדיקים ונעו"ה ודו"ה אשר ונקיימים
 התורה ונדחק ומלער ונפטר"ם כך לעולמום צקבל העניות
 והדחקות , וכונה פסקים אשר החוש והשכל ונחגד לזה , כוונ
 שכתוב עשה עושר ולא צונטפו צחלי ינוי יעצנו , וכונה וכונה
 ונימרות ונאמרא ולינו כן כאמרת כל המענג את הסצפ נוחים
 לו נחלה צלי מלכים , ושאר ונימרות וא"ה צחצורי על אבות
 אשרתנו על ככן כיד ה' הטובה עלינו . ואשכח ואסלק עוד דצרי
 שלא לילא ח"ו ונגדר התורה ע"י וקרא רעים ופגעי הזמן
 כי ונרע עובר יולא טוב ונהניד ונעו"ה עיבר יולא רע ונחניד .
 וח"ל ונכרת הציבור צבוא על אדם איזה טובה צעולם הזם
 צסכר ונל"ה או רעה צעו"ה עזירה אין זה רק צונטפו סכס

נחלת אבות

והוא נק' נקתר יחסו צו הרואה שהוא מנכסו של עולם
והוא שברו ועקרו בחמה ולזה הארכים התורה ציעודי
הגשמיים ולא נכתב יעודים בעולם הנשמות לפי שקיום הנפש
הדבוקה בחלשים הוא בחולדה שתקוצ א' אלהים אשר נחמה, אל
מוקרה אשר נחלצה מנכס כנאמר כי חלק ה' עמו וע"י עליית
הנשמה נחשלו כל הצדואים למוקדן ולחכליהן ושבב ידח
מונו נידח ככתוב ע"ז ה' לכל ורחמי על כל מעשיו .
וידוע שכל הצדואים בעולם מדומים ולמה וחי לא נבראו א' לא
ללמד ולשימוש האדם הטלם לפיות לו לקיוע לעבוד את זוראו .
ואם הוא נשחטם בן ע"ד התורה לא בעבור הנאות
הגשמיים מהעלם הוא בעלמו וכל הצדואים נחשלים עמו כמו
באצני המוקס אשר טכב יעקב ועד"י פירשתי שנינואר בצרכות
סיף האדם למות וקוף צהמה לשחיעה וכו' וגם הפסוק צפ'
וילא ונברכו צך כל נשפחות האדמה וזרעך . אפשר לפרש
עד"י וצדוקיו אפישכו על כוון . ונחזור לענינינו שהיעודי
העוה"ז שיינו מה שהאדם גיזון ונחפרנס יוהר מכלי ההכרחי
הוא אינו אלא ע"ד נק' או ע"י איזה זכות כמו שגלינו צמון ע"י
נשמה ואמרו כל העולם אינו גיזון אלא צטציל ר' חכמה ולז"א
קסין מונוותיו של אדם בקריעת י"ס . וכתיב ואורז גר לתח לו
לחם ושגלה . שיינו האהבה היא נשם שאינו מוגליח לו אלא רק
כדי קפוקו וצפירוסי על התורה אפשרנו אי"ה הכל על כוון .
היולא מודברנו אלה טלא לבעט ציקורין הן רעות הזמן ופן יקורי
הגוף ר"ל שהן היקון לגוף ולנפש . ואמרו חז"ל מאי דכתיב ואני
יקרחי אתכם שזקתי זרועותיכם . אמר הקצ"ה אני אמרתי אי"ק
אתכם ציקורין בעוה"ז כדי שיחזקו זרועותיכם בעולם הבא :
וידוע לכם שהוצי" בני שמימי לא נחתי ולא בקרתי וכמעט
טלא דאיתי ע"ז בעולמי . שכוועט כל פגעי הזמן
נגעו צי יקורי הגוף כנה פעמים ר"ל ויקורי מיתח צנים .
ויקורי למר גידול צנים . ויקורי עניות . ויקורי אויבי הנס .

ועלמולים רבים . אך על כל זאת יעיד הצורח עולם עלי
 סקצלתו הכל צאצא רב . ואיתא צהלק כשהלה ר"א נכסו
 חלמידיו לזקרו שחק ר"ע א"ל מפני מה אתה סוחק . א"ל כ"ז
 שאני רואה שאין פשטנו של רבי לוקא ואין יינו נחמוץ וכו'
 אמרתי ח"ו קיבל רבי עולמו ועכשיו שאני רואה רבי בלעזר אני
 שמח וכו' לכן אסובי צביי נונני תראו וכן תעשו . והקצ"ה
 ילילכס מפגעי סזמן ומקרו ועוז לכס צום וצצא :

נ"ט לפילה היא דינא דגמרא ולריך ע"פ דינא לחזור אף
 כדי מיל . אך עכ"פ לריך לזמר צהן מאל ליעול כדינה קידם
 כל מפילה ואף צין כל מפילה וחפילה לריך ליעול ידו אף
 שלא צהקה הדעת היינו קודם מוסקף אס לא צמקוס שאין
 מים מלוי . או עפ"י דחק כגון צדך או שאר אונס די צנקיית
 דיים היינו לחכך צבוחל או צלרור וכך נהגתי צעלמי הרבה
 פעמים לנקייה דיים קודם מוסקף מפני יוהרא . והש"י יתן
 צליצנו וצלצכס לנהג א"ע ע"פ התורה כדת וכסורה :

אמר החכם . כרגיס הנחמיס צמולדה רעה . וגוי ולא
 ידע האדם את עתו . עת לפסיב את נפשו אל אהיס
 כאשר נחנה לו . מהדצרים האלו אין אדם יכול לדבר על עלמו .
 והלוואה היא על עלמו . תאמרו קדיש כל י"צ חודש . כפי אשר
 שליונו א"א ז"ל והוא הים מלווה מאציו ז"ל וגם אציו ז"ל הים
 מלווה מאציו ז"ל כך תנתיגו א"ע להסתפלל ולומר קדיש . ולא
 תתקועטו ותעשו מריצה עצור קדישים . כי לא ללדקה יחשב .
 וציוחר תזהרו להסתפלל צו"ש"ק . ורלוכי צמקוס שאין אצל
 שתאמרו קדיש תיקף ותזהרו צכל י"צ חודש לסוקיף צתורה
 וצמלות וצמעשים עוצים . כי הזכיות והמלות שעושה הצן אחר
 פעירת אציו היא כפרה לנפש האצ ומזכה לו ציתר שאל ויתר
 עז . וכרחס אצ על צנים ירחס הצן על כשמת האצ ואמו
 העלוצים לגמול עומס חסד של אמת . והרצו צכל יום צתורה
 ומלות ולדקות ויליס מדינה של גיהנם . ומיקורין . ויחכס

נחלת אבות

לעולם הנח :

וכתב הסל"ם הקדוש . אצירה הקדים הוא חסד של
אמת שעושין עם המתים יותר ויותר וכל החקדים
שנעולם שעושה עם החיים . ובפרט שסבן ונקיים גם זאת ונלות
כבוד אז שמוחייב זו יותר ונחיי . וני שאינו עושה כן גזל
לאציו ולחמו . וחצר הוא לאיש נעסחיה . ע"כ יזכר האדם נחוד
שלל לגזול את המתים . ויעשה כ"ר לכפס הנמות . וגמולו ישלם
מי אשר צידו הגבורה והכח :

עוד אחי מלכה אחכם ונחסי ונזקק נכס ככל י"צ
חודש תאנרו נעמי איזה חדושים אשר שמעם נומי .
ובפרט צ"ק חלמדו צפרוטי על פרקי אבות . ונעלה גדולה
להמטה וזכות גדול ישבז להמה כי שפתוחו דוצבות צקצר .
ודהע"ם התפלל ע"ז באמרו אגורס באהליך עולמים . כדאיחל
צגמרא ואמרו חז"ל העצבד את אציו ואת אמו לאחר נייחתן
כאלו כנד אהם נחייקן . צפ"ל דקדושין ח"ר נכדו צחיי
מכדו צמותו אשרי סבן סוכבד את אציו ואת אמו צתורס
וצמעש"פ . וירושלמי שקלים רב גידל אפר כל האומר שמועה
צסס אומרה יראה כאלו צעל השמועה עומד לנגדו . ואתס
צביי שחטיו וכל י"ח יראו את ה' ותעצדו אותו צבל לצ וצכל
נפס . וחזכו לרצ עוב הלפון ללדיקים **אמן סרה** :

מבל אשר אנרחי אליכס תשמרו וסזקרו . ויותר נהעה
תסיו נזורזים להקיר א"ע נומדות רעות ונמוכות
אשר נהס יתילדו ויפתרנו פל מיני רעות צעולם אשר הנח
מזיקים לגוף ולנפש . ופס סורס פורה רוע ולענה לתגבורת
הילר . וכבר אפשר לאדם לעמוד נגד פילר ולנלחו נגד עצירות
החמורים סידועים ונפורסמים . גם להזמר צעשיית הנלות .
אנל צאיזה מדה נמוכה ורעה אשר נומצע ונפרס צלצ סאדם
מהחילה לידתו או מהרגלו שומס אללו לעצב שני קסס האדם
להכתיק א"ע ולפרוס מהן . יאדרכא הילר עומד על עמוד לחזק

לחזק לבו בטעיות ונזיירות ומעורר עיניו ונלראות האמת ומתקן את הספק צק"נ טעמים . וע"ז אמרו חז"הו גבור הכובש את ילדו . כי לריך גבורה והתבככות גדול להחזקן על עלמו ועל טבעו בחיזה מדרגה הוא עומד ואמרו רז"ל בדרך כלל לידע אינך בנפשיה אם לדיק הוא וכו' . היינו להכיר א"ע בטבעותו לחיזה לד הפס נוטים . ולגדור א"ע בתחבולות ולהחזקן ע"ע היאך לפרוש עלמו ומדותיו המגוכים . ושלל יפול ברשת הילך אשר ערשם לו דרך לאמת הסקר בכל עיניו . וע"ז אמרו ילדו של אדם ומגבר עליו בכל יום ולולא הקצ"ה עוזרו אינו יכול לו . היינו שמתגבר א"ע על טבע האדם ומקטט לבו כאבן . כי בקל אפשר להסתיר א"ע מחיזה עצירה המפורקמת או לקיים חיזה מלוח הכתובה בפירוש בחורה כי אטו ברשיעי עסקינן אזל איש אשר מוטבע ונשרט בלבו חיזה מדה מגוכה ורעה אז הילך נוולא מקום לחיזה להאסו בו . ומראש לו דרך היחיד לעבור על כוונה עצירות . ועומד כנגדו מלקיים כמה מופות המוקטעים מזה המדה . וע"ז אמרו חז"ל ד"א קדמה לחורה שהד"א הוא קיום וחזוק שהורה היינו מהמדות הטבעיות שהם מועלים ע"פ רוב צעיקי העולם . וע"ז אמרו אם אין ד"א אין חורה . וע"כ אמרו ילדו לשון יחיד כמ"ש ילך של אדם . ואמרו חיזה גבור הכובש את ילדו . כי יש חילוק והפרש בין טבעו ומגו ש"א לזולתו וכל אסד ואסד יש לו טבע ומדה אחרת כפי מולדו ולא ראי זה כראי זה . וגם באדם אחד יש לו הפרש בין טבעו למדותיו . וע"כ אמרו ילך לשון יחיד . ועד"ז מלאנו רוב הפפלות והצקקות של דפני"ה ע"ז שינלט ויכלל מדרכים טרעים והמגוכים המקירים את האדם ומעבדה השם . ואמר לשון דרך כי ידוע שדרך הם המדות כמ"ש ע"פ והלכת דרכיך מה הוא רחום מה הוא חנון מה אף אמת כן . וזה שהתפלל צמין שהטובה לב עשור צרא לי אלקים ורוח נכון חדש בקרבי . וראוי להם לב על כמה דקדוקים אשר צמקוק זה (א) היאך

נחלת אבות

סייק בזה לשון צריאה . כי צריאה נאמר על דבר שהוא יש ואין
 כדוע מופרטי הפורה . ועוד מה זה אשר אמר ורוח נכון וכפל
 הדבר צריכי לשון . ועוד ראוי לתת לב האשך התפלל וצקס על
 ענין הצחירה אשר הוא צידי האדם להטות א"ע לכל אשר
 יחפוץ . וכל הדרכים הם ונקורים צידו שיצטר לו ומעלמו כ"ש
 הכחוצ ראה נתתי לפניך את הדרך הטוב . ואמרו אם אין אני
 לי מי לי . ואשר אמרו רז"ל ילכו ש"ח מחגבר עליו . ולולא
 הקצ"ה עוזרו אין יכול לו . ועוד אמרו שבא לטהר וקייצין
 לו . לייטב כל זה כבר פירשתי בחומש צעניני צחירה פרעה .
 ולפי דעתי הקלוסה הוא נכון מאוד . היינו מה שקצ"ה עוזר
 ומקייע לאדם הוא לקלק ולהקל ונונו הסיבות והעניעות
 הטורדות ומצטלות את האדם מצחירת הטוב . אבל צענין
 הצחירה העלמייית אין מי שיסתדל בעצורו שיצטר לו הדרך
 הטוב והיא חפסית צידי כל אדם וע"י צחירתו הוא נעשה
 לקבל שכר ועונש . והוא הכלית צריאה האדם והעולם
 ומלוואה . ונטיצ לענייניו על איזה דרך התפלל דהע"ה שיצרח
 לו לב הדש . אך ידוע מופרטי התורה שדוד המלך ע"ה נולד
 צמוג ובטבע רעה כו"ש והוא אדונוי . ואמרו ריש כל נרצין
 אלא דם . והם ידוע שתכונת עצו האדם נמשכת אחר המוג
 והמוג הוא עפ"י רוב ירושת האבות לבד אשר הוא נקוצב
 מצח מזל ילדתו ומולדו . ואמרו האב מצוכה לבנו צנוי וצכה היינו
 צכח הטבעים וידוע מחז"ל על פי ואני עצדיק צן אמתיך נמלא
 סילידתו גרמא לו שיהיה צמוג ובטבע רע . וע"כ התפלל דהע"ה
 שיצרח לבד חדש כמו שזכירו צר"ה צן פדה שצקס מהקצ"ה
 מיצחתו שלא יעצרו אותו הדוחק עניות ע"ד קונו שצקס שיספוק
 עולמו ויסדל המזלות שיצרח צמול הפרכסה . כשצמעהי צסס
 סגלון ז"ל היינו צר"ה נחמת יראתו שלא יעצרו אותו הדוחק
 עניות ע"ד קונו היה חפץ וצקס שיספוק הקצ"ה את עולמו
 וישדד המזלות שיצרח צמול פרכסה אבל נשאנו לו הקצ"ה שחיי

אֲזַכֵּר מִי עַד עַתָּה . כַּפִּישׁוֹן וּמְרוֹצֵן מֵאֲשֶׁר יָחִיה עוֹד אִזְ אֲמַר לֹא
 צָרִיכָא שְׁאִינֵי יִרְא עוֹד שְׁהוֹמֵק עֵינֵיה . שְׁלֹא יַעֲזִירוּ אוֹתוֹ
 כְּאֲמַרו חֲז"ל כִּיּוֹן שִׁילְאוּ רוֹצַ שְׁנוֹתָיו שֶׁל אִדָם וְלֹא חֲמָא שׁוֹב אִינֵו
 שׁוֹמֵא וְכִי חֲכִינְא אֲמַר מִי שְׁאֲמַר לְשׁוֹן וִידְלִיק יֵאמַר לְחַוּמָן
 וִידְלִיק . וְעַד"ז בְּקֶט דְּתַע"ס לִב עֵהוֹר צְרָא לִי שִׁיִּסְפֹךְ אִחַ מְזַבּוּ
 וְנִצְעוּ . וְעַי"ז רַח נְכוֹן חֲדָשׁ בְּקֶרְבִי שְׁלֹא יִתְגַבֵּר עֲלָיו הֵילֵךְ
 בְּחֻצְלוֹתָיו . וְשִׁלְא יִהִי לֹו וְנִקֹּס אֲחִיזָה וּפְחָח לְפַחְטִיאוֹ
 כְּת"ס לְפַחַח חֲמָאֵה רוֹצֵן פִּי שְׁהוֹא רוֹצֵן וְדוֹרַשׁ הַעִיד לְמֵלֹאֵה
 אִיזָה פַחַח לְפַחְטִיאוֹ לְהַכְנִיסוֹ בְּחֻמְאֵה וְאֲח"כּ עֲזִירָה גּוֹרֶחַת
 עֲזִירָה , כִּי אִזְ וְנִלְצִיָּו הֵילֵךְ וִיִּאֲמֹר לִבּוֹ וְנִמְוֹרָא שְׁנוֹס , וְעוֹד
 וְהַעֲזִירָה נִצְרָא וְנִשְׁחִית וְנִשְׁחִית אִחַ דְּרַכּוֹ לְפַחְטִיאוֹ בְּחֻמְאֵה יוֹתֵר
 גְּדוֹל עַד אֲשֶׁר וְנִוְרִידוֹ וְנִשְׁפִּילוֹ לְשַׁחַח וְהוֹא דָן אוֹתוֹ אֲח"כּ צְבִיחָס
 כּוּ"ט וְחַוּוּגְגִינֵו צְעוּכִינֵו , וְעוֹד עַד"ז הַחֲפֵלֵל לְרַכֵּךְ הוֹדִיעֵנִי
 אוֹרְחוֹתֶיךָ לְמַדְנִי , שִׁידוּעַ שְׁאִין צִיד הָאִדָם לְצַרְפִּי וְלַעֲמוּד עַל
 וְעוֹתָיו שְׁכַל דְּרַךְ אִישׁ זָךְ וִישֶׁר צְעִינֵו , וְכַל הַנְּגַעִים אִדָם רֹוֹחַת
 וְכוּ' , ע"כ אֲמַר לְרַכֵּךְ הַעֲזִירָה הוֹדִיעֵנִי לְהַחֲנִיג וְלְדַרוֹךְ צֵהָן ,
 וְאוֹרְחוֹתֶיךָ שִׁינֵו הַעֲנִפִים הַמְּשַׁחֲרָגִים וְהַפּוֹקֵסְתַּעֲפִים וְהַדְּרָכִים
 לְמַדְנִי . וְעוֹד אֲמַר הַדְּרִיכֵנִי בְּאֲוֵהֶיךָ שִׁינֵו לְהַדְרִיךְ אוֹתוֹ
 צְדָרָכִים שֶׁל הַקְּצ"ס כּוּ"ט הַדְּבַק צְדָרָכִינֵו וְהֵהוֹא רַחוּם וְהֵה
 הוֹא חֲכוּן כְּדִי שִׁיעוֹרֵר עֵינֵי וְהַעֲוֹלָס הַעֲלִיּוֹן וְהַחֲמוּמָה
 וְהַחֲקָד כּוּ"ט צְפִירוֹשִׁי עַל הַחֲוֹרָה , אֲצַל הַמְּשַׁכַּח וְהַכְּהַגַּת
 הָאִדָם הוֹא עַפ"י מְזַבּוּ וְנִצְעוּ וְנַעַת הוֹוֹלְדוֹ , וְעוֹד מְחַמֵּת שְׁאִין צִיד
 וְצִדְעַת הָאִדָם לַעֲמוּד עַל קוֹטֵב הַאֲוֵהת שְׁצִלְתִּי אֲפַשֶׁר לַעֲמוּד עַל
 דַּעַת וְלִבּוֹ חֲזִירוֹ , שְׁכִי הַלּוֹפֵת חַוּוּס פַּעֲלוֹ וְכַל דְּרָכִינֵו מְשַׁפְּעַת כַּל
 הַדְּרָכִינֵו שְׁלוֹ הַס ע"ד הִישֶׁר וְהַמְּשַׁפְּעַת לִיחַן לְאִישׁ כּוֹמְעֵלוֹ אִס לְרַחֲמֵי
 וְלַחֲקָד אוֹ לְדִין וְהֵה שְׁאִין צִיד הָאִדָם לִידַע קוֹטֵב הַאֲוֵהת , וְעַי"ז
 הַחֲפֵלֵל הַדְּרִיכֵנִי בְּאֲוֵהֶיךָ , וְעַד"ז אֲמַר מִי שְׁאִישׁ יִרְא הִי יוֹרְכוֹ צְדָרַךְ
 יִצְחָר , הַצְּבוּחַן לְצוֹחַ כְּשֶׁהוֹא חוֹקֵר לִבּוֹ הָאִדָם שְׁהוֹא יִרְא אוֹתוֹ אִזְ
 יוֹרְכוֹ בְּאִיזָה דְּרַךְ שְׁצַחַר , וְאֲשֶׁר אֲמַר שְׁמַרְפִּי פְקוּדֶיךָ וְעוֹדוֹתֶיךָ כִּי

נחלת אבות

כל דרכי נגדך , פי' הוא ששמרתי , פקודיך ועדותיך שלא אכשל
 בהן ושלל אלא ונגדך סתומה נחמה שכל דרכי ועצמותי הם לנגדך
 שהם ונגדים לעצודתיך כמ"ש לך ונגד לאיש כסיל , ועד"ז הוא בא
 על ככון מ"ש לדיק ה' בכל דרכיו וחסיד בכל מעשיו , ה"פ' סכון
 למ"ד הוא , כי ידוע שרוב עצמותיו ומגו של אדם הם באים
 וכתשכין והמזלות והמכחית של עולם העליון כמ"ש ה"א מאן דכולד
 בא' בנפשו וכו' , וע"כ ראוי לתת לב על מה זם עשה ה' ולאזת
 עין נבראו הכוחות העליונים בצריא' רעה שיחנו כוחם באדם
 לכהוב א"ע על פיהן כמ"ש על ה"פ' נעשה אדם שכל העולמות
 יתנו כוחם בצריאותו וכת"י בדמות אלקים עשה אותו . ובמדרש
 והנה עוב נאוד זה הילך . הנה ונזאר חללי ע"י יל"ה"ר בא האדם
 לתכלית הטוב ולרוב טוב המפן אשר עין לא ראה . ואמרו כל
 הגדול נחצירו ילכו גדול המיו . לבצבור אשר הוא לא כצ"א לא
 בשביל ישראל שיכלאו אותו ושיצואו על ידו לקבל שכר המהוקן
 להם . וע"כ אמרו נקום שב"ע עומדים שם לדיקם גמורים
 אינם עומדים . כי הלדיק גמור הוא כולד צמצע וצמזג טוב ואין
 להילך דרך אחיזה להכניס את האדם בחטא . אבל הצע"ת הוא
 עובן לחטוא ונחמה רוע ומגו וטבעו לכן הוא פעולה בהדרגתו
 יותר מהלדיק לפי רוב שבירת טבעו וילכו . וע"כ שצורא קם
 באדם כוחות טובים ורעים כדי שיהיה ציד האדם כח ונח"ת
 להסית א"ע אל מי נחלדי' אשר ישר בעיניו . ופועם א"ע ומפנה
 את לבו לדרך הטוב זוכה ע"ז לרוב טוב . ועל אופן זה מיוסב
 מ"ש חז"ל דוד באמת ועלתה לו . שאלו צפחים ולא עלתה לו .
 והוא עזם הטעם קדוד כולד צמזג רע ולחם מלחמת הילך עד אשר
 זבח את הילך כמ"ש ולצי חלל בקרבי ואשר חטא היה בדרך אונס
 הילך . אבל בפאול כתיב בן טנה שאלו צמלכו . ופי' חז"ל שלא
 טעם טעם חטא שלא נכנס צמלחמת הילך ואשר חטא היה שלא
 נחמה אונס ילדו ולכן לא עלתה לו . ועד"ז פירשתי בענין יפת
 הארץ שפירש"י ז"ל לא דברה תורה אלא כנגד יל"ה"ר :

ועד"ז יש ליישב מה שאמרו חז"ל חמש הקצ"ם לירבעם
 3377 ואמר לו חזור צד ואני ואחם וצן ישי כטייל
 צג"ע. א"ל מי צראש א"ל הקצ"ם צן ישי צראש. א"ל אי הכי
 לא צעינא. ולפאורס ראוי לתת לצ על הויכוחים סללו ולפי
 אשר דברנו נכון מאוד. שהקצ"ם אמר לו חזור צד. וצמקים
 צבעית עומדים לדיקים גמורים אינם עומדים. ואני ואחם
 וצן ישי כטייל צג"ע. שגם דוד היה צעל חסוצה צענין צח
 שצע. ושאל להקצ"ם מי צראש. סיינו איזה חסוצה מעולה כי
 ירבעם חשב דעהו שהסוצהו יקרה צערך ונחסוצה דוד. שאמרו
 חז"ל חמורה ע"ז שכל הכופר בה כעודה בכל התורה שלפי חומר
 העצירה כך הסחגזרות הילך גדלת מאוד כדפירשנו. ולפי זה
 החסוצה יותר מעולה לפי ערך מלחמת ותגברות הילך. ע"כ צא
 מי צראש. ומסיב לו הקצ"ם צן ישי צראש לפי שדוד הסגבר
 וכצט את מצעו ומצגו הרע ולחם מלחמת ה' מלחמת מלוח
 ואמרו חז"ל צענין עשר פלבטיו שקשטון ולא צא עליהן וגדר עלמו
 צגדריס ללחום עם ילרו בכל מואנלי כמו. אצל ירבעם חטא צע"ז
 צלתי חכוכת מצעו ומצגו רק מצך עליו הילך וע"כ אמר לו הקצ"ם
 צן ישי צראש :

עוד אפשר לומר עד"ז שחוצ ומודה ועוצ יוחם. ודוד אמר
 צמטא בה שצע חטאתי. וצענין סוגפס אמר ג"כ אככי
 חטאתי ואלה הלחן מה עשו. ועוד אמר וחטאתי כגדי תמיד אצל
 שאלו צעונו הסכלל עלמו ותלה עוופו צעם ישראל שאמר כי חטל
 וכו' וע"כ לא נשא לו צמטאו. וזה אשר אמרו חז"ל כל הסוצה ילרו
 ומחודה עליו כאילו כצדו להקצ"ם צכני עולמות סיינו מי שיש עליו
 עול הילך ועומד על עמדו להחחזק ככגדו וצוצה אותו כדוד שאמר
 ולכי חלל צקרצי ומחודה עליו שפוכיך את חטאו ומחחרט וכו'.
 וסכנין לפרט ומחודה עליו סיינו לשון חודה כי יש אדם שחופס
 חוצח את ילרו אצל כוח לו שלא הים לו לרם הילך והים צמוחח
 כפשו לילך צעצודה ה' באות כפשו. אצל אמרו חז"ל לעולם ירגז

נחלת אבות

אדם יל"ט על יל"ה"ר סלריך להכניס א"ע צמלחמה הילר כפנסו
רצון דאזלי על דרך זכות ואמרו ניכף לילרין . וזהו העבודה
המעולה כו"ם חז"ל לאהבה את ה' בכך לצדך צפני ילריך ציל"ט
וציל"ה"ר . וסייך ה"פ' וזבח תודה יכדלכני עבודה לה' על שוכה
לעבודתו לעשות ולקיים צו ללון צוראו ע"י עצירת הילר :

ועד"ז אפשר לפרש צמגי רוח ה"פ' כתיב ותרא כי מתאמלת
היא ללכת אתה ותחלל לדבר אליה . לפי הנראה לי

ה"פ' אינו מובן כי לשון אימוץ הוא עפ"י רוב באימוץ הלז כמו
שכתוב לא תאמץ את לצדך מאחריך האציון היינו שמדרך הלי"ט
הישראלית להיות רחמן וג"ח כו"ם כל מי שיש צו ג' דברים הללו
הוא מוצעו על אברהם אבינו ציי"ן וגו"ח ורחמן . וזה אשר אמר
ה"פ' לא תאמץ את לצדך ומרמזות להיות לצ אחזרי . ולא תקפוץ
את ידך . היינו שמדרך האיש הישר להיות ידו פתוחה ולהיות
גומל חסדים . לז"א שלא תקפוץ את ידך ונליחן לו . ועוד כתב
חזק ואמץ ופ"י רס"י ז"ל חזק צתורה ואמץ צמעטים עוצים וצד"א
צמעטים עוצים לריך אימוץ הלז לא להטעם אזנו . ולשמוע
להילך המוכע אוחו ונליך צדך עוצים :

ונישוב לעניינינו מה הלשון אימוץ סייך לזה הענין אך ע"פ

דברי הרמב"ם . ככון מאוד כמו שפירשנו . שישירים
דרכי השם . שכל איש ואיש יש לו דרך ועצב או נחמנות הוולדו
או נהרגילו שנהסך לעצב שני יש עובד השם צלי הקתח הילר .
ואינו לריך למלחמה ונלחמה חגזורת הילר ויש אשר הוא מעומד
תמיד לנלחמה נחמנת הילר אשר בקרבו . וידוע מאמר חז"ל
ציצמות כשצא גר להחגייר מודיעים לו וקלח עוכסין ואזהרות .
ואמרו אין מרצין עליו כדי שלא יחזור ונחמנתו :

ומזה כבוא להמשך הפסקים ותאמר נעמי הנה שזה יצונחך

אל עמם ואל אלוהיה . עוצי אחרי יצונחך . והודיעם
לה שיש כמות וכונה עוכסין ואזהרות ע"כ הטוב טוב שתקוב . ורות
צמעט דצריה אז הפחידה בעלמה ונליך אשר נהגרה צה אז

חנוכה לחמותה אל תפגעי צי לשוץ מאחר־ך . היינו שלא תדבר
 לי יותר מדאי . אולי ע"י דבוריך הגרום לי שאשוב מאחר־ך . ולעזוב
 את בחירתי הטובה . כי הילך מלא מקום אחיזה להאחז צי . לפחות
 לי צפיתיון שלא להסגייר ולשוץ אחרי שתפסת בית חצי . וכע"ז
 בשמעה דבריה שאמרה אל תפגעי צי . הצינה שהבחירה שלה
 הוא טוב . רק שהילך ונהגה צה ולוחם עמה להדיחה מבחירתה
 הטובה . ונחמה המניעה אשר נעשה מולדבר לה עוד . שלא יגבור
 עליה הילך . וזה אשר כתיב ותרא כי היא ונחמולה ללכת . היינו
 הפליכה שלה להסגייר צה לה ע"י ונחמה הילך . ואינון הלכ .
 שתכונה נפשה וטבעה היא צילך רע . רק שהיא ונחמולה ונעלמה
 ע"י ונחמה ונחמה הי' ונחמה הילך . אז ותהדר לדבר איה :

ועתה

אשר נחמו ונבראו בכם האדם הוא להלדיק האדם
 שיגיע על ידו לתכל"י הגמול הטוב . אבל צוועטיו הוא חסיד שהוא
 מתכסה עם עולמו בחקד שאין דן את האדם לפי מעשיו והוא נושא
 עון ועובר על פסע . וגומל לאיש חסד כמעטלו . וכותן לרשע רע
 רק כרשעתו . שידוע שגדה טובה ורובה ונודת פורעניות וזהו
 החקד שמשלם לאיש היינו הלדיק לפי הפעולה אשר פעל ועשה
 בכל העולמות עליונים ותחתונים . כי אף צווליה קלה או בהנהגה
 טובה גורם טפע רב בכל העולמות . אבל לרשע אינו משלם לו
 אלא רק כפי רשעותו ואינו משלם לו לפי ערך הפגם אשר פגם
 וגרם קלקול בכל העולמות . וכתיב לך הי' החקד כי אתה תשלם
 לאיש כמעשהו . אפשר עד"ז ידוע שהתשובה היא אחד מהדברים
 אשר נבראו קודם צריאת העולם ואם לא התשובה לא הי' העולם
 מתקיים כונה שכי עולם חסד יבנה . וזה הוא נחמדי הי' אשר
 הוא משלם לאיש כמעשהו . ומה הוא צה לידי התעוררות
 השוטה כי על עון הודוע לאדם הוא צקל לשוץ ובחר לו דרך
 השוטה לפי ערך החטא . אבל האיש אשר נכשל וצא לידי איזה
 עבירה בלא מחסין כגון שצא לידי מונוחצירו בלתי ידיעתו או

נחלת אבות

שאכל חלב וסבב טעונון אכל . והם הא"י אינו צידו לבוא לתשובה
 אם לא נחמד האל שיכשל ויזק צמומונו או ציקורי גופו לפי
 ערך אשר נכשל כו"ש ברב הונא שהחזיץ יינו על שלא נהן שבישא
 לאריקים . ועל שה"י טוגג בדבר ע"כ צא לו ספק ציינו לפי ערך
 חטאו שיחפוש וידע לשוב ואננו אם רואה אדם שיקורין צ'אן עליו
 ישפט צמועסיו . שפטם ולא מלא ופירס"י ה"ל שלא מלא עון
 נגד ה'יקורין אז יחלה בציעול תורה . והם הוא הספק טבעצור זה
 נוסים לו על לבו ורעיונו שסקצ"ם לא עמיד דינא צלא דינא ולכן
 הוא הוקר אחר נועסיו לנולא החטא . ועל חופן זה פרסחי צמוסלי
 כמה פקוקים . ואפרט אחד אל אחד . כהוצ צכל דרכך דעהו
 והוא י"שר אורחותיך . היינו שאין איש אשר ימלא צו איזה מדה
 נגונה כו"ש כל דרך איש ישר צעיניו . שהקצ"ם לא צרא צצריאוחו
 איזה דבר ואיזה מדה שלא ימלא צה איזה פעולה עוזה . שלא
 יכול לפעול ע"י דבר הנכון וסייך לעצודתו . כמו צמדת הסכאס
 והכעס אף שטיקר תכליתה היא רעה ומגונה מאוד כידוע . אך
 חפ"כ מורה להסתוות צה לענין עצודי ה' כו"ש דהע"ם מסכאיד
 ה' אשכא וצחקוונניך אחקיענו תכלית סכאס סכאחים . וגם
 צשאר מדות צמדת הקנאה קנאה קופרי"י מלוס . וענ"א סככס
 צכל דרכך דעהו . היינו אפי" צדרכים הרע"י דעכו להסתוות צה
 לכוונת ה' והוא י"שר אורחותיך כסתכוין לכוונת ה' . אף
 אורחותיך היינו הענפים הנוסחעפים והמדה רעה י"שר הקצ"ם
 שלא חכסול . עוד כתיב פלס נועגל רגליך וכל דרכיך יכונו .
 שחפלק ותסקול צנושקל הישר . הסרשים והענפים אשר יכול
 לבוא ע"י המדות והדרכי" אשר צך . ואז כל דרכיך אף הדרכים
 הרעים יכונו . ועוד כתיב כל דרך איש ישר צעיניו . וכל דרכי
 איש זך צעיניו . ותוכן רוחות ה' . וכתיב דרך איל ישר צעיניו .
 וחסו פי" כי איש נכונה ונקרא צסס לדיק כו"ש והאיט משה .
 כל דבר איש אף מי שהו" לדיק אינו יכול לעמוד על דרכיו לצרר
 ולצחור הרע נטוב . כו"ש כל הנגעים אדם רואה וכו' . אך

אצפ"כ הקצ"ה הוא בעוזרו שלא יפול ציד ילכו ע"י נדוהו וע"ד שאנרו לולא הקצ"ה עוזרו אינו יכול לו וזה שאנר והוכן רוחות ה'. אצל האויל אשר הוא החת יד ילכו ומקטה ערמו כל הדרכים הם ישרים בעיניו . וע"ז אנרו ישרים דרכי ה' לדיקים ילכו גם שמכוונים דרכיהם שיהיו ישרה לעבודה ה' ופושעים יכשלו גם :

ועוד

כתב באורה רע"י א חבוא ואל תאשר צדק רעים . הנס הדקדוקים רבו לוצין . אך ידוע שרשע נקרא אף בהנחה יד והנהסך בחכמה וזה אחר ונטלה נקי ג"כ רשע . וזה נראה עזירה שאלם עובר נקי רשע . ורעים הם הנריעים לאחריי עע"י עזעם ונדוחם הרע"י הם וריעים לצ"א . ולכן כתב באנשי קדום רעים ומטאים שהיו רעים במדותם ומטא"י שהי בעוונותיהם כמו שפירש"י ז"ל . וז"ש באורה רשעים שאללם הוא רק אורה שהוא הועא רק לגודל תאוהו או לחקרן ידיעתו וצטעה עזירה יכול להיות שאינו בדעתו לחזור לעבור . ואלל הרעים אור דרך . נחמת טיטר בעיניו דרכו והיא לו לדרך קלולה ואינו שונע לקול הורים ומורים :

וע"ז

האופן פירשתי הפי באיכה שאמר הנקוקן מה יתאונן אדם מי גבר על מטאיו . נחפסה דרכיו ונחקרה וכסובה . היינו מה יתאונן שאלם בחסותו על מטאים הידועים ומפורסמים לו . הלא עוז עוז לו שיחפוש את דרכיו הנגונים שזה לריך חיפוש . שהדרכים הרעים הם עמונים ומקוגרים צקרו וזין נרגי"הם הרע כי כל דרך אישיטר בעיניו ע"א נחפשה בחיפוש אחר חיפוש . ונחקרה ונעכמים שילאו וון הנדות הרעים . ואז ננויילל כסובה אל ה' שלא כבוא לידי שום מטא . וכחזור לענינינו הראשון שנודות רעות ודרכים רעים הם אזי הנונאה לענא האדי בעצירות רבות . וע"י זה רב הסיוק לסזיק א"ע ולאפריס והם טרשים לעצירות טצין אדם לחצירו וצין אדם למקים :

נהרת אבות

בעניני הכעס אמרו כל הכועס כאלו עובד ע"ז . ואמרו כל הכועס כל מיני גהיכס שולטין בו . עוד אמרו אין סכינת השונה כנגדו . ואין כוונתם על הכועס צווקרה שעל אוחו הפעם שכעס הוא כאלו עע"ז . זה אי אפשר . אלא כוונתם על האדם שיש בו מדה הכעס ואינו כוחה דעתו לכבוש נדוהיו הרע"י . וצדור צלצו שאין עלוב וספל רוח כווחו . ועז"א החכם צחכמתו ראיתי איש הכי צעיריו הקווה לכסי' וננו . שע"י שאינו וכיר ה"ע ומדוחיו אי אפשר בעולם שיצוא ע"ד הישר . ועי"ז הוא צח לכנת עציכות . על לא חשכא אחיך צלצצך . שמי שהוא כועס שחאס צלצצו . ועובר על לא תקום ולא תטור שהוא כועד שחאס צלצצו . ואמר אליהו ז"ל לרצ יהודא לא תרחח ולא תחמח . הכלל הכועס אינו נוולט וכל העצירות שבעולם . ובזוהר פי הלום איהא כד בר כש כעיס עקיר וניה כשנחא קדישא . לנושרי צאהרא קטירא אחרי ואסיר לאחקר צאצהדי' ודא הוא טורף נפשו צאפי . ואשחרש צאחריה אל זר . ונקאב גופיה ומגו ומצר וכפשיה כולא נקאב ר"ל . אונס הענות והשפלות אין לך מדה טובה הנונית ששפאלה ונתרחק וננו שהוא ונעציר על נדוחיו . והנעציר על מדוהיו ונעצירין לו על כל פשעיו ולפי האונת כוונתם הוא על הקצ"ה שנוציר לו על כל נדוחיו ופשעיו . אך לפי השטט קאי גם על עניני העולם כי מי שרואה שהוא עלוב ואינו נושיצ על חרפתן שנהרסין אוחו אז גם הנחקף אוחו כהפך לו לאוהב . כי כמו הנו"י הפנים וצוה"י פי שלח לך זכאה איהו ונאן דאזעיר גרמי' צהאי עלנא כמה הוא רצ צסהוא עלנא ונאן דאיהו רצ איהו זעיר . ונאן דאיהו זעיר איהו רצ . ואמר לשארות נחלתו לנח עמטס עלמו כשירים . וכתיב מי יגור צאהליך מי יטכון צהר קדשך וגוי :

הנארה

הוא שורש לכנה עבירות וניכה ישחרגו ויסחעפו כמה ענפים ענפי עבירות חנורות . הכעס היא עקף ען הגיאות נחנח סנחזיק עלמו לגדול צנעלה אינו קוצב

אחרים ואינו סובל מעשיהם • וזוה צא לידי כעס וגם הקפדות
היא ענף גאון כידוע ולא רליתי לשארך צום • והוא סורט לקבא
לקבאות באחרים ונחמת גדולתו ובאותו • כל העולם ומלואו
צ"כים לו • ודואג תמיד למה השפיע הקצ"ם לחזירו יותר וננו
ונחמת זה עליותו ורקיצין • ועז"א הקבאם היא אחד מן אש
מוליחין את האדם מן העולם • וקין לא נטרד מן העולם אלא
ונחמת הקבאם כידוע • וגם שאול צהר ה' לא נטרד מן העולם
אלא ונחמת הקבאם ונהרגו הוא וצכו ונהרגו עיר הכוהנים היא
כז לא ונחמת קבאם צדוד המע"ם • ונחמת קבאם צא לידי
שכאם • ונחמת שמקבא באחרים ואינו מוולא רכיו שיצא השפץ
לידו כעשה שוכאו וסוכא לחזירו • וכמ"ס פנים א פנים כן לצ
אדם א אדם • ועי"ז גם חזירו כהפך להיות שוכאו וכמ"ס רעות
מקתעפים וזה כידוע והצית לא נחרב לא ע"י עון זה • והקץ
נחארך צעו"הר צעון זה • וכמ"ס גדלה עזירה זאת ר"ל אש
עדיין עמונה וקטורה צליצנו • ועלינו כחקיים הפי על זה חכו
עוד מוקיפו קרה • וכמ"ס גדלה קמית עיני הילך צום שמעור
עינים הסקוחות מלראות דברי חז"ל שאמרו אין אדם כוגע צמוכן
לחזירו אפי' כוולא כיוולא • אצל מוויכותו של אדם קלוצית לו
נר"ה ועוד על שאר עזירות אינו עוצר לא צשעה מעשה • ועי"ז
הוא עוצר צכל רגע ורגע וכמ"ס מ"ע ול"ת הוא עוצר צכל יום •
לא השכא • לא חקום • לא חטור • ועל מ"ע והאצת לרעך כמוך
אשר זכו כלל גדול צהורה ואמרו עוד כלל אשר נואי דסני לך
לחצרך לא העציד • ונחמת שעצירה זאת היא גדולה וזה הלוי
הרצה ומכשולין ע"י וצטלין כמ"ס מלוח • על כן על עצירה זו
מחגבר הילך וואד להכניקי ולהקהירי צלצ האדם כשלהצת קטורה
בגחלת לצעור הוויד צאין ונכזה וקשה וואד להפרידה אם לא
ע"י החצולות רצות • וצעו"ה גם התאום היא ונאבות העוונאם
צמים שהן הרצה • וגם על ידו יתצו ויסתרגו כמ"ס עזירות
חמורות ויפקדו ויועטו כמ"ס מלוח ונחמת ממדתו שמשך סימולא

תאוותו בתענוג העולם • ומגדלו כוסף הכסף הוא מקיל לעלמו
 בכמה עניני עצירות וקיל על עלמו בעניני גזל בכמה ענינים •
 היינו נאלצה את חצירו בנדרות ובמשקלות אשר הוא גזל גמור
 והמקפה פרכסה חצירו הוא גזלן ועוד נקרא רשע כ"שא עני
 המוסף • בחרטה וזא אחר ונטלה ננוכו נקרא רשע וע"י חנדה
 ותאוות העניגיו"ש וכוסף הכסף כ"וכ עוולות כעסה בעניני משא
 ומתן וזא לידי גזל ותחילת דינו של אדם הוא נשאת ונתת באמונה
 ואף על פרומה א' הוא לריך לזוא בגלגולים קשים כמוי צסי
 ירחים ועוד מזה יזוא לידי היתר רבית אשר נופני זה אינו קם
 בתחיית המותים • המוסק צם ואינו יכול לזוא לידי חסובה
 להחזיר הרבית לבעליו ומחנה הסיחרים המזויפים הנעשים
 בעו"הר צזונכיו • ואני לוחתי ע"ז כוה פענוס ככרוכיא • אך מי
 אשר יעה אזנו לשנווע לי כגד גדולי צני עמינו אשר אשונה העם
 חלוי צם ונאלד נתפרץ העון הגדול הזה בעיני הסגון • לכן
 אמרתי ע"ז כסם שנולה לאמר דצר הכשנוע כך נולד שלא לומר
 דצר שאינו כשנוע אך אעפ"כ לכם צניי והחרדים לדצר ה' אמרתי
 ברחיקו אהכס מזה כוועהוי קשה שלא לפול ח"ו צרפת מטא
 הגדול הזה אשר אינו קם ח"ו בתחיה"מ • וסין ונפרנס ברחמי
 את עולמו הוא ינאל לכם די ספוקכם • וריוח והכלל יעמוד לכם
 ממוקום אחר • ועוד ע"י תאוות הענוגים הוא קרוז להבטל
 צומאכלות האסורות ונהנה תאוותו המרובה הוא מקיל על עלמו
 כוה עניני קפיקוח • אינו משגיח על חולעים הלקראים מילצן
 ואינו מדקדק כל עלמו מי ומי הצודקים ומחולעין ענין הירוקים
 אשר הנסים אין להם נאמנות ע"ז ועוד כוה דצרים אשר נורין
 היתר לעלמן ע"י תאוותן ובגמרא חולין אמרו איזסו סכס הרואה
 מריפה לעלמו • הכלל היולא נדצריכו האיש המורגל בהאות מולא
 לעלמו כוה דרכים היתרים בכל עניניו • ואינו מקפיק לו הודתו
 ועליויו אשר פעל ועשה כגד הנודם הרעה זאת וכצר אמר החכם
 כל עמל האדם לפיתו צצציל פיהו • תאוות וחנדה הכבוד הוא

סניף מקסימי הגאון . ע"י חמדת הכבוד צא לידי
 גאון ולידי כעס האיש אשר אינו כוהן ענוו בכבוד הוא כועס
 עליו כידוע : וצא ג"כ לידי סכאח סברות ונוריות וקטעיה צא ע"י
 וצעיני רחמי איש אי מוחזק ללמדן וירא חלקי ומחמד בלימודו
 וסיקד על דלתי צהמ"ד ללון צבטמ"ד . ומחמת חמדת הכבוד
 סעינו לרה בכבוד של חזירו עזר על כמה עבירות צקעה
 מוצעה . צא לידי כעס גדול וסלצן פ"ח צרציס . וחכמו וגדפו
 בגידופין . וסריס יד עליו להכותי . ורק נחמנת חמדתו לצא
 לכבוד . וקריתי עליו הפי הזה ציחזקאל הוא צטח על לדקחו
 ועשה עול כל לדקותיו אשר עשה לא יועיל לו . סרודק אשר
 הכבוד הוא נכסל ליהנות וכבוד התורה : אשר ע"י חמרו
 הנסכה וכבוד התורה כאלו נועל חייו מן העולם . ומעשה דר'
 טרפן יוכיח שהיו משליכין אותו לכהר ולא רלה ליהנות וכבוד
 תורה ואין רלוני להאריך והעולם על כל נדות סרעות והמגונות .
 הוא מדה הכילות והקמלות . והוא קילון מנחיר להעביר את
 פאדס על כל מיני עבירות סבעולם . צראש אינו מקיים מלית
 לדקס וג"ה והסכסח אורחים אשר יש צכל אחד ואחד כמה
 פרעי מלות . ומקמן צהוללות סצח ויו"ט . וסונדס הזאת מציאו
 לכל הנועשים רעים . ומציאו לכל מיני איסור . איסור רצית
 וגזילה ופצועת שוא . והסגת גזול . וכל מיני נונאות . ואונאות
 צנו"ו . ולידי חילול סצח ויי"ט ואין חרופס לנוכתו כי הוא כ"כ
 חנוס ועקוק צרשפת גדול סלסצח סחצערה אשר כל מינוי עולם
 לא יכזבו וכפהן חרש יאטס אזנו מלשמוע לקול סוריו ומוריו .
 וצקוטי גדול להסירו מנדותו המגונה סלצו אטוס ונשמוע סוס
 חוכמה . סמומוכו סציב עליו מגופו וכסנותו . ועליו כאמר עין
 רע וילה"ר עוליחין א"ס מן העולם . כי הילה"ר ונקמח עיניו של
 אדס להחליף ססיעה ולאמר על רע טוב ועל טוב רע . ולחמת
 אה ססקר ולסקי את סאמח . ויש עוד כמה מדות רעות ומגונות
 אשר קלרס סיריעס וסכיל וסלסו צלפרס כל דבר צפרטות .

נחלת אבות

והספק המדות המשובחות אינו נון הסכרה לבוא על הכייר .
כי הם כיתרון טאור נון המושך למי אשר נבעה ידחה חלקים
בקרבנו . ומשכלו יצין לאשורו לאחוז צמדות ונשיבות וטובות
ועתה צנים שמעו למוקד חביכם הדורש שלומכם וטובתכם
הלחמו ונלחמו מורה לעמוד נגד שוכחכם . המלפס

להמיתכם ונזקק רעתכם . והאורז עליכם צמולדתו ללודכם
וצחרמתו להפילכם . הקילו משיכתכם ועמדו על עמדיכם
והפקחו עיניכם על מעשיכם . ולנוכה יצמו עיניכם . ועשעפ כס
יישירו נגדיכם . לפלס מעגל רגליכם . על כל דבר ודבר אשר
לויחי אחכם . והשם יסיה עוזריכם . ורוח נכון יחדש בקרבכם .
ולחנץ ולחזק את לבבכם . וייסיר דרכיכם לדרוך צדק
אבותיכם . אשר היו לפניכם . ויזכני לשמוע משובתכם וצננים
וצני צנים ירצו אחכם . ויושע יהודה וישראל צימיו וצמיכם
אמן קלס :

